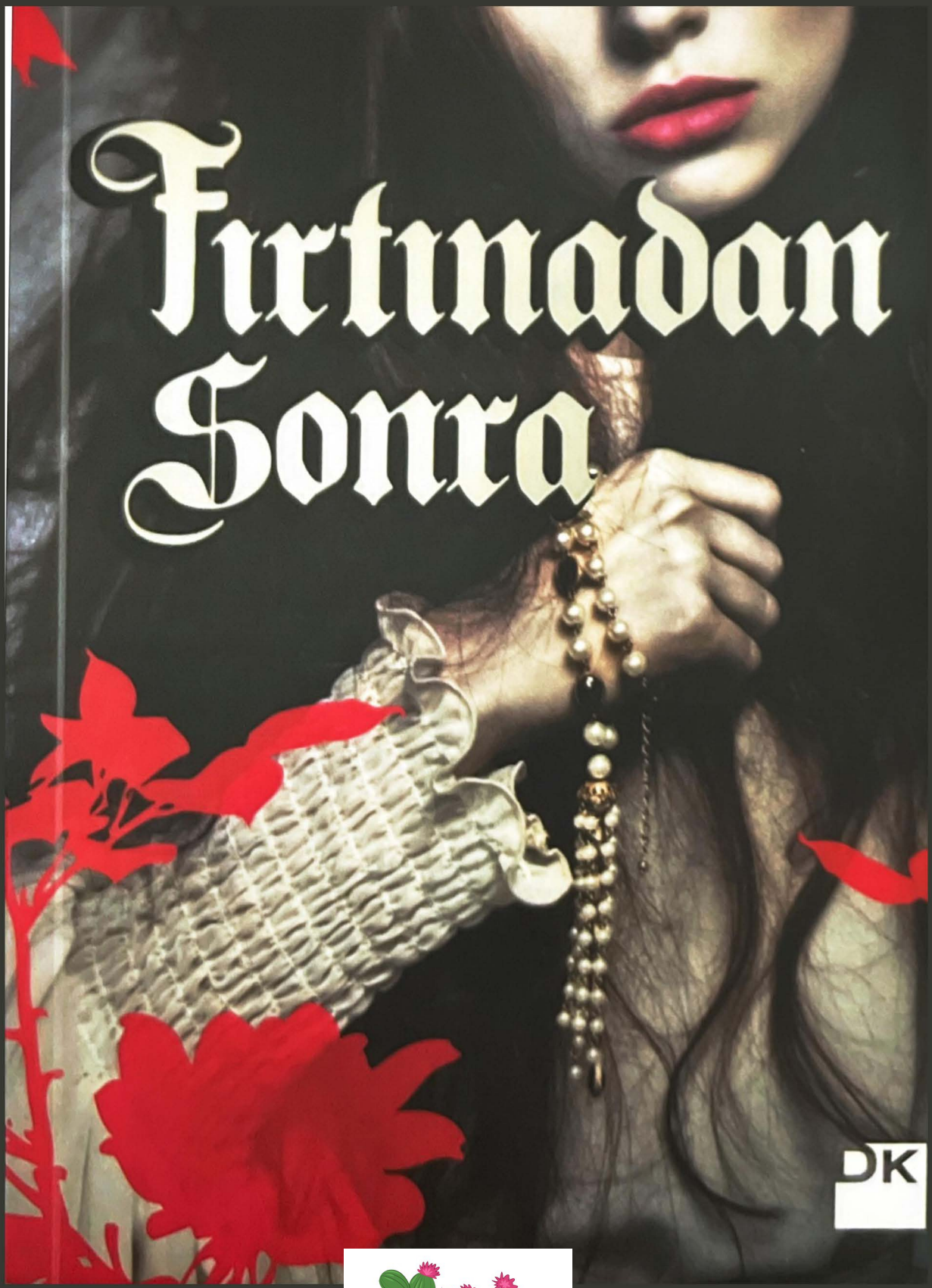

KAKTUSUN

DK DOĞAN KİTAP

Nell geleceği görme yeteneğine sahip, güzel bir genç kızdır. Önce annesinin sonra da babasının ölümüne neden olan laneti ve acıyı unutmak, hayatının hedefi haline gelmiştir. Bir gemi yolculuğunda Mikhail Belanov ve ailesiyle tanışır. Genç kızın geleceği görme yeteneği bu yeni dostlarının hayatını kurtaracaktır. Ancak artık kendisi de tehlikededir. Çünkü acımasız vampirler onu da ölüm listesine dahil etmişlerdir.

Mina Hepsen'in zengin hayal gücünü ortaya koyduğu bu romantik hikâye okuruna aynı zamanda gerilim dolu dakikalar da vaat ediyor.

Mina Hepsen İstanbul'da doğdu. Anne ve babasını şaşırtarak (ne aksiliktir ki bunu sık sık yapıyor!) henüz altı aylıkken hikâyeler anlatmaya başladı. Mina, hayatının ilk on yılını Almanya'da geçirdikten sonra, İstanbul'a dönüp International School'da yedi yıl eğitim gördü. Üniversiteye Boston'a giden Mina, orada geçirdiği dört dondurucu yılın ardından, siyasetbilimi ve felsefe okuduğu Tufts Üniversitesi'nden mezun oldu. Soğuk havayı yeterince tecrübe ettiğine karar vererek Miami'ye yerleşti. Miami'de geçirdiği bir yılın ardından yine yer değiştirme zamanının geldiğini hissettiği sırada, e-postasındaki "Edinburgh'a gel!" davetini geri çevirmedi ve İskoçya'ya yerleşti. Şu sıralar Edinburgh Üniversitesi'nde "yaratıcı yazarlık" üzerine doktora yapan Mina, geri kalan zamanını Old Town civarındaki kafelerde eserleri üzerinde çalışarak geçiriyor ve aynı zamanda iki kız kardeşini büyümemeleri konusunda ikna etmeye çalışıyor.

Mina Hepsen'in *Kan Kırmızısı Ayın Altında* ve *Eflatun Şafağın Kokusu* adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Çeviren: Belgin Selen Haktanır Us

15 TL

KAKTUSUN
TELEGRAM

Fırtınadan Sonra

FIRTINADAN SONRA

Orijinal adı: After the Storm
© 2011, Mina Hepsen
The book is published with the arrangements of Inkwell Management LLC and ONK Agency Ltd.
Yazan: Mina Hepsen
İngilizce aslından çeviren: Belgın Selen Haktanır Us

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Turkçe yayın hakları ONK Ajans Ltd. aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı / Temmuz 2011 / ISBN 978-605-09-0243-3
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Mega Basım, Baha İş Merkezi. A Blok
Haramidere / Avcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 422 44 45

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Fırtınadan Sonra

Mina Hepsen

Çeviren: Belgin Selen Haktanır Us

DK DOĞAN KİTAP

Bir vampir yürümüş aç biilaç kimseciklere görünmeden,
Yürümüş, ardında tek bir iz bırakmadan.
Öyle yapmak zorundaymış...
Elbet günlerden bir gün çıkacakmış karanlıktan,
Dindirecekmiş susuzluğunu.
Aydınlatacakmış Kutsanmış Kişi ışığıyla onu...

Vampir Yasaları Kitabı, Kehanet 1:12

Biz vampirler hâlâ neden dünyaya geldiğimizi anlamaya çalışıyoruz. Bu, henüz açıklığa kavuşmamış bir mesele. Ancak, bizim gibi bir ırkı yaratan gücü düşününce, zorluklarla mücadele etmesi, sınavlardan geçmesi gereken ırkın asıl vampirler olduğunu daha iyi anlıyorum. Şanssız olan bizleriz. Dert ettiğim şey, bizlerin kana muhtaç olması değil; bu dünyadaki her yaratığın, hayatta kalmak için bir şeyler yapmak zorunda olması. Beni üzen tek şey zaman.

Bir vampirin üreyebilmesi için beş yüz sene geçmesi gerek. Ancak, bir vampirin hayata dair tüm tutkusunu yitirmesi ve ölümü seçmesi de üç yüz yıl sürer. Ah Yaradan, söyle bana: Hata mıyız biz? Irkımızı yok olmaya terk ettiğine göre, öyle olmalıyız. Peki ya Kutsanmışlar gerçekse?

Patrick James Bruce, *Yalnız Bir Adamın Düşünceleri*
1740, Paris

Giriş

"Bunu yapamazsın! Onlar bizi kurtarmak için dünyaya geldiler!" Dizlerinin üstünde duran vampir, buz gibi taş zeminin üstünde sürtüne sürtüne geriledi. Öyle telaşlı ve hızlı hareket ediyordu ki dizleri zemine sürtünürken bir kanıyor bir iyileşiyordu.

"Öyle mi?" dedi bilim adamı kapkara pelerinini etrafa savurarak. "Peki *Kutsanmışlar* nerede? Neden seni kurtarmadılar?"

Vampir, düşmanından korunmak için kollarını havaya kaldırdı. Sırtını duvara çarptı. "Neden yapıyorsun bunu? Birçoğumuz, çocuk sahibi olacak yaşa dahi erişemiyoruz. Her geçen yüz yıl sayımız biraz daha azalıyor. Soyumuz tükeniyor! Onlar da olmasa, vay halimize!"

"Yeter!" İki adam da sesin geldiği yöne dönüp Ramil'in gölgelerin arasından çıkışını izlediler. "Bilim adamı, senden daha iyisini beklerdim doğrusu! Sana kimse yiyeceklerle oynamanın kötü bir şey olduğunu söylemedi mi?"

İki adam da bir şey yapmaya fırsat bulamadan, Ramil köşeye sinmiş olan vampiri yakalayıp ahşap masaya savurdu. Onu yakasından tuttu ve kulağına eğilip, "Yanlışın var dostum" dedi. "Kutsanmış dediğin melezler tiksinç bir ırktan öte bir şey değil. Ha, hiç merak etme, onlar da geberecekler. Onları benim için öldürmemiş olabilirsin, ama sana yapacak daha iyi bir şey buldum."

Gözleri parıldayan Ramil tir tir titreyen vampiri saçlarından kavrayıp başını havaya kaldırdı. Sonra, başını hiddetle masaya vurdu. Vampirin gözlerinin kaydığını gören Ramil, bilim adamına bakıp gülümsedi. "Al bakalım, bu senin."

Bilim adamı kel kafasını tamam manasında sallayıp harekete geçti. Vampirin inim inim inlemesine aldırış etmeden, parmaklarını kaburgalarının arasından geçirip kalbini söktü.

Ramil bu deneyin yapılmasını istediğine göre deney yapılacak-

tı. Ancak bilim adamı, cansız vampirin hâlâ atmakta olan kalbini eline aldığında deneyin başarısız olacağını biliyordu. Kollarından aşağı süzülen kanlara bakarak, kapıda nöbet tutan muhafıza kızı içeri getirmesini işaret etti.

Ramil pencerenin önünde oturduğu yerden, "Çok sessizsin bilim adamı" dedi. "Sakın bana endişelendiğini falan söyleme."

"Size saygısızlık etmek istemem Liderim, ama bu kalbin bir insanı vampire dönüştüreceğini hiç sanmıyorum."

Ramil'in gözleri öfkeyle parıldadı, ama bilim adamı konuşmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Gerçek Vampirlerin lideri söyleyeceklerine dilediği kadar öfkelenebilirdi, ama deney başarısız olursa, daha çok öfkeleneceği kesindi.

"Size bu yolu seçmeniz gerektiğini kimin söylediğini bilemiyorum, ancak insanları vampire dönüştürmenin sadece kan nakliyle mümkün olabileceğini düşünüyorum. Liderim, müsaade ederseniz, size icat ettiğim tertibatı göstereyim de deneye başlayalım."

Ramil, "Önce bunu deneyeceğiz" diye diretti. Pencerenin pervazına yaslanmıştı. Ay ışığı, sipsivri dişlerinin üstünde parıldıyordu. Gözlerini yumdu; yüzünde, sanki hayal kuruyormuş gibi rahat bir ifade belirdi. "Kutsanmışları öldüreceğiz, ama önce insanları vampire dönüştürmenin bir yolunu bulacaksın" dedi. "Irkımızın sağlığını koruması artık tek başına yeterli değil. Vampirler bu dünyanın gerçek hâkimleri. Bunu ispatlamak için sayımızı artırmamız gerek!"

Bilim adamı, evet dercesine başını salladı. Vampirler her açıdan insanlara kıyasla üstündü; ancak, korku içinde yaşıyorlardı. Neden? Çünkü dünyada birkaç yüz bin vampire karşılık milyonlarca insan vardı.

"Hayır! Lütfen, yapmayın!" Vampir muhafızlardan biri, çığlık çığlığa bağıran, ellerini kollarını savuran genç bir kızı içeriye getirdi.

Ramil heyecanla ellerini çırpıp, "Konuğumuz da geldi" dedi. Gözleri kıpkırmızı olmuş, parıldıyordu. "Bilim adamı?"

"Evet Liderim?"

"Kıza kalbi yedir."

Bilim adamı elindeki kalbi hafifçe sıkıp gülümsedi. Kalbi, hıçkıra hıçkıra ağlamakta olan kıza yedireceklerdi. Kız vampire dönüşmezse de Ramil bilim adamına kızdan kurtulmasını söyleyecekti.

Bilim adamı, karnının fena halde acıktığını hissedip kurumuş dudaklarını yaladı. Az sonra liderinin istediği gibi kızdan kurtulacaktı. Ama önce kızın kanıyla kendisine bir güzel ziyafet çekecekti.

1

Londra, 1873 yazı

Kuzey Vampir Klanı'nın liderinin karısı Leydi Violet Bruce, yatak odasının zifiri karanlığında gözlerini kırpıştırıp, "O ses de neydi?" diye sordu.

"Violet?" Lord Patrick Bruce dirseklerinin üstünde doğruldu. Karısını korumak istercesine kolunu onun omzuna attı. Violet ne zaman tehlikeli bir durumla karşılaşsa Patrick bu hareketi yapardı.

"Bir ses duydum."

Patrick mahmurluğunu bir anda üstünden attı; ayılmıştı. Vampir duyuları teker teker harekete geçmiş, evin içinden gelecek en ufak bir çıtırtıyı dahi duymaya hazır hale gelmişti. Ancak, koridordaki asılı antika saatin tik taklarından ve ara sıra evin ahşap döşemelerin gıcırtısından başka bir ses duymadı.

Violet derin bir nefes aldı. Violet'ın koku alma duyusu, Patrick her ne kadar yaşlı bir vampir olsa da hem ondan hem de diğer vampirlerden çok daha güçlüydü. Bu konuda asla yanılmazdı.

"İki kişi var! Koridordalar!" Violet'ın canhıraş haykırışının ardından bir ses daha duyuldu. Birkaç saniye sonra, Patrick iki adamı da yere sermişti. Violet adamların etrafından dolanıp bebek odasına koştu.

Bebek, tehlikeyi hissetmiş, annesi onu beşikten kucağına alırken ağlamaya başlamıştı. "Ağlama bebeğim, ağlama Catherine." Violet gözlerini koridora açılan kapıya dikmiş, bebeği sallıyordu. Derken, içeride bir gürültünün koptuğunu ve birisinin çığlık attığını duydu.

İçinden, *Bu Patrick'in sesi değil*, diye geçirdi. *O güçlüdür, bizi korur.*

"Kutsanmışlara ölüm!" Boğuk çığlık, bebeklerin odasına dalan

vampirden geliyordu. Vampir elindeki bıçağı havaya kaldırmıştı.

Violet adamın suratındaki meşum ifadeyi fark etmişti. Vampir, bebeğe yöneldi. Violet adama arkasını dönüp bebeğini korumaya çalıştı. Vampirin elindeki bıçağın bedenine saplanmasını beklerken, içini feci bir dehşet hissi kapladı. Kendisi için değil, kızı için korkuyordu. Vampir onu öldürdükten sonra kızını da öldürecekti.

Ama beklediği bıçak darbesi gelmedi. Tam aksine, arkasında küt diye bir ses duydu. Patrick ona ve bebeğe sıkı sıkı sarıldı. "Geçti artık" dedi. "Öldüler. Sana kimse zarar veremeyecek."

Violet "Onlar vampirdi" dedi gereksizce. Adamlarla boğuşan Patrick'ti, onların ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Evet" dedi Patrick.

"Catherine'i ve beni öldürmek istediler."

Patrick gözlerini kıstı. "Hak ettiklerini buldular. Haydi, hemen giyin. Kuzeninin evine gidiyoruz."

Neler olup bittiğini bir anda anlayan Violet'ın nefesi kesildi. "Kutsanmış olduğumuz için peşimize düştüler" dedi. "Angelica ile oğlu! Patrick, onlar da tehlikede olabilirler!"

"Sakin ol aşkım, haydi git de giyin. Neler olup bittiğini yakında anlayacağız."

"Ama Angelica ile minik Mitya'ya ne olacak?"

"Alexander ailesini koruyacaktır." Patrick karısını yatıştırıp önce onu, sonra da kızını alnından öptü.

Violet, onaylarcasına başını hafifçe salladı. Alexander ve Patrick boşu boşuna klan lideri olmamışlardı. Alexander da tıpkı Patrick gibi o canilerle rahatlıkla başa çıkabilirdi.

* * *

Doğu Vampir Klanı Lideri Prens Alexander Kourakin, "Kendilerine Gerçek Vampirler diyorlar" dedi. "Bu hainlerin kaç kişi olduklarını bilmiyoruz, ama saf vampir ırkının devamı için tüm Kutsanmışları öldürmeye niyetli olduklarını biliyoruz."

Eniştesini dinleyen Prens Mikhail'in suratı kasılmıştı. Ailesi büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı. O ahmaklar ablasını, kuzenini ve onların çocuklarını öldürmek istiyorlardı!

Mikhail en sonunda dayanamayıp, "Onları bulacağım" dedi.

Alexander ona endişeli bir bakış fırlattı. "Merak etme Mikhail" dedi. "O hainler günlerini görecekler. Ama bu meseleye sakın sen bulaşma dostum."

Anlaşılan Angelica, kardeşinin kalp rahatsızlığından kocasına

bahsetmişti. Kalbi zayıf ya da güçlü olsun, Mikhail'in bu meseleden uzak kalmak gibi bir niyeti yoktu. "Beni bu meselenin dışında bırakamazsınız" dedi. "Söz konusu olan ailem. Onları son nefesime kadar koruyacağım."

Mikhail odadaki adamların yüzlerinde beliren ifadeyi fark etti. Alexander, Patrick ve İsmail sanki ona olanları anlattıklarına pişman olmuş gibi bakıyorlardı.

"Bizimle birlikte sokak sokak gezemezsin Mikhail. Sen insansın. Vampirler seni gördükleri anda işini bitirirler" dedi İsmail sakin bir tavırla. İsmail, Güney Vampir Klanı'nın lideri ve Mikhail'in kuzeninin babasıydı. "Ailemizi korumanın başka yolları da var."

Mikhail onun haklı olduğunu biliyordu, ama duydukları yine de hoşuna gitmemişti.

Kısa bir sessizliğin ardından Patrick, "Anneler ile çocukların başlarına birer muhafız dikmeliyiz" dedi.

İsmail, "Evet" diye onayladı. "Ancak, onları bir süreliğine de olsa şehir dışına bir yere yollarsak içim çok daha rahat edecek. Böylece, buradaki tehlikeden uzak kalırlar."

Patrick, "Angelica'yı da Violet'ı da, o hainlerin eline bir koz vermeden uzaklara yollayamayız" dedi. "Korkmamızı istiyorlar. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu izlenimi vermemeliyiz. Kutsanmış anneler önümüzdeki günlerde birkaç ayine katılacak. Orada olmamaları vampir toplumuna yanlış bir mesaj verebilir. Özellikle de bu gece olanlar duyulursa."

Mikhail onun da haklı olduğunu biliyordu. Görünüşe göre odadaki herkes hemfikirdi. Şayet vampir liderleri karılarını saklamak için başka bir şehre yollarlarsa, Gerçek Vampirler denen o caniler kendileriyle gurur duyacaklardı. Kahretsin!

İsmail, "En azından çocukları başka bir yere yollayamaz mıyız?" diye sordu.

Mikhail bir an, iki minnacık bebeğin ölüme ne denli yaklaştıklarını düşündü. Bebeklerin uykularında katledilmesine ramak kalmıştı. O çocuklara bir şey olsaydı, odadaki kimse kendini affetmezdi.

"Onları güvenli bir yere götürebilirim." Mikhail, yanmayan şöminenin önüne geçti. "Kimse çocukların Londra'da olmadığını fark etmez" dedi. "Her şey yoluna girene dek onları Avrupa'da alıkoyabilirim."

İsmail, evet dercesine başını salladı. Ancak, iki bebeğin babaları kasvetli bir haletiruhiyeyle göz göze geldiler.

"Kiril seninle gelsin Mikhail. İki bebek olduğu için birinin sa-

na yardım etmesi gerekecek." Alexander umutla Mikhail'e baktı. Mikhail, ablasının, Alexander'ın sağ kolu olan Kiril'e güvendiğini biliyordu. Kendi de pekâlâ ona güvenebilirdi. Tamam derecesine başını salladı.

"Bu işe öyle kolay kolay razı olmayacaklar" dedi Patrick kederle. Herkes onun Angelica ile Violet'tan bahsettiğini biliyordu. Anneler çocuklarını nasıl bırakacaklardı?

Mikhail huzursuz olmuştu. Az önce iki bebeğin sorumluluğunu almıştı. Peki, başka bir seçenek var mıydı? Vampirlerin Londra'da kalıp diğerleriyle savaşması gerekiyordu. Mikhail bir insan olarak Gerçek Vampirlere asla karşı koyamazdı.

"Tamam." Patrick oturduğu yerden kalktı. "İsmail, sabah erkenden çocukları buradan götürecek bir gemi bul. Ben de karımı bulayım."

Alexander onunla birlikte kapıya yöneldi. "Ben de kendi karımı bulayım" dedi. "Mikhail, eşyalarını hazırladıktan sonra buraya gel istersen. Eminim ki ablan ve kuzenin seninle konuşmak isteyecekler."

Mikhail hafifçe başını salladı. Angelica ve Violet ona kim bilir ne çok şey söyleyeceklerdi.

2

"Neden benimle aynı kamarada kaldığını bilmiyorum. Sen *fakirsin*! Diğer zavallılarla birlikte uyumalısın."

Nell gözlerini kısa bir süre yumdu, sonra onunla konuşan kişiye döndü. Tabitha'ya laf anlatmaktan uzun zaman önce vazgeçmişti. Bu genç kızı etkilemiş olsa dahi, Lord ve Leydi Chadwick, yani kızın babası ile annesi hemen bu meselenin icabına bakarlardı. Chadwickler, gelmiş geçmiş en kibirli, en küstah çift olmalıydılar!

"Ben senin mürebbiyenim, sen de genç bir kızsın Tabitha. Hem de bir yetişkinin himayesine ihtiyaç duyan çok genç bir kızsın."

Tabitha tombul suratını ekşitti. Nedense, henüz çok genç olduğunun kendisine söylenmesi hiç hoşuna gitmiyordu.

"Evet, gencim, güzelim, günün birinde de varlıklı bir erkekle evleneceğim. Söylesene Nell, sen neden hiç evlenmedin? Eminim ki artık evlenmek için yaşın geçmiştir."

Nell, bu işi kabul ettiği güne lanet okudu. Diğer seçenek, köyünde kalmaktı ki bu, aslında seçenek dahi sayılmazdı.

Aslında Tabitha'nın söylediğinde hiç doğruluk payı yoktu. Henüz yirmi yaşındaydı. Evlenmek için geç kalmış sayılmazdı. Gerçi evlenmemeyi kafasına koymuştu, ama *isterse* evlenebilirdi tabii. Genç kızın sözlerinde hissedilen kindarlık yine de sinirlerini bozdu.

Nell derin derin içini çekip, "Ah, Tabitha" dedi. Biraz olsun sükûnetini koruyabilmek için Buda'ya ve bu tür konularda iyi olduğunu bildiği herkese içinden dua etti. "Bana Bayan Witherspoon demelisin, çünkü sadece görgü kurallarından habersiz ve inatçı genç hanımlar evlilik hakkında böylesine uygunsuz laflar ederler."

Nell sözlerinin genç kızı kendine getirdiğini memnuniyetle

fark etti. "Haydi, tarih kitabını alalım da dersimize başlayalım, ne dersin?"

Tabitha yatağına yönelip tarih kitabını ararken kendi kendine homurdandı. "Şimdi neden evlenmediğinizi daha iyi anlıyorum, Bayan Witherspoon" dedi. "Bir kitap kurdusunuz da ondan. Erkekler akıllı kadınlardan hoşlanmazlar ki. Bunu herkes bilir."

Nell böyle anlarda Tabitha için üzülürdü. On üç yaşındaki küçük kız, zamanının zevksizliğinin ve geleneklerinin kurbanıydı. O da tıpkı, kendisiyle aynı sosyal statüde olan diğer kızlar gibi, kendisine kur yapan şapşal erkeklere çekici görünmek için aptal numarası yapardı. Bu kızlar, onlara kur yapan erkeklerin her birinin son derece zeki metresleri olduğunu nereden bilebilirlerdi ki? Peki, erkeklerin bu tutumu gerçek arzularını yansıtmıyor muydu? Sırf soyları devam etsin diye aptal bir kadınla evleniyorlar, rahatlamak için de kendilerine zeki birer metres tutuyorlardı. Amma iş ha!

Nell'in annesi ile babası onun gözlerini dünyanın gerçeklerine erken yaşta açmışlardı. Öğretmen olan babası ona fen, matematik ve felsefe dersleri veriyordu; ama ona insanlar hakkında bir şeyler öğreten, toplumun ne denli geri kafalı olduğunu gösteren kişi, Sky[1] Witherspoon olmuştu. Annesi ona asla yalan söylememişti. Sky Witherspoon, köylüler tarafından deli olmakla suçlanmış, köyün papazı tarafından lanetlenmişti. Bu olaydan birkaç hafta sonra da ateşlenip hayatını kaybetmişti.

"Haydi Tabitha, gel bugün dersimizi açık havada yapalım, ne dersin?"

Küçük kız önce gülümseyecek oldu, ama sonra yüz ifadesi değişti. Mürebbiyesini küçümser bir tavırla, "Eh, ders yapmak zorundaysak, yapalım bari" dedi.

Nell kızı kamaradan güverteye çıkarırken yine içini çekti. İçinden, her şey daha da kötü olabilirdi diye düşündü. Hâlâ, annesi ile babasını elinden alan köyde yaşıyor olabilirdi. Hâlâ, "lanetli" kişileri tedavi etmeyen bir doktoru, onlara doğru dürüst bir cenaze töreni düzenlemeyen bir papazı olan köyde, lanetli diye yaftalanan insanların gözleri önünde ölmesine müsaade eden, suya sabuna dokunmayan köylülerle birlikte yaşıyor olabilirdi.

Hâlâ, babası kederinden ölüp giderken, onun da annesi gibi bir akıl hastası olup olmadığını anlamak için her hareketini atmaca gibi izleyen insanlarla aynı köyde yaşıyor olabilirdi.

Ama artık orada değildi. Bath sosyetesinin kaymak tabakasına

1. İngilizce gökyüzü.

ulaşabilmek için annesinin kızlık soyadını kullanmış ve mürebbiye olarak çalışmaya başlamıştı. Şimdi de, kendisini nefret ettiği köyünden çok uzaklara, Avrupa'ya götürecek olan bir gemideydi.

"Bayan Witherspoon!" Tabitha ayaklarını ana güvertenin ahşap zeminine vurarak, "Oturacak yer yok!" dedi.

Nell, güvertedeki yerleri işgal eden yaklaşık bir düzine insana baktı. Derin bir nefes alarak başına tüylü bir şapka takmış bir kadını gözüne kestirdi.

"Gel Tabitha." Tam kızı tüylü şapkalı kadına doğru götürürken, sağ taraftan genç bir adam çıkageldi.

Tabitha şapkalı kadının kalktığı koltuğa otururken, "Kadının yerinden kalkacağını nerden bildiniz?" diye sordu.

Nell hafifçe gülümseyip, "Şans işte" dedi. İnsanların onun farklı olduğunu düşünmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu. Bunu bilseler, ona deli muamelesi yaparlar ve onu *lanetlerlerdi*. "Nerede kalmıştık? Hah, tamam, Konstantinopolis Kalesi'nde kalmıştık. Osmanlı ordusu yaklaşmak üzereydi."

Nell, Osmanlı Padişahı Fatih Sultan Mehmed'in dâhiyane planını anlatırken kendinden geçmişti. Padişah, gemilerini karadan yürüterek şehre getirmiş, Bizans İmparatorluğu'nun başkentini fethetmişti. Babasının akşam yemeklerinde uzun uzun bir o savaşı bir bu savaşı anlatışı geldi aklına. Tarih, eskiden beri en sevdiği dersti.

"Ama bu konu *çok* sıkıcı! Neden bunları öğrenmek zorundayım?" diye sızlandı Tabitha. Küçük kız kendini ağlamaya zorlarken altdudağı titremeye başlamıştı. İstediği anda ağlayabilmek en yeni becerilerinden biriydi. Nell, bunu ona öğreten kişinin annesi Leydi Chadwick olduğundan emindi. Nell, şımarık öğrencisinin bu numarasından duyduğu tiksintiyle tam onu azarlamak üzereydi ki güverteden bebek gülücükleri yükseldi. Bakışları, kucağında iki bebek olan adama ilişti. Nell nefesinin kesildiğini hissetti. Adam çok yakışıklıydı. Uzun boylu ve açık tenliydi. Simsiyah saçları ve uzaktan, gökyüzü rengindeymiş gibi görünen masmavi gözleri vardı; ama bu yabancı adamın en dikkat çekici yanı, çocuklarına bakarken suratında beliren o kocaman gülümseme ve yanaklarındaki gamzelerdi.

Nell adamın bebekleri kucağında zıplatışını izlerken, kendi kendine "Şanslı kadınmış" dedi. Adam bebekleri güldürmek için tuhaf sesler çıkarıyordu. Bebeklerden yükselen gülücüklere bakılacak olursa, bunda bir hayli de başarılıydı.

Tabitha "Hangi kadın?" diye sorunca Nell düşüncelerinden sıy-

rıldı. Bakışlarını zor da olsa adamdan ve bebeklerden ayırdı. İçinden, *En azından artık ağlamaları dindi*, diye düşündü.

"Kadın madın yok. Bakalım sana az önce anlattıklarımdan ne anlamışsın."

Tabitha ona ters ters baktı. "Dinlemiyordum ki" dedi. "Annem bana hep, ayaktakımıyla konuşma der!"

Onun yerinde Florence Nightingale bile olsa bu haylazı bir güzel pataklardı. "Tamam tatlım, ama seni eğitmem için beni işe alan da annen. İyisi mi öyküyü tekrar okuyalım."

Tabitha koltuğuna iyice kurulup suratını astı ve Nell'in anlattıklarını dinlemeye başladı. Nell öyküyü okurken iki bebekli adama baktı. Adamın yanına, bir o kadar yakışıklı, ama sarışın bir adam daha gelmişti. Sarışın adamın suratındaki ciddi ifade, kendi yabancısıyla hiç örtüşmüyordu. *Kendi yabancısı* mı? Bu da nereden çıkmıştı?

Sarışın adam bebeklerden kız olanını kucağına aldı. İki adam arkalarına dönüp uzaklarda kalan İngiliz kıyılarına baktılar. Nell, yabancının omzuna başını yaslamış olan dünyalar tatlısı erkek bebeğe baktı. Bebek ona bakıyor, bir yandan da babasının simsiyah, kıvırcık saçlarını çekiştiriyordu.

Nell aniden içinde şanslı kadının kim olduğunu öğrenmeye dair büyük bir isteğin uyandığını fark etti. Kimdi bu kadın, neye benziyordu? Böylesine varlıklı bir adamın saatlerce çocuklarına bakması duyulmuş şey değildi. Karısı ya da bebeklerin bakıcısı nerelerdeydi?

Nell, sustuğunun farkında bile değildi. Tüm dikkatini gizemli yabancıya vermişti. İçini çekti. Bir anda sandalyesini devirip yerinden fırladı. Gizemli yabancıyı uyarmalıydı.

3

Havadaki tuz kokusunu neredeyse damağında hissediyordu. Mikhail bakışlarını denize çevirdi. Mitya kollarında debelenip duruyordu. Mikhail, Mitya'yı yavaşça sallarken, bir yandan da sırtını okşuyordu. Kim bu çocuğa zarar vermek isteyebilirdi? Olanlar son derece saçmaydı.

Mikhail'in dünyasını altüst eden gerçeği öğrenmesinin üstünden yaklaşık iki sene geçmişti. Vampirler gerçekti. Gerçek olmaları bir yana, üstüne bir de insanlarla birlikte yaşıyorlar ve kendi ırkları hakkında uydurma şeyler anlatarak gerçek kimliklerini gizliyorlardı. *Vampirler sarmısağa dayanamazlar*, *kutsal suyla yanarlar*, *haçtan korkarlar*... Tabii en büyük yalan da vampirlerin gün ışığına çıkamıyor olmalarıydı.

Vampirler kimliklerini saklamak için oldukça katı kurallara göre yaşarlardı. Bunlardan ilki, asla ama asla insan kanı içmemekti. Şayet insanlara zarar vermezler ve aynada aksi görünmeyen, kalbi atmayan ve şekil değiştirebilen yaratıklar olduklarına dair söylentiler yayarlarsa, vampir oldukları ortaya çıkmayacaktı. Planları işe yaramış gibi görünüyordu.

Mikhail hayatının yirmi senesinden fazlasını onların varlığından habersiz geçirmişti. Ta ki ablasının yarı vampir olduğunu öğrendiği geceye dek.

Kiril'in kucağındaki bebeğe baktı. Catherine ya da Kiril'in ona hitap ettiği ismiyle Katya henüz yedi aylıktı, ama daha şimdiden, Mikhail'in kuzeninin zümrüt yeşili gözlerini ve babasının o muhteşem gülümsemesini alan dünyalar güzeli bir bebekti.

Bu minnacık bebeğin de tıpkı annesi gibi, Mitya ve Angelica gibi bir Kutsanmış, yani yarı vampir olduğuna inanmak çok güçtü.

Kendilerine Gerçek Vampirler diyen bir grup vampir hepsini öldürmek için peşlerindeydi.

Mikhail, Mitya'yı zapt etmeye çalışıyordu; Kiril, "Sence üşümüşler midir?" diye sordu. Minik bebek Mikhail'in elinden kurtulmak için var gücüyle bir ileri bir geri sallanıyordu. On beş aylık olan Mitya tıpatıp babasına benziyordu. Sadece badem biçimindeki gözlerini annesi Angelica'dan almıştı.

Mikhail, elini Mitya'nın alnına götürüp suratını buruşturdu. Bebeğin alnı ılıktı, ama acaba bu üşüttüğü manasına mı geliyordu?

Sıkıntıyla, "Bilmiyorum" dedi. Bebekler hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki. "İstersen onları içeri götürelim."

Bebekler hakkında en az Mikhail kadar cahil olan Kiril evet dercesine başını salladı. İki adam yolculuğa çıkarken, yanlarında bir de bakıcı getirmek istemişlerdi, ama liderler, gidecekleri yerde, yani Güney İtalya'da, bir bakıcı bulabileceklerini söylemişlerdi. Böylece, Mikhail ile Kiril'in, yolculuk boyunca bebeklerden başka kimseyle uğraşmaları gerekmeyecek, daha dikkatli olabileceklerdi. Bu zamanda yabancılara pek güvenilmezdi.

Mikhail, Mitya'yı daha iyi tutabilmek için diğer koluna almıştı ki bir kadının telaşla kendisine seslendiğini duydu.

"Çabuk, derhal çekilin oradan!"

Mikhail, kendisine doğru koşan kadının elinde silah olup olmadığını kontrol ettikten sonra, ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya olduklarını anlamak için etrafına bakındı. Kiril, Katya'yı ona uzatıp yanlarına gelen kadını durdurmak için öne çıktı.

Kadın, Mikhail'le konuşmadan önce, bir süre Kiril'e karşı koymaya çalıştı. Bal rengi gözlerinden büyük bir korku okunuyordu. "Geliyorlar, vakit yok!"

Mikhail bir kez daha etrafına bakındı. Güvertede salına salına gezinen birkaç yolcu vardı sadece. Bazıları dönüp merakla onlara baktı. Mikhail içinden, *İşte bu harika*, diye geçirdi. İstediği son şey, gemide dikkat çekmekti.

Kiril çılgına dönmüş kadını zapt etmeye çalışırken, "Gemide *bizden* birilerinin olmadığına eminim" dedi. Mikhail onun *vampirlerden* söz ettiğini biliyordu. Böylesine güzel bir kadının bir tahtasının eksik olması ne yazıktı!

"Tanrı aşkına beni dinleyin. Deli falan değilim! Hemen oradan çekilmezseniz çocuklar ölecek!"

Mikhail'in bakışları sertleşti. Katya'yı Kiril'e uzatıp diğer eliyle kadının koluna yapıştı. Kadının deli olduğu her halinden belliydi, ama işini şansa bırakamazdı. Çılgının tekinin onları bir gemi-

de bulup çocukların tehlikede olduğunu söylemesi fazlasıyla büyük bir tesadüftü. Çocukları canilerin elinden kurtaralı daha bir gün olmuştu. Mikhail tesadüflere asla inanmazdı.

Kadının kolunu sıkarak telaşla, "Hangi yöne?" diye sordu. Kadın irkildi, ama ona karşı koymadı. Onları hızla ön güverteden alıp geminin dümen tarafına doğru götürdü.

"Altı kişi olduklarını biliyorum" dedi. "Üstlerinde bıçak var, tabanca da olabilir, emin değilim. Hem bebekleri hem de sizi öldürmeyi planlıyorlar!"

Mikhail dikkat kesilmişti. Kadının kolunu bırakıp Kiril'den diğer bebeği de aldı. "Kiril, az önce durduğumuz yerde kimse var mı bir bakıver" dedi.

Kiril, ikna olmamış gibi başını salladı, ama onun da dikkat kesildiği belliydi.

"Bekleyin." Kadın, yanlarından uzaklaşmak için harekete geçen vampiri durdurdu. "Aralarında lider gibi görünenin çizmesinin üstünde burgonya rengi bir şerit var" dedi. "Bıçağını çizmesinin içine saklamış. Kabzasını bakar bakmaz göreceksiniz. Diğerleri de onun gibi koyu renkli giysiler giymişler. Aralarında bir de kadın var."

Kiril, Mikhail'in içini kaplayan dehşeti hissetmişti. Hemen harekete geçti. Mikhail'i bu denli korkutan şey, kadının adamları detaylı bir biçimde tarif etmesi de olabilirdi, ona neredeyse inanmasını sağlayan o samimi ses tonu da. Nedeni her ne olursa olsun, kimseyi riske atamazdı.

Mikhail geminin yan tarafında hızla ilerleyip küçük bir gezinti sandalının yanında durdu. Kadın birkaç dakika öncesinden de endişeli görünüyordu.

Bebekleri kadının kollarına bırakırken, "Tutun onları" dedi. "Onlara zarar verecek olursanız, bunu canınızla ödersiniz."

Kadın daha da paniğe kapılmış görünüyordu, ama hiçbir şey demedi. Kadının yüzündeki ifadeden tatmin olan Mikhail, gezinti sandalını tutan halatları çözdü. Birkaç saniye içinde iki halatı da ellerinde tutuyordu.

Kadın titreyen bir sesle, "Ne yapıyorsunuz?" dedi. Mikhail halatları elinden kaçırmamaya çalışarak sandalı suya indirmeye koyulmuştu.

Dişlerini sıkarak, "Acil bir kaçış planı yapmaya çalışıyorum" diye yanıt verdi.

"Mikhail!" Kiril koşturarak gelip halatları Mikhail'in elinden aldı. "Kadın doğru söylüyormuş. Bebekleri sandala nasıl indireceğiz?"

Mikhail ellerinin sızlamaya başladığını hissetti. Hemen bir şey-

ler düşünmeliydi. Sandalı, üst güverteden birkaç metre aşağıya, azgın dalgaların biraz üstüne kadar indirmişlerdi.

"Sandala binin" dedi.

Kadın tereddüt etti. Mikhail, tırabzandan geriye doğru çekilirken onun dehşet içinde olduğunu fark etti. Bakışlarını daha da sertleştiren Mikhail, kadın bir an evvel sözünü dinlesin, onlara yardım etsin diye dua ediyordu içinden. Kaybedecek bir saniyeleri bile yoktu. Kadının kim olduğunu bilmiyordu, ama dedikleri doğru çıkmış, kadın onları büyük bir tehlikeden kurtarmıştı. Mikhail onu ikna edebilmek için çocukları öne sürmeye karar verdi. "Ölmelerini mi istiyorsunuz?"

"Tor'un savaş baltası aşkına, o nasıl söz!"

Mikhail kadının bu tuhaf sözleriyle irkildi. Sonra, onun gözlerini bir anlığına yumup harekete geçişini izledi.

Kadın, "Bebekler kucağımdayken tırabzana tırmanamam" dedi.

Mikhail halatları Kiril'in eline tutuşturup bebekleri kadının kollarından aldı. "Sandala bin. Bebekleri sana uzatacağım."

Kadın tırabzanın diğer tarafına geçerken, Mikhail onun bedeninin narin hatlarını görmezden gelmeye çalıştı. *Aman Tanrım!* dedi içinden. Bu tür düşüncelerin sırası mıydı şimdi?

"Ama sandal benimle birlikte iyice ağırlaşacak. Halatları tutması mümkün değil!" Kadın Kiril'e bakıyordu. Dediğinde haklıydı tabii, ama halatları tutan adamın bir vampir olduğunu ve inanılmaz derece güçlü olduğunu bilmiyordu.

"Sandala bin be kadın!"

Nell sandala binip bebekleri almak için kollarını havaya kaldırdı. Mikhail ona önce Katya'yı, sonra da Mitya'yı uzattı. Daha sonra da halatları Kiril'in elinden aldı. Kiril muhteşem bir güce sahip olsa da Mikhail sandala bindiğinde halatları tutmakta zorlanabilirdi.

İki adam yavaş yavaş sandalı suya indirmeye koyuldular. Sandal tam suya değmek üzereyken, güvertenin diğer tarafından bir ses geldi.

Kiril suratını buruşturarak "Bizi buldular" dedi.

"Onları hemen suya indirelim! Hemen!" Mikhail ön güverteden gelen sesleri bastırmak için can havliyle bağırmıştı.

Sandal suya inince beşik gibi sallanmaya başladı. Gemi hâlâ sandalı çekiyordu. Mikhail tırabzandan eğilerek kadına seslendi. "Kürekleri kullan! Gemiden uzaklaş, halatları bırakacağız!" Sandal bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Mikhail, kadının bebekleri sandalın ahşap zeminindeki oyuklara yerleştirip küreklere asıldığını görünce rahatladı.

Kiril telaşla "Mikhail!" diye seslenince, Mikhail davetsiz misafirlerinin yaklaştıklarını anladı.

Kiril'e, "Halatı bırak!" diye seslenip kendi elindeki halatı bıraktı. Sonra da önüne çıkan ilk adama saldırdı. Adam ona zarar vermeye fırsat bulamadan Mikhail adamın bıçağını yere düşürmeyi başardı. Kiril sağındaki adamla boğuşuyordu. Adamlardan biri haykırarak üstüne saldırınca Mikhail yana kaçtı. Adamı bıçaklayıp bir diğer saldırganla dövüşmeye başladı.

Karşısındaki adamla boğuşurken Mikhail'den "Ahhh!" diye bir ses yükseldi. Bu manyaklar bebekleri gözlerini kırpmadan öldürebilirlerdi! İkisi birlikte yere yuvarlanınca, Mikhail altında kalan adamın suratına sıkı bir yumruk indirdi. Mikhail adamdan daha güçlü olduğunu fark etti! Saldırgandan daha güçlüydü. Bu adamlar vampir falan değillerdi! Müdavimi olduğu centilmenler kulübünde eskrim yapmış olması işine yaramıştı. Mikhail amansızca dövüşüyordu.

Caniyi etkisiz hale getirmesi birkaç dakika sürdü, ama geride dört saldırgan daha vardı. Sağına bakınca, Kiril'in nefes nefese bir sonraki adamla kavga etmeye hazırlandığını gördü. Vampir, adamların canına okuyacaktı. Kendisine asıl ihtiyaç duyanlar, bebekler ve kadındı.

Mikhail, "Kiril, işin bitince peşimden gel!" diye bağırıp gemiden suya atladı.

4

Nell suratını ekşitmiş, *Başım büyük dertte*, diye düşünüyordu. Küçücük bir sandalda, kollarında iki bebekle sallanıp duruyordu! Daha da kötüsü, bir daha asla karşılaşmak istemediği geçmişinden kaçabilme umudunu da yavaş yavaş yitirmek üzereydi.

Olanlar akıl alır gibi değildi! Rus İmparatoriçesi Katerina'nın dişinin çürümesinden, Napolyon'un ayağında mantar çıkmasından ya da Korkunç İvan'ın ayakkabılarının altına pislik bulaşmasından da kötüydü olanlar. Bebeklerden biri ağlamaya başladığı sırada, Nell akla gelebilecek en kötü şeyleri düşünüyordu. Bencilce düşündüğü için bir anda büyük bir suçluluk hissetti. Hemen kollarındaki minik kızı avutmak için zoraki de olsa ona gülümseyerek mırıl mırıl bir şeyler söylemeye başladı. Zavallı bebek, aklından geçen kötü ve olumsuz düşünceleri sanki hissetmiş, huzursuz olmuştu.

"Bir şey yok canım benim, eminim ki baban az sonra yanımıza gelecek. Bak ağabeyin nasıl da uslu uslu oturuyor! Hiç de korkmuş gibi bir hali yok. Bana inanmıyorsan, ona bak da kendi gözlerinle gör."

Ancak minik kız, bir meleği andıran suratını daha da ekşitip cıyak cıyak ağlamaya devam etti. Hay aksi, bir bu eksikti! Şimdi ağabeyi de ona uymuştu! Nell sakin olmaya çalıştı, ama elinde değildi. Ne yapacaktı şimdi? Bebekleri kollarında hoplatıp zıplatırken, oyuncak yerine geçebilecek bir şey bulmak için etrafına bakındı. Ama sandalda hiçbir şey yoktu! Sadece, akıntıya kapılmasın diye içeri çektiği kürekler vardı. Ne biçim sandaldı bu? Nell bir kez daha bebeklere bakarak "İşe yaramaz tahta parçası" diye mırıldandı. "Peki, peki, size bir öykü anlatmamı ister misiniz? Hoşunuza gider mi?" diye sordu umutla. Gerçi bebekler ona yanıt veremeyeceklerdi, henüz konuşamayacak kadar küçükler-

di. Nell aslında çocuklar hakkında pek bir şey bilmiyordu. Bu yüzden onların ne zaman konuşmaya başladığından da emin değildi. Hay aksi!

Nell yavaşça doğrulup bebekleri küçük sandalın ön tarafına taşıdı. Burada, diz hizasının biraz altında üçgen biçiminde bir yükselti vardı. Nell bebekleri yan yana üçgen biçimli tahtanın üstüne yatırırken, sandal hâlâ beşik gibi sallanıyordu. Bebekler sandaldan düşmesin diye geçip yanlarına oturdu.

Artık Nell'in kucağında olmadıklarını gören bebekler ağlamayı kesip gözlerini kırpıştırarak ona baktılar. Nell gülümsedi. Bir an için, onları öldürmek isteyen canilerden kıl payı kurtulduklarını ve bir sandalda mahsur kaldıklarını unutuvermişti. Ama bebeklerin artık ağlamadığına memnundu. "İşte, oldu. Gördünüz mü? Ağlamaya gerek var mıymış minikler? Bunun büyük bir macera olduğunu hayal edin. Büyüdüğünüzde, başınızdan geçenleri çocuklarınıza ballandıra ballandıra anlatabilirsiniz!"

Nell'in suratına kocaman bir gülümseme yayıldı. Acaba muhteşem bir macera yaşadıklarına çocukları mı yoksa kendini mi inandırmaya çalışıyordu? O güne dek aklından ne evlenmek ne de çocuk sahibi olmak geçmişti. Hayır, olanlardan ya da çocuk sahibi olmasını engelleyen o lanetten kimseye bahsetmeyecekti. Asla.

Bir kıkırdama sesi duyup tekrar bebeklere baktı. İki tatlı meleğin kıkırdadığını ve ellerini kollarını heyecanla salladıklarını fark etti. Neden gülüyorlardı? Bebekler gülüyordu!

Nell keyifle bebeklerin üstüne doğru eğildi. Önce minik kız, sonra da ağabeyi onun topuzundan fırlamış bir tutam saçı çekiştirdi. Bu, bebeklerin hoşuna gitmişti. Kıkır kıkır gülüyorlardı. İliklerini donduran rüzgâra rağmen, Nell içinin ısındığını hissetti.

Bebeklerin gülücükler saçan suratlarına bakıp "Hah, şöyle!" dedi. "Korkacak bir şey yokmuş, değil mi? Hem korkunun ecele faydası yok!"

Aniden sandal yana doğru savruldu; öyle bir şiddetle savrulmuştu ki Nell kendini sandalın zemininde buldu. Neler olup bittiğini görmek için başını kaldırıp, *Bu da ne?* diye geçirdi içinden. Birisinin sandala binmeye çalıştığını fark edince de ok gibi yerinden fırladı. Hemen, sandaldan düşmesinler diye çocukları yere yatırıp eline küreklerden tekini aldı.

Nell sandala binmeye çalışan adama, "Umarım bebeklerin babasısındır! Değilsen sana hemen sandaldan uzaklaşmanı tavsiye edeceğim. Yoksa beynini dağıtırım!" diye bağırdı. Küreği havaya kaldırdı.

Adam tek kelime etmeden sandala çıktı. Nell adamın suratını göremiyordu. Dehşet içindeydi. *Adam çocuklara zarar veremeyecek!* diye düşündü. Kollarını iyice havaya kaldırıp gözlerini yumdu ve küreği var gücüyle savurdu.

"Tanrı aşkına, çıldırdın mı kadın?" Adam küreği tam kafasına inmeden önce yakalamayı başarmıştı. Nell çığlık atarak küreği adamın elinden çekmeye çalıştı. Derken, adamın sırılsıklam olmuş saçlarının arasından gözlerini gördü.

Bedenini kaskatı eden korku geçmişti. Küreği bırakıp "Siz miydiniz?" dedi.

Adam suratına düşen saçlarını geriye atarken oldukça öfkeli görünüyordu. "Amma da keskin bakışlıymışsın ha" dedi.

Nell ellerini beline koydu. "Eh, sizi uyarmıştım ama" dedi. "Bana kim olduğunuzu hemen söyleseydiniz ya!" Bebekleri korumak istedi diye azar mı işitecekti bir de? *Bebekler!* Hemen ikisini de kucağına aldı.

"Affedersin. O kadar kulaç attıktan sonra biraz soluklanmak istemiştim" dedi Mikhail.

Nell tekrar ona doğru döndü. "İyi de bunu nereden bilebilirdim? Bu zavallıcıklarımın peşine düşen o canilerden biri olmadığını bilemezdim ki! Hiçbir şey yapmasa mıydım?" Hah! Bu adam kendisine kötü hissettiremeyecekti. O ne derse desin, Nell doğru olanı yaptığını biliyordu.

Mikhail'in kısılmış gözleri kadının üstündeydi. Nell, perişan haline rağmen, tıpkı gemide, tüm bu kargaşa başlamadan önceki gibi hayranlıkla süzüyordu adamı.

"Bu zavallıcıklar sizin değil hanımefendi" dedi Mikhail suratını buruşturarak. Bebekleri Nell'in kucağından aldı.

Nell şaşkınlıkla, "Olabilir" dedi. Ciddi ciddi bebekler kendisininmiş gibi mi konuşmuştu? Düşündüğünden de büyük bir şok geçiriyor olmalıydı. "Hiç fark etmez" dedi. "Şimdilik onları ben alsam iyi olacak. Babaları olun olmayın, bebeklerin ıslanıp zatürreeye yakalanmalarını istemiyorum."

"Mikhail. İsmim Mikhail Belanov." Mikhail kollarını yenilgiye uğramış gibi iki yana sarkıtıp arkasındaki tahta sıraya oturdu. "Dahası, onların babası değil dayısıyım."

"Öyle mi?" Nell o sırada söyleyecek başka bir şey bulamamıştı, ama yapacak bir şey yoktu. Demek adam bebeklerin babası değil de dayısıydı. Tamam. Öyle olması bir şeyi değiştirmiyordu ki... Mikhail Belanov'un karşısında kucağında iki bebekle oturan Nell derin derin nefes aldı. Şimdi ne olacaktı? Bir yolunu bulup Rot-

terdam'a gitmeliydi mutlaka. Tabitha'nın ve ailesinin hâlâ orada olmalarını ummaktan başka çaresi yoktu. İçi kararmıştı. *Umarım beni her şeye rağmen yeniden kabul ederler*, diye düşündü.

"Bay Belanov, son derece eğlenceli, hareketli bir gün geçirmiş olabiliriz, ama artık bebekler güvende olduklarına göre derhal Rotterdam'a gitmenin bir yolunu bulmalıyım. Patronlarım, kızlarını onlara hiçbir şey söylemeden gemide tek başına bırakmamı pek hoş karşılamayacaklardır." Nell, Mikhail'in onu dinlemediğini, pür dikkat suya baktığını fark etti.

Nereye baktığını görmeye çalıştı, ama hiçbir şey göremedi. Yine korkmaya başlamıştı. Acaba peşlerinde hâlâ birileri mi vardı? Gözlerini kısıp dikkatini bebeklere verdi. Nefesini tuttu. Sonra rahatladı. Peşlerinden gelen diğer adamdı. Gemiden kaçmalarına yardımcı olan adam sandala doğru yüzüyordu.

Nell düşünmeden, "Birazdan bize yetişecek" dedi Mikhail'e.

Mikhail ona baktı. Dinlemiyormuş gibi görünse de aslında kulağı ondaydı. Kadının bebekleri korumak için savurduğu küfürleri gayet iyi duymuştu.

Nell, az önce söylediklerini örtbas etmek istercesine, "O arkadaşınız mı?" diye sordu. "Onun bize doğru yüzdüğünü gördüm. *O* arkadaşınız olan adam, öyle değil mi?" Nell sanki endişeliymiş gibi konuşuyor, bir yandan da onlara doğru yüzenin, adamın arkadaşı olmasını umut ediyordu. Yoksa gemi çoktan ufukta gözden kaybolmuştu. Bu mesafeden suda yüzenin kim olduğunu görmek imkânsızdı. Tam o sırada, birkaç kulaç ötede adamı tekrar gördü. İçinden, *Şükürler olsun!* diye geçirip sessizce bekleyen Mikhail'e döndü.

"Görüyorsunuz değil mi? Tam şurada! Her ihtimale karşın küreği alın isterseniz."

Mikhail hâlâ dik dik ona bakıyordu, ama yine de uzanıp küreği aldı.

Sudaki adam sandala yaklaşınca durdu. "Benim, Kiril!" diye seslendi.

"Bakın işte, bu akıllı bir adam" dedi Nell başını sallayarak. Sonra, Mikhail'in öfkeli bakışlarını görünce, bu lafın, istemeden de olsa, ona akılsız demeye geldiğini fark etti. "Beni öldürecekmişsiniz gibi bakmayı kesin lütfen!" dedi. Dayılarını şikâyet ediyormuş gibi bebeklere baktı: "Bebekler tüm negatif enerjiyi hissederler biliyorsunuz" dedi.

* * *

Mikhail, sinirlerini ayağa kaldıran kadına içinden bir küfür savurup Kiril'e yardım etmek için elini uzattı.

Nell, "Seni izleyen oldu mu?" diye sordu Kiril sandala çıkar çıkmaz. Peşlerinde birileri varsa ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu.

Kiril dikkatle kadına ve kollarındaki bebeklere bakıp, "Hayır, kimsenin bizi izlemediğine eminim" dedi.

Kiril bebeklerin iyi olduğunu gördüğü halde, Mikhail "Onlar iyiler" dedi. İşin aslı, içlerinde rahatı en yerinde olanlar bebeklerdi. Sinir bozucu kadının göğsünde güven içinde uyuyorlardı. Sahi, bu kadının ismi neydi?

Mikhail "İsminiz nedir?" diye sordu. Kadına karşı daha nazik davranması gerekirdi, ama hem sinirleri harap olmuştu hem de gemideki adamlarla dövüşmekten ve ardından onca mesafeyi yüzmüş olmaktan dolayı vücudu tutulmuştu. Kahrolası hergelelerin bebeklere zarar vermesine ramak kalmıştı.

Kadın ona bakıp hiçbir şey söylemeden başını diğer tarafa çevirdi. İçinden, *Kutsal olan her şey adına, ne biçim bir adam bu?* diye geçirdi.

"Bana bakın..."

Kiril araya girip, "Mikhail'in kaba davranışı için özür dilerim hanımefendi. Tahmin edebileceğiniz üzere, öğleden sonra olanlar onu bir hayli yıprattı. Ancak, her ikimiz de, bizi uyardığınız ve bebekleri canınız pahasına koruduğunuz için size minnettarız. Gerçek bir kahraman gibi davrandınız" dedi. Konuşurken kadına gülümsemiş, bol bol da iltifat etmeye gayret etmişti.

Mikhail birden kadına gereksiz yere kaba davrandığını fark etti. Ne de olsa bu kadın Mitya ile Katya'yı kurtarmıştı.

"Rica ederim Bay Kiril. Gerçi itiraf etmeliyim ki o anda hiç düşünmeden hareket ettim. Genellikle kahramanlar gibi davranmam. Ama her şey öylesine hızlı gelişti ki... Bu arada ismim Stor... şey, ismim Nell. Bana Nell diyebilirsiniz."

Mikhail, Nell'in Kiril'e gülümsemesini izledi. Nell'in ismini söylerkenki tereddüdü gözünden kaçmamıştı. Neden aniden kekelemişti? Kendisi sandala çıktığında, Nell gayet sakin görünüyordu. Gerçi çevik olmasaydı kafası yarılacaktı ya neyse.

Kiril "Nell, teşekkür ederiz" deyip Mikhail'e ters bir bakış fırlattı, ama Mikhail sessizliğini hâlâ koruyordu. Nell denen bu kadında bir tuhaflık vardı.

"Bizi uyarman gerektiğini nasıl anladın?" diye sordu. Sonra da yalan söyleyip söylemediğini anlamak için pür dikkat onu incelemeye koyuldu. Nell yanıt vermeden önce bir kez daha tereddüt

etmişti. Mikhail onun yalan söyleyeceğinden emindi!

"Bay Belanov, Torquemada'nın leş kokulu nefesi üstüne yemin ederim ki benimle bu şekilde konuşmanız hiç hoşuma gitmiyor!" dedi Nell. "Canımı ve itibarımı, hatta işimi tehlikeye attım. O yüzden, sizin için bir sakıncası yoksa soru sorması sırası bende! O adamlar kimdi? Bu masum yavrucakları neden öldürmeye çalışıyorlardı ve buradan nasıl kurtulacağız?"

Mikhail ona bakakalmıştı. O anda ağzının hayretten beş karış açık olduğuna da emindi. Kimse onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edemezdi. Erkekler buna cesaret edemezlerdi, hele kadınlar asla! Tanıdığı kadınlar ona bayılırlar, taparlardı. Mütemadiyen gözlerini kırpıştırıp şuh bakışlar fırlatırlardı. Nell denen bu kadın neyin nesiydi, yeri yurdu neresiydi?

İki adam kürekleri yerlerine takarken Kiril ona Rusça "Torquemada da kim?" diye sordu.

"İspanya'nın ilk Engizisyon üyesi generali" dedi Mikhail dalgın dalgın. "Binlerce kişinin ölümüne neden olmuş bir adam. Engizisyon'un başındaydı." Nell kaşını havaya kaldırmış, ondan hâlâ bir yanıt bekliyordu.

Mikhail onu duymazlıktan gelmeye karar vererek, Kiril'in kürek-lerin başına geçmesi için kenara çekildi. "Akıntı gideceğimiz yönde" dedi. "İkinci vardiyayı ben alırım. Birkaç saat içinde İngiltere kıyılarına varırız." Diğer vampir, evet dercesine başını salladı.

"Hayatımda gördüğüm en dik kafalı, en..."

Mikhail suratında alaycı bir gülümsemeyle Nell'e döndü. "Sizi İngiltere'ye geri götürüyoruz Bayan Nell" dedi. "Sakın korkmayın."

"Ama ben İngiltere'ye geri dönmek istemiyorum beyefendi. Size söylemiştim ya, Rotterdam'a gitmem gerek!"

5

Mikhail öne doğru eğilip kürekleri çekerken, *Gökyüzü berrak ve masmavi*, diye düşündü. *Güneş parıl parıl parıldıyor, havada hoş bir tuzlu su kokusu var.*

Soğuktan titrediğini hissetti. Dişleri birbirine çarpıyordu. *Hava o kadar da soğuk değil. Daha da soğuk olabilirdi. Hem bebekler hayatlarından gayet memnun görünüyorlar. Ağlamıyorlar. Bu da iyiye işaret.* Mikhail kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Tekrar öne eğilip kürekleri çekmeye koyuldu.

"Siz gülümsüyor musunuz?" Nell ona öylesine hayretle bakıyordu ki Mikhail gülmeye başladı. Kiril onu Nell'in tehlikeli birisi olmadığına ikna etmişti. Zaten küçücük sandalda geçirdikleri iki saatin sonunda bunu Mikhail de kabul etmişti.

Nell "Resmen gülüyor" dedi. Kiril omuzlarını silkmekle yetindi.

Nell tekrar Mikhail'e dönüp "Neden?" diye sordu.

İşin aslı, Mikhail hastalığına, daha doğrusu hastalığı aklına geldiği için gülüyordu. On yıl önce doktorlar onun bir "kriz" geçirdiğini söylemişlerdi, ama kalbindeki rahatsızlığın tam olarak neden kaynaklandığını anlayamamışlardı. Tek söyledikleri, fazla endişelendiğinde ölümcül bir kalp krizi geçirebileceğiydi. Mikhail de o günden beri hiçbir şey için endişelenmemeye çalışıyordu. Onun gibi kalbi zayıf olan bir adam ne üzülebilirdi ne de sıkılabilirdi. Ama *Nell*'in bunları öğrenmesine gerek yoktu tabii.

Mikhail hız kesip kürekleri, memnuniyetle kendisiyle yer değiştirecek olan Kiril'e uzattı. İşin aslı, Kiril onları tek başına da İngiltere kıyılarına götürebilirdi, ama Mikhail bir ara küreklerin başına geçmişti. Zihnini boşaltabilmek için biraz egzersiz yapması gerekiyordu.

Sandal tekrar hareket etmeye başladı. Mikhail, Nell'in yanına

oturup "Neden?" diye sordu. Kıyıya varmalarına yaklaşık bir saat kalmıştı. Akıntı da hızlı gitmelerine yardımcı oluyordu. Bu da onları gülümsetecek bir başka şeydi.

"Neden olduğu ortada. Bana tekrar söyletmeyeceksiniz değil mi?" Nell kaşını kaldırıp ona baktı. Bunu öylesine memnuniyetsiz bir ifadeyle sormuştu ki Mikhail gülmeden edemedi. Yanında oturan kadına dikkatle baktı. Onun bu tuhaf konuşmalarına kızmaktansa gülmek çok daha iyiydi.

Mikhail uyumakta olan bebeklere bir göz atıp, "Çünkü artık tehlike *geçti*" dedi. "Hem gülmeyi çok severim." Bebekler Nell'in kucağında mışıl mışıl uyuyorlardı. *Kadın kucağındaki iki masum yavruyla çok şirin görünüyordu.* Hay aksi, bu da nereden çıkmıştı şimdi? Mikhail'in suratındaki gülümseme aniden kayboldu.

"Tehlike geçti, bu yüzden çok mutluyum, ama şimdi ne yapacağız? Size Rotterdam'a gitmek zorunda olduğumu söylediğimde beni duymazdan gelmiştiniz. Oraya gerçekten de gitmek zorundayım. Patronlarım beni işten atmadan önce onlara ulaşmalıyım mutlaka."

Mikhail, Nell'in söyledikleri konusunda hiç de endişeli değildi. Kadın, hayatlarını kurtarmıştı. Bu yüzden Mikhail onu Shelton Malikânesi'ne, yani kendi evine götürmek istiyordu. Kâhya ve diğer hizmetkârlar onunla ilgilenirlerdi. Tüm bu dertlerden kurtulduktan sonra da kadının bir daha asla çalışmak zorunda kalmaması için elinden geleni yapacaktı. Ama bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı. Öncelikle, çocukları güvenli bir yere götürmeliydi.

Kiril'e Rusça, "Ne yapacağımızı düşündün mü?" diye sordu. Bu arada, Nell'in sinirli bir halde başını diğer yöne çevirmesini de görmezlikten geldi.

Kiril, "Evet, düşündüm. Londra'ya geri dönüp büyüklerimizi uyarmalıyım. Peşimizdeki insan avcılardan habersizler. Bu insanlar bizler için büyük bir tehlike teşkil edebilir" dedi Rusça.

"Haklısın. Sen geri dönene dek çocukları saklayacak güvenli bir yer bulmalıyım. Londra artık onlar için hiç güvenli değil."

Kiril kürek çekerken suratını buruşturdu. "İki bebekle tek başına bir yere gitmen zor olacak" dedi.

Mikhail bebekleri kucaklamış kadına baktı.

Kiril kadına bakarak, "Kadının işe ihtiyacı var sanırım" dedi. Mikhail'in aklından geçenleri okumuştu adeta. "Bizi bir kez uyardı. Hepimizin değilse de en azından birimizin hayatını kurtardı" dedi. Kiril sanki Mikhail'in kadından yardım istemeye çekindiğini hissetmişti.

Mikhail içinden "Elbette" diye geçirdi. Arkadaşı, onun asıl kadının güvenilir olup olmadığı konusunda endişeli olduğunu anlamamıştı. Mikhail, Nell'in, dikkatini fazlasıyla dağıtacağından endişe ediyordu.

Her geçen dakika rüzgâr biraz daha sert esiyor, hava soğuyordu. Yakında büyük bir fırtına çıkacaktı. İki adam, bakışlarını yaklaşmakta olan kıyıya çevirip konuşmayı kestiler.

Tam bir saat sonra, sandaldaki sükûnet, bebeklerin uyanmasıyla sona erdi. Rüzgârın da etkisiyle dalgalar iyiden iyiye azgınlaşmış, sandal her an alabora olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Mikhail'in giysileri biraz kurumuştu, ama üstüne yapışan tuz onu bir hayli rahatsız ediyordu. Bu rahatsızlık hissini umursamayıp her iki bebeği de yatıştırmaya çalışan Nell'in kollarından Mitya'yı aldı.

Rüzgârın uğultusu arasında sesini duyurmaya çalışarak, "Az kaldı" dedi. Nell, evet dercesine başını salladı. Katya'yı sıkı sıkı kucaklamış, dudaklarını üşüyormuş gibi birbirine bastırmıştı. Mikhail kadının kahverengi saçlarının, ensesindeki topuzdan sıyrılıp suratına savrulmasını izledi. Aniden içinden perişan halde olan kadını teselli etmek geçti. Şu çok açıktı ki, kadın onları uyarmasaydı, hayatta bile olmayabilirlerdi.

"Rotterdam'a gitmek konusunda endişelenmeyin" dedi. "Sizinle ben ilgileneceğim."

* * *

Sizinle ben ilgileneceğim. Nell bir yandan sandaldan düşmemeye çalışıp bir yandan da kucağındaki bebeği sıkı sıkı tutarken, o güne dek kimsenin kendisine böyle bir şey söylemediğini fark etmişti. O güne dek kimse onunla ilgileneceğini söylememişti. Tabii, annesi ile babası son nefeslerine kadar onun için ellerinden geleni yapmışlardı, ama asla onunla ilgileneceklerini söylememişlerdi. Gerçi *Bay Mikhail* de bu sözlerinde samimi olamazdı, ama Nell bu sözleri duyunca kendisini garip hissetmişti.

Kalbi gümbür gümbür atıyor, midesi bulanıyordu. Evet, halinde kesinlikle bir tuhaflık vardı. Ama tabii ki bunun nedeni, sandalın ceviz kabuğu gibi sallanmasıydı, öylesine bir vaatten değildi. Hele hele bu adamdan hoşlandığı için *hiç* değildi.

Bir kere, adam nezaket nedir bilmiyordu. Küstahtı! Evet, tıpkı... tıpkı Otto von Bismarck gibi küstahtı! Hatta tıpatıp Bismarck gibiydi; küstah, despot ve inanılmaz derecede kabaydı. Ama ze-

kiydi... Yani, eğer iki dil konuşmak bir zekâ işareti sayılırsa, zekiydi. Bu adam Rusçayı nereden öğrenmiş olabilirdi? Konuştuğu dil Rusçayı andırıyordu. Annesi çok eskiden Nell'e birkaç Rusça sözcük öğretmiş, hatta bu sözcükleri mutlaka bilmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. *Da*, evet manasına geliyordu. Bir de, *Благодаря волшебству Ученого теперь твое сердце сильное и чистое. Я благославляю тебя, Принц, на долгую и счастливую жизнь с моей Бурей. А теперь можешь пойти и предложить ей руку и сердце, ты ждал этого слишком долго* diye uzunca bir cümle öğrenmişti, ama anlamını hatırlayamıyordu.

Yabancı bir dil bilmesi bu adamın zeki olduğuna mı işaretti? Tam o sırada sandal şiddetle sallandı. Nell sırılsıklam oldu. Bir iki dakika önce, avaz avaz ağlayan bebekler susmuşlardı. Kıyıya yaklaşmışlardı, ama Nell yine de, ne zaman büyükçe bir dalga sandala çarpacak olsa korkuya kapılıyordu.

Dikkatini bir kez daha Mikhail'e verdi. Önemsiz şeylerle ilgilenmek onu rahatlatıyordu.

Mikhail denen adam çok yakışıklıydı. Bunu inkâr etmek işe yaramazdı. Ama pek de akıllı olduğu söylenemezdi.

"Başka hangi dilleri biliyorsunuz?" Nell, azgın dalgaların ve rüzgârın gürültüsünden sesini duyurabilmek için bağırmıştı ve Mikhail de onu duymuştu. Adamın hayretle ona baktığını fark edince Nell de ona tuhaf tuhaf baktı. Sorduğu soru *o kadar da* tuhaf değildi ki!

Nell "Eee, yanıt vermeyecek misiniz?" dedi.

Mikhail'in hafifçe gülümsediğini görünce şaşırdı. Adam her gülümsediğinde kendisini güvende hissediyordu.

"Fransızca ve Almanca."

Bir iki saniye önce hissettiği güven hissini umursamadı. İngilizce, Rusça, Fransızca ve Almanca. Demek adam *akıllıydı*. Neden bu durum onu rahatsız etmişti? *Çünkü karşındaki akıllı bir adam olmasaydı ondan zerre kadar hoşlanmazdın*, dedi içindeki ses.

Mikhail şaşkınlıkla, "Sorun nedir?" diye sordu.

Kahretsin! Neden yüzündeki ifadeyi hiç kontrol edemiyordu ki?

Ters ters, "Bir şey yok" dedi. "Bu kadar çok dil konuşabilmek güzel bir şey."

Hava öylesine soğuktu ki Nell bir süre sonra parmaklarını hissetmez oldu. Soğuk iliklerine işlemişti. Dikkatini tekrar gerçeklere verdi. Kendisi sadece İngilizce ve biraz da Fransızca biliyordu. Bu adam, dört dil bildiği için ondan daha mı akıllıydı? Hah! Bu mümkün değildi. Bu adam sırf kendisine dört farklı dilde emir

verebilir diye ona boyun eğecek değildi.

"Nell!"

Nell başını kaldırınca, Mikhail'in ve Kiril'in endişeyle ayakta dikildiklerini fark etti.

"Kıyıya vardık Nell. Haydi, gelin de sizi ısınabileceğiniz bir yere götürelim."

Karaya varmışlardı! Bunu nasıl fark etmemişti? Başı fena halde dönüyordu. Ayağa kalkınca, bacaklarının tutulduğunu hissetti. Ayakları, sandala çarpan ilk büyük dalgadan sonra buz kesmişti. Bir ara batacaklarını sanmıştı.

Ama artık güvendeydiler.

Kiril, sandaldan inmesine yardımcı oldu, sonra da Katya'yı kucağından aldı. Nell'in parmakları da hissetmiyordu. Bütün bedeni şiddetli rüzgârdan ve soğuktan tutulmuştu. Nell, sızlanıp duran kadınlardan değildi, o yüzden sessizce adamların peşinden gitti. Gözlerini açık tutmakta bile zorlanıyordu ki bir eve vardılar. Mikhail kapıyı çaldı. Birisi kapıyı açıp bir şeyler söyledi. Nell bunları hayal meyal görüyor, duyuyordu. Neredeyse ayakta uyuyacaktı. Yaşlıca bir kadın onu içeri alıp rahatlatmak için etrafında fır dönmeye başladı.

"Hemen üstündekileri değiştirelim canım, sırılsıklam olmuşsun!"

Nell kadınla birlikte küçük bir yatak odasına gitti. Yaşlı kadının da yardımıyla ıslak giysilerini çıkarıp sade bir gecelik geçirdi üstüne. Nihayet, kendisini biraz daha iyi hissetmeye başlamıştı. Biraz kendine geldikten sonra aklına gelen ilk şey bebekler oldu.

Çıldırmış gibi, "Neredeler?" diye sordu.

"Sakin ol canım, merak edecek bir şey yok. Bebeklerin güvenli ellerde. Kızım Nora onlarla ilgileniyor."

Nora mı? Nora da kimdi?

"Onları görmek istiyorum."

Yaşlı kadın başıyla onayladı. "Tabii, ama kocanın sarışın arkadaşı hâlâ şöminenin başında. Üstünde gecelikle odadan dışarı çıkamazsın."

Kocası mı? Burada neler oluyordu?

6

Mikhail endişeliydi. Nora bebeklerin gayet iyi olduklarını söylediği halde içi rahat değildi. Üşütmüş ya da başka bir hastalığa yakalanmış olabilirlerdi!

Karşısındaki sandalyeye oturan Kiril'e, "Belki birkaç gün burada kalsak iyi olacak" dedi. Çocuklar konusunda deneyimli, onlara yardım edebilecek iki kadın vardı evde; bu iyi bir şeydi.

Kiril, "Düşmanlarımız tüm sahili araştıracaklar Mikhail" dedi. Şöminenin ateşi, Rus vampirin suratına ve harap haldeki paltosuna vuruyordu. Paltosunun birkaç yeri düşmanlarla boğuştuğu sırada parçalanmıştı. "Aklıma başka bir seçenek gelmiyor" dedi. "Londra'ya gitmek zorundayım." Şöminedeki kütük çıtır çıtır yanarken, Kiril sözlerine devam etti. "Liderleri uyarmam gerek."

Mikhail onaylamak için başını salladı. Olanlar çok saçmaydı. Gerçek Vampirler insanlara hükmetmeyi isterken, nasıl olur da onlarla işbirliği yapabilirlerdi? Ancak, gemide kendilerine saldıranlar insandı. Ellerindeki bıçakları acımasızca Mikhail'in ve Kiril'in boğazına ve kalbine savurmuşlardı. Bir vampiri öldürmenin tek yolu ya kafasını kesmekti ya da kalbine bıçak saplamaktı. Vampirlerin hücreleri büyük bir hızla yenilenirdi, ama aynı durum kalp hücreleri için geçerli değildi. Kafaları kesildiği anda da hemen ölürlerdi.

Tabii Mikhail vampir değildi; onu öldürmek için düşmanlarının onca zahmete girmesine gerek yoktu.

Uzun bir sessizlikten sonra, Mikhail "Tekrar nasıl bir araya geleceğiz?" diye sordu. Kiril'le birlikte gitmesi söz konusu değildi. Bebekleri Londra'nın yakınlarına bile götüremezlerdi.

Kiril kaşlarını çatıp, "Bu grubun ne kadar güçlü olduğunu he-

nüz bilmiyoruz" dedi. "Bizi bir kez gafil avladılar. Nereye gittiğini bana bile söylememelisin."

Kiril'in ne demek istediği gayet açıktı. Kiril vampirler tarafından yakalanacak olursa, zihnini okuyup Mikhail ile bebeklerin saklandıkları yeri öğrenebilirlerdi. *Kahretsin.*

"Bir ay içinde, ailemin çiftliğine git. Senin için oraya bir mesaj yollayacağım. Senin yalnız olduğunu görürlerse bir şey yapmaya kalkışmayacaklardır."

Kiril başını salladı. Mikhail onun bir an önce yola çıkmak için can attığının farkındaydı. Vampir dostu bir insanı bu işe karıştırmak istemiyordu. Mikhail'in korkuya kapılmamasının tek nedeni, ablası ya da kuzeni herhangi bir tehlikeye girerse bunu hissedeceğine inanmasıydı.

Kiril, kapıda durup "İdare edebilecek misin?" diye sordu. Mikhail iki bebekle tek başına ne yapacağını bilmediği halde, evet dercesine başını salladı.

"Merak etme" dedi. "Seninle bir ay sonra görüşürüz dostum."

Kiril masaya altın paralarla dolu bir kese bıraktı. "Londra'da bunlara ihtiyacım olmayacak. Yakında görüşürüz" dedi ve çıktı.

Mikhail keseyi cebine atıp şöminede yanan ateşi izlemeye daldı. Şimdi ne yapacaktı? Bu evde uzun süre kalamazlardı. Peki nereye gideceklerdi? Patrick'in İskoçya'daki evi de Londra'daki kendi evi de seçenekler dahilinde değildi. Bir kez daha ülkeden ayrılmayı deneyebilirlerdi. Paris'teki ya da Moskova'daki aile malikânelerine gitmeyi deneyebilirlerdi. Ama Mikhail, günler sürecek bu yolculuk sırasında bebeklerin ağlayacaklarını ve sürekli bezlerinin değişmesi gerekeceğini de biliyordu.

Avrupa'da minnacık iki çocukla seyahat etmek, bir grup kana susamış caniyle baş etmekten çok daha zordu. Dahası, bir ay sonra Kiril'le buluşması gerekecekti...

Hayır, İngiltere'de kalmalıydılar. Ama nerede?

"Pekâlâ bayım, bana derhal bebeklerin nerede olduğunu ve bu insanlara kocam olduğunuzu söyleyerek ne yapmaya çalıştığınızı açıklayın."

Nell'in öfkeli sesi Mikhail'in düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu. Dilinin ucuna aksi mi aksi bir yanıt gelmişti, ama Nell'i omuzlarına dökülen sırılsıklam saçlarıyla ve üstüne sardığı çarşafa benzer bir şeyle görünce nutku tutuldu. Bu kadın insanı sinir ediyordu etmesine ama hem masumdu, hem de çok yorgun görünüyordu.

"Gelip şöminenin karşısında otursanıza Nell. Üşümüş gibisiniz."

Nell önce şaşırdı, ama sonra başını sallayıp az önce Kiril'in oturduğu sandalyeye çöktü.

Bu sefer daha yumuşak bir sesle, "Bebekler nerede?" diye sordu. Mikhail onun şokta olabileceğini düşündü.

"Gayet iyiler. Nora onlara çok iyi bakıyor. Daha iyi misiniz?

"Nora mı? Evet, bana da aynı şey söylendi, ama Nora kim? Yani, gemideki canilerin saldırısından canımızı kurtarmak için saatlerce kaçtıktan, neredeyse donduktan sonra onları tanımadığınız bir kadına teslim etmeniz doğru mu sizce? Hem bu arada işimi de kaybettim!"

Mikhail öne doğru eğilip Nell'in titreyen ellerini tuttu. Onu sakinleştirmeye çalışacaktı ki Nell'in ellerinin buz gibi olduğunu fark etti. Ama bir o kadar da yumuşacıktı.

"Nell, hepimiz iyiyiz. Bebekler de iyi, sen de iyisin. Bizi o caniler konusunda uyardığın için sana daha önceden teşekkür etmeliydim, ama şimdi ediyorum. Bu iyiliğinin ve cesaretinin karşılığı olarak, senin için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum." Mikhail bir süre Nell'in ona bakmasını bekledi, sonra da ona gülümsedi. O güne dek istisnasız karşılaştığı her kadın üzerinde etkili olmuş bir gülümsemeydi bu.

Tabii, karşısındaki kadın diğerlerinden farklıydı, bunu da biliyordu.

Nell ellerini geri çekip kaşlarını çattı. "Da Vinci'nin sakalı aşkına!" diye bağırdı. "Metresiniz olacağımı sanıyorsanız, çığlığı basarım!"

Ne? Da Vinci'nin sakalı mı vardı? Mikhail, Nell'in kendisiyle ilgili düşüncelerine mi içerlesin, yoksa kahkahalarla gülsün mü bilemedi. Gerçi, son derece etkilendiği bu kadını yatağa atmak aklından geçmemiş değildi, ama onu metresi yapmayı asla düşünmemişti! Tüm bu kargaşa bitene dek onun Shelton Malikânesi'nde kalmasını sağlamayı, sonra da dilediği bir yerde yaşayabilmesi için ne gerekiyorsa yapmayı düşünmüştü.

Mikhail içini çekerek, "Bana, nasıl böyle bir yargıya vardığınızı söyleyebilir misiniz Nell?" dedi.

Nell tek kaşını kaldırıp ona dik dik baktı. Vay küstah herif!

"Az önce bana attığınız bakış haricinde mi?" diye sordu. "Yani, yatağa atmak istediğiniz bir kadına o şekilde bakmaz mısınız?"

Mikhail, Nell'in açıksözlülüğüne hayret etmişti, ama sonra *onun* suratında da şaşkınlık dolu bir ifadenin belirdiğini fark etti. Belli ki ağzından çıkan sözlere kendi de hayret etmişti. Mikhail, Nell odaya girdiği andan beri içinde tuttuğu kahkahaları nihayet salıverdi.

Nell suratını buruşturup, "İsa'nın ayakları aşkına, inanın ki öyle demek istemedim. Ama bu evdeki insanlar benim karınız, bebeklerin de bizim çocuklarımız olduğunu düşünüyorlarsa ben başka ne düşünebilirdim ki?" dedi.

Mikhail kahkahalarla gülmeye devam etti. Gülmek onu rahatlatıyordu. Nell'in suratındaki utanç dolu ifade yerini asabi bir ifadeye bırakana dek de güldü.

Nell gözlerini kısıp, "Şimdi yeğenleriniz uyanacak, sessiz olsanıza" dedi. Mikhail nihayet sustu. Yeterince gülmüştü. Sıra derdini anlatmaya gelmişti ki Nell bir kez daha lafını kesti.

"Nell..."

"Bana bakın. Sizden hiçbir şey istemiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Asıl endişelenmeniz gereken, o minnacık bebekler. Onları güvenli bir yere götürmelisiniz."

Mikhail dikkatle baktı ona. Nell, bebekler için gerçekten de endişeleniyor gibiydi. Mikhail'in aklına aniden müthiş bir fikir geldi.

* * *

Mikhail'in bir şeyler düşündüğünü fark eden Nell hemen toparlandı. Demek, Mikhail'in onu yatağa atmak istediğini düşünmekle hata etmişti; bu gerçekten de utanç vericiydi, ama her insan arada sırada hata yapardı. Ancak, Mikhail'in suratındaki bu yeni ifade, az önceki, "yanıma gel" manasına geldiğini sandığı ifadeden çok daha endişe vericiydi.

Nell nihayet dayanamayıp "Ne var?" dedi. Mikhail ona sanki Amerika'da laboratuvarlarda kullanılan kobay farelerine bakıyormuş gibi bakıyordu.

Mikhail "Nell..." dedi, ama lafının gerisini getirmedi. Genç kız, adamın aklından geçenleri anlatmasını beklemeye koyuldu. Ne inatçı bir adamdı bu!

"Olimpos'un tanrıları aşkına! Konuşsanıza!"

"Karım ol."

Nell bir an için kaskatı kesildiğini hissetti. İçini bir duygu seli kaplamış, boğazı düğüm düğüm olmuştu. "Ne?" Duyduğunu sandığı şeyi söylemiş olamazdı; gaipten sesler duyduğuna emindi Nell.

"Daha doğrusu, karınmış gibi rol yap..."

Hah, demek gaipten sesler falan duymuyordu. Adam çıldırmış olmalıydı. Karısıymış gibi rol mü yapacaktı? Adamın kıt akıllılığı için üzülsün mü yoksa alınsın mı bilemedi. Bu sözler karşısında alınmayı tercih etti.

"Bence aklınızı kaçırmışsınız" dedi. "Tabii, aklınızı uzun süre önce kaçırmış olabilirsiniz, sizinle daha yeni tanıştığım için bunu bilemem. Tanışalı daha birkaç saat oldu! İnsaf!"

Mikhail pes eder gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ağzımdan yanlış şeyler çıktı, özür dilerim" dedi.

"Hah!" Bir de özür mü diliyordu? Neden? Metres meselesine kahkahalarla güldükten sonra karısıymış gibi *rol yapmasını* istediği için mi? Kibirli bok! Ne cüretle onunla oynayabiliyordu? Şayet adaletsizlikle ve yalancı insanlarla daha önce karşılaşmamış olsaydı, bu adamın bu sözleri samimiyetle söylediğini düşünebilirdi!

"Nell, lütfen bir dakika için söyleyeceklerimi dinle. Demek istediğim..." dedi Mikhail sabrı taşmış bir tavırla.

Güzel! Kalbinin böylesine saçma sapan bir şey için gümbür gümbür atmasına sebep olmaya hiç hakkı yoktu.

Nell sahte bir tatlılıkla "Evet?" dedi.

"Kendinize gelin Nell! Yanlış bir laf etmekten başka hiçbir hatam yok."

Nell ona şaşkınlıkla baktı. Sonra, zihninin kapandığını hissetti. Ne düşüneceğini ya da söyleyeceğini bilemiyordu. O güne dek onunla bir tek babası bu şekilde konuşmuştu. Diğerleri ona ya kaba ya da gaddar davranmışlardı, bugüne dek hiç kimse böyle... kendini hatalı hissettirmemişti. Peki, gerçekten de aşırı tepki vermiş olabilirdi. Üst üste iki kez derin derin nefes aldı. Mikhail haklıydı, sakinleşmeliydi. Birine uzun süre karşı koymaktan usanmaya başlamıştı.

Daha sakin bir ses tonuyla, "Tamam, devam edin" dedi. "Sizi dinliyorum."

Mikhail başını sallayıp geriye yaslandı. "Birtakım kötü adamların peşimizde olduğunu fark etmişsinizdir" dedi.

Nell, dilinin ucuna kadar gelen alaycı sözleri tam söylemek üzereydi ki Mikhail'in ters ters baktığını görünce sustu.

"Aslında o adamlar bebeklerin peşindeler."

Bunu duyan Nell'in keyfi kaçmış, dilinin ucuna kadar gelen alaycı sözler zihninden uçup gitmişti.

"Kiril, bazı tanıdıklarımızı, daha doğrusu akrabalarımızı uyarmak için Londra'ya gitti. Bir ay sonra geri dönecek. Bu arada, eğer o canilere yakalanmamayı başarırsak, çocukları bir kez daha ülke dışına kaçırmaya çalışacağız. Ancak, çocuklar ile benim saklanacak bir yere ihtiyacımız var."

Nell dudağını ısırdı. Küçüklüğünden beri, ne zaman endişelense böyle yapardı.

"Diğer beyefendiler gibi bir çiftlik eviniz yok mu?" diye sordu.

"Var, ama peşimizdeki adamlar hem benim hem de akrabalarımın sahip olduğu her yeri izliyorlar. Asla akıllarına gelmeyecek bir yere gitmeliyiz. Öyle bir yer olmalı ki izimizi bulamasınlar."

Mikhail dikkatle ona bakıyordu. Nell ise, tam olarak anlayamadığı bir durum olduğunu seziyor, onu delip geçen gözlerden kaçmak istiyordu.

Niye endişelendiğini bilmiyordu, ama omuzlarını silkip, "Ne demek istediğinizi pek anlayamadım" dedi.

Mikhail tereddütle, "Nerelisiniz, Nell?" diye sordu.

Nell bir iki saniye şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sonra, Mikhail'in ne demek istediğini anladığını sandı.

"A, yok, yok, kusura bakmayın. Size yardım etmek isterim. Siz de bunu fark etmişsinizdir, ama o kahrolası köye bir daha asla geri dönemem" dedi. "İsterseniz siz gidebilirsiniz. Eminim ki köylüler size bayılacaktır. Ne de olsa varlıklı bir beyefendisiniz. Ama ben almayayım, teşekkür ederim." Nell saçmaladığını biliyordu, ama ölesiye nefret ettiği o yere dönmektense eli bıçaklı canilerle karşılaşmayı yeğlerdi.

"Nell, bunun o kadar da büyük bir sorun olacağını sanmam. Köyünüze gideriz, siz herkese evli olduğumuzu söylersiniz. Böylece, neden birlikte yaşadığımız konusunda bizi kimse sorgulamaz. Bebeklerin de, yakın tarihte ölen ablamın çocukları olduğunu ve onları evlat edindiğimizi söyleriz. Bu, mükemmel bir plan. Bir ay köyde saklandıktan sonra, size söz veriyorum ki dilediğiniz evi alacağım size. Bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaksınız."

Nell şaşkınlıktan açık kalan ağzını kapattı. Mikhail'i dinlerken öylesine afallamıştı ki kendine gelmesi gerektiğini fark etti. Ya çenesinin ya da zihninin vidaları gevşemiş olmalıydı.

Elinden geldiğince sakin bir tavırla, "Hayır" dedi.

"Sadece dört haftalığına. Önünüzdeki upuzun hayata kıyasla dört haftanın ne önemi var Nell?"

Nell dudağını ısırdı. Çalışmak ve mürebbiyelik yapmak zorunda olmamak harika bir şeydi de... o lanet köye geri dönmek mi?

"Hayır. Siz gidin. Ailemden kalan bir kulübe var. Orada kalabilirsiniz. Ufaktır, ama işinizi görür."

Mikhail ayağa kalkıp ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Olmaz" dedi. "Çok dikkat çekeriz. Orada kalmaya hakkım olduğunu nasıl ispatlarım? Yetkililer işe karışacak olurlarsa yerel gazetelere haber oluruz. Sonra da o caniler izimizi bulurlar!"

Nell dudağını öyle sert ısırmıştı ki dudağının acıdığını hissetti.

"Kusura bakmayın, ama yanıtım hayır" dedi.

Mikhail ona sakin sakin bakıp "Peki" dedi, "ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Nell ona boş boş bakarak, "Nasıl yani?" dedi.

"*Çocukları* alıp birkaç saat içinde buradan gideceğim. Siz ne yapacaksınız?"

Nell gözlerini kısıp dudaklarını büzdü. "Bir şeyler düşünürüm" dedi.

"Eminim ki düşünürsünüz. Patronlarınızı bulmak için kanalın öte yanına mı geçeceksiniz?"

Nell, sevgili patronlarının geminin kaptanına kendisinin kayıp olduğunu haber vermediklerini de, onu Rotterdam'da beklemediklerini de gayet iyi biliyordu. "Olabilir" demekle yetindi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. En yakındaki limana at üstünde birkaç saatte varırsınız. Bir at kiralayacak kadar paranız vardır herhalde, öyle değil mi?"

Hades'in lanet oğlu, beş parasız olduğunu biliyordu!

Suratını ekşitip, "Bir beyefendi gibi davranıyorsunuz, ama kesinlikle değilsiniz!" dedi.

Lanet adam gülümsedi.

"Haydi Nell. O kadar da kötü olmayacak. Benim için değerli olan her şey üstüne yemin ederim ki hayatınızın sonuna dek hiçbir şeyiniz eksik olmayacak. Tatlı poponuzun üstüne oturup hizmetkârlarınıza dilediğiniz gibi emirler yağdıracaksınız." Nell'in yanına gidip başına dikilince, suratındaki gülümseme de kayboldu. "Nell, lütfen bana yardım edin. Size ihtiyacım var. Bebeklerin size ihtiyacı var. Lütfen."

Mikhail ona *ihtiyacı* olduğunu söylediği anda Nell *tatlı poponuz* lafını unutmuştu. Ona ihtiyacı mı vardı? Bebeklerin de mi ihtiyacı vardı? En son ne vakit birilerinin ona ihtiyacı olmuştu? Bu hiç olmuş muydu?

"Merlin'in en güçlü büyüleri aşkına, tamam!" dedi.

Mikhail zafer kazanmış gibi gülümseyince Nell derin bir iç çekmekle yetindi.

7

Mikhail uyuyan kadını uyandırmak için alçak sesle "Nell?" dedi. Onu hiç uyandırmak istemiyordu, ama bunu yapmak zorundaydı. Kulağına ismini fısıldamak için yatağa eğilen Mikhail, Nell'in epeyce yorgun göründüğünü düşündü. Nell, daha önceden üstüne sardığı çarşafların içine gömülmüş, kestane rengi saçları bembeyaz yastığın üstüne yayılmıştı.

Mikhail bu kadına daha şimdiden o kadar çok şey borçluydu ki bu iş tamamıyla sona ermeden kim bilir daha ne kadar borçlanacaktı. Köyünden laf açtığı anda Nell'in nasıl paniğe kapıldığını görmüştü. Gerçi yine de oraya gitmek ve gizlenmek konusunda ısrar etmişti, ama merakı da kabarmıştı. Gördüğü kadarıyla, Nell öyle ödlek bir kadın değildi. Korktuğu için bir köşeye sinecek tiplerden hiç değildi. Ama nedense köyünden bahsetmek bile onu ürkütüyordu.

Biraz daha yüksek sesle "Nell?" dedi. "Uyan. Gitmeliyiz." Bu eve geleli daha bir gün bile olmamıştı, ama ellerini çabuk tutmalıydılar. Avcılar Rotterdam'dan geri döner dönmez onları aramaya başlayacaklardı. Mikhail onlar dönene dek buralardan uzaklaşmış olmak istiyordu.

Nell kımıldamadı. Yanında top patlasa uyanamayacak gibiydi. Mikhail çaresizlikle onu kollarından tutup hafifçe sarstı.

Hiçbir tepki vermedi. Nell'in sesi çıkmıyordu.

Kollarını biraz daha sert bir biçimde sallayıp, "Dalga geçiyor olmalı" dedi. Nell başını diğer tarafa çevirdi, ama gözlerini açmadı. Mikhail ne yapacağını bilemez bir halde geri çekildi. Acaba Nell başını bir yere mi çarpmıştı? Yok, bu mümkün değildi. O kavgaya hiç karışmamıştı.

"Nell, uyuyormuş gibi mi yapıyorsun?"

Odada duyulan tek ses Nell'in derin derin nefes alıp verme sesleriydi. Sonra, konuşmaya başladı... Mikhail eğilip ne dediğini duymaya çalıştı.

"Çok yanılıyorsunuz..."

Mikhail şaşkınlıkla "Nell?" dedi.

"Şu kedi kesinlikle diğerinden daha iri. Evet, eminim..."

Kedi mi? Ne kedisi? "Nell, neden söz ediyorsun?" Mikhail afallayıp kalmıştı. Ne olduğunu anlayamamıştı. Nell gerçekten de uykusunda mı konuşuyordu?

"Nereye gidiyor? Thomas çabuk yakala şu kediyi!"

Thomas mı? Peki Thomas denen bu herif de kimdi? Mikhail sinirle odanın diğer köşesinde duran sürahiyi alıp Nell'in üstüne boca etti.

"Neee?" Nell öfkeyle gözlerini ovuşturup bağırmaya başladı.

"Merhaba. Thomas kim?" Mikhail kollarını göğsüne kavuşturup sırtını duvara yaslamıştı. Oldukça sinirli görünüyordu.

Nell doğrulup ona öfkeyle baktı. "Bunu neden yaptın?" dedi.

Mikhail omuzlarını silkti. "Seni uyandırmaya çalıştım, ama kıpırdamadın bile. Ha, bu arada Thomas diye birinden söz ettin. O kim? Kocan falan varsa, işler karışacak demektir." Mikhail konuşmasını bitirdikten sonra, böylesi bir ihtimalin onu ne kadar öfkelendireceğini fark etti. Hem yaptığı plan suya düşecekti, hem de Nell'in evli olabileceği ihtimalini aklına dahi getirmek istemiyordu.

Nell, saçları ve suratı sırılsıklam bir vaziyette ona bakıp gözlerini kırpıştırıyordu. Şaşkın şaşkın "Evli değilim" dedi.

"Tamam." Mikhail biraz olsun rahatlamıştı. Ama Nell'in evli olabileceği ihtimaline neden bu kadar tepki gösterdiğini kendisi de bilmiyordu. Nell evli olsa da planı değiştirebilirlerdi. "Derhal buradan gitmemiz gerekmeseydi, suyu başından aşağı boca etmezdim" dedi. "Seni uyandıramadım ki!" Mikhail, davranışının aşırı olduğunu anlamış, suçluluk hissetmeye başlamıştı.

Nell bir süre daha gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını salladı. Hâlâ tam olarak uyanmış görünmüyordu.

"Babam da zor uyanırdı" dedi. "Sanırım sabahları erken kalkmaktan pek hoşlanmıyoruz."

Mikhail ona hâlâ gece olduğunu söylemeye gerek görmedi.

Nell ayaklarıyla örtüyü bir kenara itip "Hay zilli tefler aşkına!" dedi.

Mikhail, Nell'in bu tuhaf sözlerine hâlâ bir anlam veremiyor, onun yataktan kalkmak için çarşaflarla ve örtülerle boğuşmasını izlerken kendisini gülmemek için zor tutuyordu.

Nell nihayet ayağa kalkıp karşısında dikilince "Zilli tefler mi?" dedi.

"Evet. Annemin bir zilli tefi vardı. Sabahları beni uyandırmak için onu kullanırdı. Diğer seçeneklere kıyasla, işe de yarardı doğrusu" dedi Nell sürahiye bakıp.

Mikhail diğer seçeneklerin ne olduğunu merak etmişti, ama Nell'in vereceği yanıtın kafasında daha da çok soru işareti uyandıracağını düşünüp sormaktan vazgeçti. Bir an önce yola çıkmaları gerekiyordu.

"Pekâlâ. Nora'yı yanına yollayacağım. Kendisi büyük nezaket gösterip elbiselerinden birini size vermeye razı oldu..."

"Sahi mi? Hemencecik razı oldu demek?" Belli ki Nell ayılmıştı. Suçlarcasına Mikhail'e bakması onu keyiflendirdi. Gülmeye başladı.

"Aynen öyle." Mikhail'in, ailenin yardımlarına ve Nora'nın verdiği elbiseye karşılık olarak onlara yüklü miktarda para ödediğini Nell'in bilmesine gerek yoktu. "Dediğim gibi, Nora'yı yanına yollayacağım. Hazırlanmana yardım eder. Ailenin arabasını ve atını da ödünç alacağız. Yarım saat uzaklıktaki hana gideceğiz. Orada bizi Bath'a götürecek birini bulabileceğimizi söylediler. Yolun geri kalanını tarif edersin."

Nell başıyla onayladı, ama bu durumdan hiç memnun olmadığı her halinden belliydi.

"Her şey yoluna girecek Nell. Bu iş bittiğinde, sana hayallerini süsleyen hayatı vermek için elimden geleni yapacağım."

* * *

Nell, Katya rahat etsin diye başını kolunun iç kısmına yaslarken, *Hayallerimi süsleyen hayat nasıl bir şey?* diye düşünüyordu. Yıllar önce, ufak bir evin, bir kocanın ve çocuklarına güzel yemekler pişirecek kadar da paranın hayalini kuruyordu. Ama bunlar geride kalmıştı. On altı yaşına bastığı gün hayatı değişmişti. Ne bir koca istiyordu, ne de çocuk sahibi olmak.

Gün gelecek, o güne dek kontrol altında tuttuğu yetenek, hayatını ele geçirecekti, Bu gerçekleştiğinde de tıpkı annesi gibi aklını kaybedecekti. Sonra da onu seven ve umursayan herkes acı çekecekti.

Yok, en iyisi yalnız olmaktı.

Aklından bu düşünceler geçerken arabacı kapıyı açtı ve Mikhail, kucağında tuttuğu Mitya'yla ve suratında kocaman bir gülümsemeyle arabaya bindi.

"Hancı arabayı kulübeye kadar götürmeye razı oldu" dedi. "Derhal yola çıkabiliriz."

Nell gülümsemeye çalıştı, ama içinden gelmiyordu. Mikhail ona hayallerini süsleyen bir yaşam vaat etmişti. Şimdiyse köyüne geri dönüyordu. Nell hayallerini süsleyen tek şeyin o korkunç köye geri dönmemek olduğunu düşündü.

Mikhail karşısındaki koltuğa oturunca araba hareket etti.

Birkaç dakika sonra, Mikhail bebeklere bakarak, "Onca hengâme arasında uyuyabilmeleri hayret verici" dedi. Nell de onunla aynı fikirdeydi. Bebekler hana varana dek uyumuşlardı. Hâlâ da mışıl mışıl uyuyorlardı.

"Gerçi bunu yanlış kişiye söylüyor olabilirim. Gördüğüm kadarıyla, top patlasa duymayacaktın."

Nell bu sözleri bir hakaret olarak kabul edebilirdi, ama Mikhail'in gülümsemesi bu şekilde düşünmesini zorlaştırıyordu. Köyde olacakları düşünmektense, ona cevap yetiştirmeyi yeğliyordu.

"Ben de seni, Ming vazolarının, eski duvar oymalarının olduğu bir malikânede dünyaya gelmiş bir beyefendi sanmıştım" dedi. "Oysa sen toplardan, savaştan söz ediyorsun."

Mikhail kaşını havaya dikip, "Ming vazoları ve eski duvar oymaları mı?" dedi. "Soylular hakkında tahminlerde bulunan insanların daha sıradan genellemeler yaptıklarını sanıyordum. Ne bileyim, gümüş kaşıklar ve partiler de diyebilirdin."

Nell, yerinde bir genelleme yaptığını biliyordu. Soyluların ne tür bir şatafat içinde yaşadıklarına ve bazılarının ne kadar mutsuz olduğuna kendi gözleriyle şahit olmuştu.

"Kuzenim Elisabeth gümüş kaşıklarla falan ilgilenmez. Ama Ming vazolarına yan gözle bakan herkesi öldürebilir."

"Anlıyorum. Ama ben öyle değilim." Mikhail hafifçe gülümsedi. Nell onun aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Giysileri, bir mürebbiye olması ve ona sözünü ettiği aile yadigârı kulübe, zaten kendisinin varlıklı bir aileden gelmediğinin işaretleriydi. İşin aslı buydu. Ama fakir kişilerin varlıklı kuzenleri de olmazdı. Nell nedense o anda Elisabeth'ten bahsetmek istemiyordu. Tabii, köyde bir ay boyunca birlikte yaşadıktan sonra bu konu tekrar açılacaktı. Ama konuyu değiştirmek için ona çok daha fazla ilgisini çekecek bir şeyden bahsedebilirdi. Babası ona bu numarayı yıllar önce öğretmişti. Buna, karşılıklı soru sorarak sorulardan kaçma derdi.

"Madem böyle bir oyun oynayacağız, birbirimiz hakkında bir şeyler bilsek iyi olmaz mı?"

Mikhail "Harika bir fikir" dedi. "Hakkımda neler öğrenmek isterdin?"

Nell nereden başlayacağını bilemiyordu. Aklına gelen ilk soru, neden kaçtıkları, neden o canilerin bebekleri öldürmek istediğiydi. Mikhail'in bu soruya yanıt vermeyeceğini tahmin ettiğinden, daha basit bir soruyla başlamaya karar verdi.

"Mikhail" dedi, "isminin Rusça olduğunu biliyorum. Ama aksanın yok."

"Haklısın, Mikhail bir Rus ismi. Babam Rus, annemse İngiliz'di. Bu ülkede, Londra'da doğdum."

Nell, Mikhail'in geçmiş zaman kullandığını fark etmişti. İçini ani bir merak kapladı. Acaba Mikhail'in dili mi sürçmüştü, yoksa özellikle mi öyle demişti?

"Annen ile baban..."

"Hayatta değiller." Mikhail sorunun tamamını sormasına fırsat vermeden yanıt vermişti. Suratındaki ifadeden bu konuda fazla konuşmak istemediği belliydi. "İsmimin Rusça olduğunu nereden bildin?" diye sordu.

Nell omuzlarını silkti. "Mihail Fyodoroviç, Romanov Hanedanlığı'nın kurucusu ve 1613 ile 1645 yılları arasında Rus çarıydı. Ülke meclisi tarafından Rus hükümdarı seçilmişti. Rusçasını hatırlayamadım ama..."

Mikhail hayretle "*Zemski sobor*" dedi. "Tarih bilgin gerçekten de iyi. Çok etkilendim doğrusu."

Nell yanaklarının kızarmasını engellemeye çalıştı. İnsanlardan iltifat duymaya pek alışık değildi. Genellikle duyduğu, hakaret ve aşağılamaydı. Dahası, Mikhail Belanov ona ikinci kez iltifat ediyordu. Tabii, tatlı popo lafı bir iltifat sayılırsa... Nell bunu düşününce, yanaklarının daha da kızardığını hissetti.

"Tarih en sevdiğim dersti" dedi. "Babam da öğretmendi." Kısa bir tereddütten sonra, Mikhail'e en az onun kadar dürüst olması gerektiğine karar verdi. "Ne yazık ki onlar da artık hayatta değiller" dedi.

Uzunca bir sessizlik oldu. Mikhail'in anlayışla kendisine baktığını fark etti. Sonra Mikhail hafifçe öksürüp "Başka neler bilmek istersin?" diye sordu.

Nell "Londra'da mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Ablan var mı?"

"Evet. Angelica adında bir ablam var. Kendisi benden iki yaş büyük. Mitya onun oğlu."

Nell'in kafası karışmıştı. "Ya Katya?" diye sordu. Mikhail be-

beklerin dayısı olduğunu söylememiş miydi? Bu işte bir tuhaflık vardı.

Mikhail içini çekip burnunun ucunu kaşıdı. "Bu konunun biraz karışık olduğunu biliyorum, ama Katya da, kuzenim Violet'ın kızı" dedi. "Aslında onun adı Catherine, ama ben Katya demeyi tercih ediyorum." Mikhail pişkin pişkin gülümsedi, ama bu bile aralarındaki gerginliğin azalmasına yardımcı olmadı.

Nell huzursuz bir halde, "Karışık olduğu konusunda çok haklısın" dedi. Mikhail'e sorması gereken bir soru vardı, ama onun bu soruya yanıt vermeyeceğini biliyordu. "Sanırım neden ablan ile kuzeninin bebeklerinin seninle olduğunu, neden peşlerinde bir sürü cani olduğunu da sormamalıyım" dedi.

Mikhail samimi bir tavırla "Çok üzgünüm Nell, buna yanıt veremem" dedi. Ancak, Nell yine de öfkelenmişti.

"Hayatımı sen ve bebekler için tehlikeye atıyorum, seni bir ay evimde saklayacağım, ama bana yanıt vermeye tenezzül etmiyorsun. İşte bu harika" dedi.

Mikhail hiçbir şey demedi. Başını çevirip pencereden karanlığa baktı. "Hayatta bazı şeyler adil değildir, ama yapacak bir şey yok" dedi.

"Haklısın." Nell diyecek başka bir şey bulamamıştı. İçinden ona ters bir yanıt vermek geçiyordu, ama birden, "Eh, köye gittiğimizde varlıklı bir ailenin çalışmayan oğlu Mikhail gibi davranamayacağın kesin" dedi.

Mikhail şaşkınlıkla, "Çalışmadığımı mı sanıyorsun?" diye sordu.

Aslında Nell'in bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Az önceki sözleri sırf öfkeden söylemişti. Omuzlarını silkti.

Mikhail gülümseyip "Neyse, boş ver" dedi. Acaba bu dünyada Mikhail'den daha fazla gülümseyen bir adam var mıydı?

"Ama oraya vardığımızda, kendim gibi davranamayacağım konusunda haklısın" dedi Mikhail. "Sen kim olmamı isterdin Nell?"

Bir cani? Yok, iyisi mi bir hırsız ya da gerzeğin teki olsun! Nell onu sinirlendirecek bir şeyler düşünmeye çalıştı, ama hemencecik pes etti. Öfkelenmenin ve kinlenmenin ne manası vardı? Mikhail'i zorlayarak ya da kızdırarak ağzından laf alamayacağı belliydi. Zaten didişmekten de hoşlanmıyordu.

"Bence ilk olarak kendine bir İngiliz ismi seçmelisin. Zaten bırak bir Rus'la ya da yarı Rus'la evlenmeyi, kimse evlendiğime dahi inanmayacak. Köyde alay konusu olmak istemem."

Mikhail, "Neden kimse evlendiğine inanmayacak?" diye sordu. Nell onun bu konuda meraklandığını görünce George'dan söz et-

memeye karar verdi. Nasıl olsa, bir ay geçmeden köylülerden biri Mikhail'e her şeyi mutlaka anlatacaktı. Ancak şu an için Mikhail'in bir şey bilmesi gerekmiyordu. O yüzden, yine omuzlarını silkmekle yetindi.

"Yerinde olsaydım Michael ismini seçerdim" dedi. "Mikhail'e benzeyen bir isim olduğu için insanlar sana seslendiklerinde yabancılık çekmezsin."

Mikhail gözlerini kısıp dikkatle baktı ona. Nell'in az önceki soruyu duymazdan geldiği gözünden kaçmamıştı. "Kulağa iyi geliyor" dedi. "Böylece daha az dikkat çekmiş olurum. Peki geçmişim hakkında ne diyeceğim?"

Nell biraz düşündükten sonra, "Dürüst olmak gerekirse" dedi, "o civarda pek de fazla beyefendinin yaşadığını söyleyemem. O yüzden, hayatını idame ettirmek için çalışmak zorunda olmayan varlıklı bir beyefendi gibi değil de bana ait olan minik kulübede hayatını sürdürmek niyetinde olan biri gibi davranırsan ve köylülerin arasına kolaylıkla karışabileceğin bir meslek seçersen daha iyi olur" dedi.

Mikhail'in tek kaşı yine havaya kalktı. "Alay etmek gerçekten de hoşuna gidiyor, değil mi Nell?" dedi.

Nell yine bir süre düşündükten sonra, Mikhail'in haklı olabileceğine kanaat getirdi.

"Öğretmen olduğunu söyleyebilirsin. Babam da öğretmendi. Hem eğitimli bir kişi olduğunu saklamak da güç olabilir. Konuşmandan belli! Telaffuzun, sözcük dağarcığın seni ele veriyor. Köyde tek bir okul olduğu için ciddi ciddi iş aramaktan da kurtulmuş olursun." Mikhail için mükemmel bir meslek bulduğuna inanan Nell'in öfkesi bir anda dinmiş, bu fikre ısınmaya başlamıştı. "Üstelik böylece, işsiz olduğunu bahane ederek köyden rahatça ayrılabiliriz bir ay sonra! Mükemmel!" Tüm bunları düşündüğü için kendisiyle gurur duyan Nell, tepkisini görmek için Mikhail'e baktı. Ancak Mikhail'in gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

Sessizlik uzayınca Nell huzursuz oldu ve aceleyle devam etti: "Şey, bence bu işe yarayacak" dedi. "Ama nerede ve nasıl tanıştığımızı da konuşalım."

Mikhail yavaşça, "İlk görüşte aşktı" dedi. "Sen Londra'da tatil yapan bir ailenin mürebbiyesiydin. Ben de seni izinli olduğun gün parkta gördüm. Bir ağacın altında kitap okuyordun."

Nell içinin eridiğini hissederek, "*On İkinci Gece*'yi okuyordum" dedi. Mikhail neden ona tuhaf tuhaf bakıyordu?

"Evet, Shakespeare" dedi Mikhail. "Shakespeare okuyordun.

Ben de gözlerimi senden alamıyordum. Gür saçlarınla, bal rengi gözlerinle aklımı başımdan aldın. Bir anda kendimi sana evlenme teklif ederken buldum."

Nell arabanın bir anda ısındığını hissetti. Düşüyordu. Mikhail'in gözlerinin içine, rüya gibi sesine ve yarattığı hayali dünyanın içine düşüyordu. Derken, araba birden sarsıldı. Nell gerçekten de düşmek üzereydi!

Mikhail tam zamanında yetişip onu kolundan tuttu.

"Teşekkürler, bir şey yok." Nell kıpkırmızı kesilerek tekrar koltuğuna yaslandı. Katya'yı da yine sıkı sıkı tuttu.

Mikhail de utanmış gibiydi. "Pekâlâ. Sen de bana biraz kendinden söz etsene" dedi.

"Aslında anlatacak pek bir şey yok. Babam öğretmendi, annem bahçeyle uğraşmaya bayılırdı. Harika sebzeler yetiştirirdi. Bir de annemin dadısı Morag bizimle birlikte yaşardı. Ama asla konuşmazdı." Nell yüreği sızlayarak Morag'i düşündü. O kadını nasıl da sever ve güvenirdi ona. Ama annesi hastalandığında Morag hiçbir şey yapmamış, Nell'in ona olan bütün güvenini yıkmıştı. Nell derin derin içini çekerek, aklından geçen tatsız anıların yüzündeki ifadeden anlaşılmamasını umdu.

"Sonra, annem ile babamı kaybettim. Morag'e evimizde yaşamaya devam edebileceğini söyleyip köyden ayrıldım. Morag'in evde yaşamaya devam edip etmediğini, vatanı olan İskoç dağlarına gidip gitmediğini bilmiyorum. Dediğim gibi, kendisi hiç konuşmazdı."

Mikhail "Anlıyorum" dedi ve tereddütle, "peki, köye varmadan önce bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu. Nedense, Nell'in anlattıklarına pek de inanmış gibi görünmüyordu.

"Sanmam, ama eminim ki biz oraya gider gitmez köy ahalisi size her şeyi anlatacaktır." Nell köylülerin en kısa zamanda Mikhail'e, annesinin ve ailesinin lanetli olmasıyla ilgili öyküleri anlatacağını biliyordu. Ama onları durduracak değildi. Mikhail'in tüm bunları başkalarından duyması, inanıp inanmamaya kendisinin karar vermesi daha doğru olacaktı. Zaten bunlar artık Nell'in umurunda bile değildi.

8

Mikhail, elinden tutup arabadan inmesine yardımcı olurken, Nell'in de en az kendisi kadar gergin olduğunu hissetti. Bunun sebebi ortadaydı. Köye yeni varmalarına rağmen, dört bir yandan akın akın insanlar onlara doğru geliyordu.

Mikhail alçak bir sesle, "Önce evine gitmek istemediğine emin misin?" diye sordu. Nell başını şiddetle sallayarak karşılık verdi.

"Bu işi hemen buracıkta bitirmezsek bu insanlar kapımıza dayanırlar" dedi. "Yani benim kapıma, aman neyse! Ne demek istediğimi biliyorsun."

Mikhail onun ne demek istediğini biliyordu. Şayet Nell o kadar gergin görünmeseydi, onunla dalga geçebilirdi. Ama Nell gerçekten de son derece gergin görünüyordu. Mikhail bebeklerin onun kucağında olmasından memnundu, çünkü minikler en azından, gülücükler saçarak, kollarını havaya sallayarak biraz olsun Nell'in dikkatini dağıtmayı başarıyorlardı. Kavurucu güneşin altında dikilirlerken Mikhail köyün bakkalına ve etrafa bakındı.

Başka köylere kıyasla burası bir hayli küçüktü. Mikhail meydanda bir barın, kasabın, bankanın, kilisenin ve kısa ana caddenin sonunda bir okulun olduğunu görebiliyordu, ama ne bir postane ne bir fırın ne de erkeklerin gidebileceği bir kulüp ya da oyun salonu vardı. Gerçi eğlenceye ayıracak vakti yoktu, ama görünüşe bakılırsa bu köyde olsa olsa birkaç yüz insan yaşıyordu.

Köylüler meydana toplanmış, parmaklarıyla onları işaret ediyor, hararetle fısıldaşıyorlardı. Mikhail'in aklına, Angelica'yı Kuzey Klanı'nın üyeleriyle tanıştırmaya götürdüğü balo geldi.

Etraftaki insanlara gülümseyerek, "Haydi gidip biraz şeker ve un alalım" dedi.

Nell şaşkınlıkla "Şeker ve un mu?" dedi. Neden bu kadar endişeliydi ki? Gemideki o canilerden kaçarken bile bu kadar endişeli görünmüyordu. Mikhail'in ne yapıp edip Nell'i rahatlatması gerekiyordu. Henüz ne yapacağına tam olarak karar vermemişti ki Nell'in dudaklarına bir öpücük konduruverdi.

Nell'in ağzı hayretten açık kalmıştı. Sanki konuşmak istiyor da sesi çıkmıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu. Etrafta onca insan olmasaydı, Mikhail kahkahayı basabilirdi, ama Nell bu haliyle gerçekten de çok şirin görünüyordu.

"Haydi biraz gülümse Nell" dedi. "Biz evliyiz, unuttun mu yoksa?" Kolunu Nell'in beline atıp yürüdü. O anda, Nell'in kocasıymış gibi rol yaparak çok eğleneceğini fark etti. Nell'i endişelendirmek hoşuna gitmiyordu, ama onu bu insanların ortasında utandırmak ve öpmek harika bir şeydi. Bir taraftan da, bunları köy ahalisinin bakışları altında düşünmek istemiyordu doğrusu.

Nell, "Tabii, özür dilerim. Bu iş düşündüğümden de zormuş" dedi kısa bir sessizlikten sonra; Mikhail onun toparlanmaya çalıştığını fark etti. Suratındaki şaşkınlık ifadesi gülümsemeye benzemiyordu, ama idare ederdi.

"Endişelenme Nell. Her şey yoluna girecek" dedi Mikhail.

Neden bu kadını sürekli korumak istiyordu ki?

Nell kucağındaki bebeklere sıkı sıkı sarılarak ona baktı ve dükkânın kapısına vardıkları sırada gülümsedi. Bu sefer gerçekten gülümsemişti.

İçeri girerlerken, kapının üstündeki minik zil çın çın öttü. Dükkân sahibinin irkilerek tezgâhın arkasına geçtiğini gören Mikhail'in çenesi şaşkınlıkla seğirdi.

Tezgâhın önüne kadar ilerleyen Nell, "Günaydın Adam" dedi. Mikhail onun son derece soğuk bir tavırla konuştuğunu düşündü, ama yanılıyor da olabilirdi.

"Aman Tanrım! Storm,[2] geri döndün demek!" Adam'ın suratında kocaman bir gülümseme belirdi. Hemen yanlarına gelmek için tezgâhın arkasından çıkmaya yeltendi. Ancak Nell'in bakışları adamı olduğu yere mıhladı. Mikhail bunu fark etmemişti. O sırada yaşlı adamın Nell'e niye *Storm* diye hitap ettiğini anlamaya çalışıyordu. Belki de aralarında eski bir espriydi bu.

Nell "Evet, geri döndüm" dedi. Sesi gerçekten de buz gibiydi. Yaşlı adamın suratından yavaş yavaş silinen gülümsemeye karşılık vermemişti. "Kocam ve ben biraz un ve şeker almaya geldik" dedi.

2. İngilizce fırtına.

Adam bunu duyunca öylesine şaşırdı ki Mikhail bir an için adamın kalp krizi geçireceğini sandı. Hemen araya girdi.

Tokalaşmak için elini uzatıp, "Merhaba, ben Nell'in kocası Michael" dedi.

Adam, Mikhail'in elini sıkarak "Merhaba Michael" dedi "Storm'un kocasıyla tanışmak benim için büyük bir şeref. Birçoğumuz onun şeyden sonra asla..."

Nell yaşlı adamın lafını kesip "Adam, biz un ve şeker almak istiyorduk" deyince Mikhail suratını astı. Yaşlı adama neden Nell'in evlenmesine bu kadar şaşırdığını soracaktı ki adamın bir kez daha kalp krizi geçirecekmiş gibi Nell'in kucağındaki bebeklere baktığını gördü.

Adam hayretle, "Bunlar senin çocukların mı?" diye sordu Nell'e.

Saçlarını çekiştirip duran bebekleri sallayan Nell, "Onlar Michael'ın ablasının çocukları. Kendisi öldüğü için bebekleri evlat edindik" dedi.

Adam, "Bunu duyduğuma çok üzüldüm" dedi samimiyetle. Mikhail, Nell'in adama soğuk davranmasına rağmen, Adam'ın iyi birisi olduğunu düşündü.

Nell susunca içeri bir sessizlik çöktü. Adam bir iki kez hafifçe öksürüp dükkânın dışından arsızca onları izleyen insanlara baktı.

"Şey... şeker ile unu getireyim. İsterseniz bebekler için süt de var." Adam paldır küldür arka tarafa geçti. Birkaç dakika sonra her şey paketlenmiş, parası ödenmişti.

Mikhail dükkândan çıkarken, "Teşekkürler Adam. Yakında görüşmek üzere" dedi.

Adam, "Yani, köyde mi kalacaksınız?" diye sordu hemen.

Mikhail "Evet, burada kalacağız" diye yanıt verdi.

"İşte bu harika. Gerçekten de harika. Storm köyden ayrıldığından beri burası aynı değil."

Nell bu konuşma boyunca sesini çıkarmadı. Mikhail, dükkândan çıktıktan sonra Nell'in bir sürü açıklama yapması gerektiğini hissetti.

Mikhail başını sallayıp, "Görüşmek üzere" dedi ve Nell'i dükkândan çıkardı. Dışarıda bir sürü meraklı insan toplanmıştı. Mikhail göz göze geldiği birkaç kişiye gülümsedi, arabaya biner binmez de derin bir oh çekti.

Elinden geldiğince sakin bir tavırla, "Bana neler olup bittiğini anlatmak ister misin?" diye sordu. O canilerden kaçarken, bu tür şeylere hazırlıksız yakalanmak canını sıkmıştı. Araba Nell'in ku-

lübesine doğru yola çıktıktan sonra, Nell, beti benzi atmış bir halde hafifçe başını salladı.

* * *

Nell, karşısında oturan adamın beden dilinden onun fena halde kızgın olduğunu anlamıştı. *Belki de ona her şeyi anlatmamak iyi bir fikir değildi*, diye düşündü.

Ama kahrolası adam ısrarla yardımını istemişti. Bebekleri rahat edecekleri bir biçimde kucağına yerleştirirken, *Ona yardım etmek için elimden geleni yapıyorum zaten!* diye düşündü.

Mikhail tatsız bir ifadeyle, "Bekliyorum" dedi.

Nell bir süre gözlerini yumduktan sonra, mantıklı olanı yapmaya karar verdi. Hissettiği öfkenin nedeni Mikhail değil, bu köydü. Ona karşı daha anlayışlı olmalıydı. Mikhail muhtemelen endişelenmişti. Haksız da değildi hani. Ne de olsa hem kendi hayatını hem de bebeklerin hayatını ona teslim etmişti. Onu huzursuz etmeye hiç gerek yoktu.

Bu şekilde düşününce kendini savunmasız hissetti. Şeytanın kuyruğu aşkına! Başkalarına boyun eğmekten nefret ediyordu.

Böyle düşünmesine rağmen, "Gerçek ismim Storm" dedi. Bu adama açılmak ve onun tarafından yargılanmak istememesine rağmen, Mikhail çok geçmeden gerçekleri zaten öğrenecekti. Ancak ona her şeyi, ruhunun en gizli köşelerinde kalmış sırları bir çırpıda anlatmanın da manası yoktu.

Mikhail şüpheyle, "Storm mu?" dedi; ama Nell'in yanıt vermesi öfkesini dindirmişti.

Nell, "Evet, tuhaf bir isim olduğunu biliyorum" dedi. "Annemin ismi Sky'dı teyzemin ismi de Star'dı.[3] Neden bana Storm ismini verdiğini anlamışsındır."

Mikhail yanıt vermeye fırsat bulamadan, Nell, "Her neyse" dedi. "Bir sakıncası yoksa bana Nell diye hitap edilmesini tercih ederim."

Mikhail bir süre düşündükten sonra, evet dercesine başını salladı.

"Diğer sırlarını hemen anlatmasan da olur... Nell" dedi. "Şu anda istediğim tek şey, çocukları sağ salim kulübeye ulaştırabilmek."

Arabacı, Mikhail'in sözlerini duymuş gibi bir anda araba durdurverdi.

Arabacı, "Kulübe bu muydu efendim?" diye seslendi dışarıdan. Mikhail pencereden dışarısını işaret ederken, Nell nefesinin kesildiğini hissetti.

3. İngilizce yıldız.

"Burası mı?"

Kulübe hiç değişmemişti. Nell çocukken hayatının her gününü, bu iki katlı, gri renkli evde geçirmişti. Koyu kahverengi sazdan çatıya o kadar çok inip çıkmıştı ki.

Güneş ışığı pencerelere vuruyor, Nell'in dikkatini mavi renkli perdelere çekiyordu. Nell içerideki tüm eşyaların da bu renk olduğunu biliyordu. Mavi ve beyaz... Annesinin en sevdiği renklerdi.

Acaba içerisi hâlâ annesinin budayıp yağa yatırdığı güller gibi mi kokuyordu? Ya babasının odası hâlâ eski kitaplar gibi mi kokuyordu?

Nell aniden, içinde eve girmek için dayanılmaz bir istek duydu. Katya'yı, şaşkın şaşkın ona bakan Mikhail'in eline tutuşturup arabanın kapısını açtığı gibi eve doğru koştu. Güller. Evin önündeki patikada koşup bahçeye açılan ahşap kapıyı açarken güllerin kokusunu alabiliyordu. Ancak, evin kapısına varınca tereddüt etti.

Ya her şey değişmişse?

Daha da kötüsü, ya her şey aynıysa?

Kalbi heyecandan gümbür gümbür atıyordu. Nell arkasını dönüp kaçmaya fırsat bulamadan, yaşlı mı yaşlı bir kadın evin ahşap kapısını açıverdi.

Yaşlı kadını gören Nell, "Morag" dedi. Annesi ile babasını kendisi dışında en çok seven kişi Morag'di. O anda hissettiği acıyı, annesi ile babasını kaybettiğinde hissettiği kederi ancak o anlayabilirdi.

Morag'e karşı hissettiği öfke bir anda dindi. Morag'in annesini sevdiğini biliyordu. Annesinin ölmesine kayıtsız kalmış olamazdı. Elinden gelen her şeyi mutlaka yapmış olmalıydı. Nell annesini kaybettiğinde öylesine öfkelenmişti ki hıncını birisinden çıkarmak istemişti.

"Özür dilerim" dedi. Bembeyaz saçları dağınık bir yumak haline gelmiş kadının bilgelik dolu masmavi gözlerini kırpıştırdığını gördü. Morag avcunu açıp ona doğru uzattı. Nell, yaşlı kadının avcundaki turuncu renkli gül yapraklarına bayılırdı. İskoç kadın onun geleceğini hissetmişti. Geçmişte de birçok şeyi önceden bilirdi. Gül yapraklarını, barışmak istercesine ona uzatıyordu.

Nell, "Teşekkür ederim" diyerek yaprakları aldı ve ödünç aldığı üstündeki elbisenin cebine koydu.

"Nell?" Mikhail ona seslenerek, her iki bebeğin de hâlâ kucağında olduğunu hatırlattı.

"Michael, kusura bakma." Nell hemen dönüp Katya'yı kucağından aldı. "Seni Morag'le tanıştırayım" dedi.

İskoç kadın da Mikhail de birbirlerine içtenlikle gülümsediler.

Mikhail, "Sizinle tanıştığıma çok sevindim" dedi.

Morag gözlerini kırpıştıra kırpıştıra önce Mikhail'e, sonra da bebeklere bakarken, Nell dudağını ısırdı. Yaşlı kadının ne hissettiği suratından anlaşılmıyordu, ama ellerini uzatıp Katya'yı kucaklamak istedi.

Mikhail tereddütle önce Morag'e, sonra da Nell'e baktı.

Nell, Katya'yı yaşlı kadına uzatırken, "Endişelenme" dedi. "Morag çocuk bakımından çok iyi anlar. Annemi de beni de o büyütmüş."

Nell, Mikhail'in hâlâ tereddüt ettiğini görünce, Mitya'yı alıp yaşlı kadına verdi. Yaşlı kadının gözleri parıldadı. Sonra, başını hafifçe sallayıp bebeklerle birlikte kulübeye girdi.

9

"Mesajınızı alınca hemen geldim Liderim."

Alexander, meşe ağacından yapılmış masasından yavaşça kalktı. Genç vampire bakarken, suratı belirgin bir ifadeden yoksundu. "O kadar da acele etmene gerek yoktu Peter" dedi. "Sadece sana bir davetiye vermek istemiştim."

Peter'ın gözleri bir an için parıldadı. Sonra söyleneni anlamamış gibi başını salladı. "Bir davetiye mi dediniz efendim?"

"Evet." Alexander masadaki mühürlü zarfı genç vampire doğru itti. "Lord Bruce, sevgili karısıyla birlikte verecekleri bir yemek daveti için davetiyelerin dağıtılmasına yardımcı olmamı rica ettiler" dedi. "Davete sadece birkaç seçkin konuk katılacak."

Peter heyecanla zarfa uzanıp, "Şeref duyarım Liderim" dedi.

Alexander'ın suratında hafif bir gülümseme belirdi. "O zarfın içinde iki kişilik bir davetiye var" dedi. "Kiminle istersen gelebilirsin, ama daha önce de dediğim gibi, bu özel bir davet. Lord Bruce, klan üyelerini gücendirmek istemez. O yüzden, davet meselesini kendine sakla."

Peter "Tabii" dedi. "Ama size bu özel davetin nedenini sorabilir miyim acaba?"

"Son zamanlarda Kutsanmışlar şerefine düzenlenmiş bütün kutlamalar harikuladeydi, ama o kutlamalarda davetli sayısı çok fazlaydı. Bu yüzden, Kutsanmışlar, yani karım ve Leydi Bruce, bu klanın üyelerini daha yakından tanımak istediler."

Peter, "Benim için büyük bir şeref!" dedi. Alexander'ın başka bir şey söylemeyeceğini fark edince de eğilip selam verdi. "Ben artık gideyim" dedi.

"Git, ama sana anlattıklarımı, davete birlikte katılacağın vampire de anlatmayı unutma." Alexander tekrar masasının başına

geçip Peter'ın kapıyı kapatmasını bekledi. Sonra da masanın hemen yanındaki kapıyı açtı.

Patrick, Angelica'yı sakin sakin odaya sokarken, Alexander öfkeyle, "Onu bu kadar yakına getirmek zorunda mıydın?" diye sordu.

"Kendisi ısrar etti, ben de bir sakınca görmedim. Hem Peter kokusunu almış dahi olsa, karının evin bir köşesinde dikiş dikmesi tuhaf bir şey değil" dedi Patrick istifini bozmadan.

Angelica kocasının ani çıkışını görmezden gelip, "Dikiş dikmek mi?" dedi. "Kocam sana 'Lord Bruce' diye hitap ede ede ne diyeceğini şaşırdın galiba."

Alexander derin bir nefes alıp, "İşimize geri dönelim mi?" dedi. "Peter bu işin içinde mi Angelica?"

Angelica hem odadaki hem de dört klandaki en güçlü zihin okuyucuydu. Bu yüzden, sabahın erken saatlerinden beri Alexander'ın kapısını "özel" görüşmeler için aşındıran vampirlerin zihnini okuma görevi Angelica'ya verilmişti.

"Hayır. Ne Gerçek Vampirleri biliyor, ne de Kutsanmış ırkına karşı olumsuz bir his besliyor" dedi Angelica sıkıntıyla. Peter'ın kendisini ve ailesini öldürmesini istemiyordu elbet, ama bunu yapmak isteyen başka birileri vardı. Bu kişilerin kim olduğu ortaya çıksa herkes rahat bir nefes alacaktı.

Alexander bu planı yaptıklarından beri belki de yüzüncü kez, "Bu işi yapmandan hoşlanmıyorum" diye homurdandı.

Angelica kocasının yanına gidip suratını okşadı. Sonra, gözlerinin içine bakarak, "Bundan hoşlanmadığını biliyorum, ama bu işi yapmak zorundayım. Bunu sen de biliyorsun" dedi.

Alexander, başıyla onayladı. Karısının, hissettirmeden vampirlerin zihnini okuyabilecek tek kişi olduğunu biliyordu. Vampirler arasında oldukça iyi bir zihin okuyucu olan Alexander ya da Patrick neler olup bittiğini bilmeyen bir vampirin zihnini okumaya kalkıştığında, vampirler şiddetli bir baş ağrısı hissederlerdi. Ondan sonra da foyaları ortaya çıkardı.

"Keşke bir şeyler öğrenebilsek."

Patrick, genişçe bir pencerenin önünden, "Endişelenme Angelica" dedi. "Peter'a verdiğimiz, son davetiyeydi. Özel bir yemek daveti verileceği ağızdan ağıza yayıldıktan sonra, Gerçek Vampirler de davete katılabilmek için birbirlerini ezecekler."

"Neden davete gelmek istesinler ki? Sen, Alexander ve en iyi adamlarınız orada olacaklar. Bu, intihar demek."

"Sana davette saldıracaklarını söylemedim ki Angelica. Bu gerçekten de aptalca bir davranış olurdu. Ama düşmanlarını daha

yakından tanımak için bu fırsatı kaçırmak istemeyeceklerdir."

Angelica, "Peki, içlerinden birini bulmak yeterli olacak mı?" dedi. Sesinde, her zamanki kendinden emin ifade yoktu.

Alexander karısına sarılıp, "Yakında bu iş bitecek" dedi. "Mikhail de çocukları geri getirecek. Yakında aşkım, çok yakında..."

Tam o anda Violet telaşla Alexander'ın çalışma odasına daldı. Patrick'in yanına koşarken elleri titriyordu. "Kiril yakınlarda bir yerde. Buraya doğru geliyor" dedi. "Kokusunu alabiliyorum."

Alexander ve Patrick bir ağızdan, "Ne?" diye bağırıp malikânenin kocaman giriş kapısına bakan pencereden dışarı baktılar.

Violet, Angelica'ya dönüp, "Ne Mikhail ne de çocuklar yanında" dedi.

10

Mikhail, bebeklerin gülücük sesleriyle uyandı. Gözlerini açıp kendisine geçici olarak verilen odaya dolan parlak gün ışığına baktı. Bu oda hiç de fena değil, diye düşündü gerinerek. Gerçi biraz daha büyük olsaydı ya da içeride bir de yatak olsaydı daha kullanışlı olabilirdi.

Yatak niyetine kullandığı koltuğa bakıp suratını astı. Çılgın üniversite yıllarında, daha da kötü yerlerde yatıp kalktığı olmuştu, ama bu tür yerlerde hiç uzun süre kalmamıştı. Belki de yerde yatmak daha iyi bir fikirdi. Köşedeki yazı masası da daha büyük bir odaya götürülebilirdi.

Bir gülücük sesi daha duyunca neden uyandığını hatırladı. Yere fırlattığı giysilerini giyerken, sol taraftaki duvarda raflarda duran kitaplara baktı. Bay Witherspoon'un kütüphanesini bir ara mutlaka incelemeliydi.

Koridora çıkıp oturma odasına giderken karşılaştığı manzara onu adeta yerine mıhladı. Nell'i görünce nefesi kesildi. Uzun kestane rengi saçları, bembeyaz bol bir gecelikten omuzlarına dökülmüştü. Bağdaş kurup yere oturmuş, Mitya'yı kucağına almıştı. Katya da tam karşılarında yerde oturuyordu.

Arkalarındaki şömine hafifçe yanıyordu. Nell, el kol hareketleri ve komik mimiklerle bebekleri güldürmeye çalışıyordu.

Mikhail, Nell'in çocuklara VIII. Henry'nin hayat öyküsünü anlattığını fark etti.

"Ama kral, Anne'in yakarışlarına aldırış etmedi. Artık onun için çok geçti. Kral onun zindana atılmasını ve kafasının uçurulmasını emretti!"

Nell ölmüş gibi rol yapınca bebekler yine gülmeye başladılar. Nell yere devrildi. Kucağındaki Mitya düşeceğini sanıp ellerini

kollarını salladı. Kuzeninden asla geri kalmayan Katya da dikkat çekmek için bağırdı.

Mikhail, "Bebeklere Kral Henry'nin eşlerinden bahsetmek uygun mu sence?" diye sordu. Üçünün sergilediği o huzurlu tabloyu bozmak istemiyor, tam aksine bunun bir parçası olmak istiyordu.

Nell doğrulup şaşkınlıkla ona baktı. "Uyandın mı?" diye sordu.

Mikhail alaycı bir tavırla, "Çok dikkatlisin" dedi. Dayısını görünce kollarını havaya kaldıran Katya'nın yanına oturdu.

Nell, "Gidip giyinsem iyi olacak" dedi utanarak. Ama Mikhail onu durdurdu.

"Gitme" dedi. "Lütfen biraz daha kal. Seninle konuşmak istediğim birkaç mesele var."

Nell suratını buruşturup, "Eminim ki bunları daha sonra da..." diyordu ki Mikhail "Daha sonra olmaz" diye lafını kesti.

Yaptığı şeyin çok saçma olduğunu biliyordu, ama Nell o kadar genç, o kadar doğal görünüyordu ki... Güzel olmak için hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Mikhail onun gibi kadınlara alışık değildi. Londra'da tanışıp geceyi birlikte geçirdiği kadınlardan hiçbiri sabahları böyle gözükmezdi. Birlikte olduğu kadınların üstünde mutlaka ya bir mücevher ya da baştan çıkarıcı bir gecelik olur, buram buram parfüm kokarlardı; yatak odaları da gösterişli çarşaflar, dantelli yatak örtüleriyle döşeli olurdu.

Ama Nell, üstündeki sade gecelikle, darmadağınık saçlarıyla ve utandığı zaman pespembe olan yanaklarıyla tek kelimeyle harikulade görünüyordu.

"Mesele nedir?" diye sordu. Mitya'yı, kendisini korumak istermiş gibi göğsüne yatırdı. Mikhail bunu fark edince elinde olmadan irkildi. Nell kendisini korumak istemekte haksız değildi. Ne de olsa onun için pek de masumane hisler beslemiyordu.

"Aslında mesele giysilerimiz" dedi Mikhail, "hem bizim hem de çocukların yeni giysilere ihtiyacı var. Bu köy, nasıl desem, biraz küçük." Söylediklerinde haklıydı, ama bunları söylemeyi önceden planlamamış, o anda uyduruvermişti.

Nell dudağını ısırdı. Bir şeyler düşündüğünde hep böyle yapardı. Mikhail, Nell'in dudaklarına bakıp onu öperse nasıl bir tepki vereceğini düşündü.

Nell, "Arabayla Bath'a kadar gitmemiz mümkün değil..." dedi düşünceli düşünceli.

Mikhail "Haklısın" dedi. Büyük kasabalardan ve kalabalık yerlerden uzak durmaları gerektiğini hatırlayınca hafifçe toparlandı. Bu ufacık köyde güvende olmalarının bir önemi yoktu. Her daim

tetikte olmalıydı. Bu yüzden de kendini dünyalar tatlısı Nell Witherspoon'a kaptırmamalıydı.

"Adam'dan bizim için giysi sipariş etmesini isteyebiliriz. Yakınlarda yeni mal siparişinde bulunabilir. Parasını önceden ödediğimiz takdirde bir elbise, bir pantolon, bir gömlek ve birkaç parça da bebek giysisi getirtmesi sorun olmayacaktır."

Mikhail onun hangi konuda endişelendiğini anlamıştı. "Ödeme sorun değil" dedi. "Dediğin gibi yapalım. Umarım Adam'ın giysileri getirtmesi uzun sürmez."

Sonra, odaya bir sessizlik çöktü. Mikhail elini uzatıp Nell'in bir tutam saçını kulağının arkasına atana dek ikisi de konuşmadı.

"Sana teşekkür etmiş miydim?"

Nell şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne için?" dedi.

"Hayatımızı kurtardığın için." Mikhail ellerini ondan uzak tutamıyordu. Parmaklarıyla Nell'in yanağını okşadı. "Bebeklere bu kadar iyi baktığın için."

"Şey..." Mikhail elini Nell'in saçlarının arasında gezdirmeye başlayınca Nell gözlerini yumdu. "Rica ederim" dedi. Mikhail'e biraz daha sokuldu. Kendisini tutmanın ne manası vardı? Mikhail tam eğilip onu öpecekken kapı ardına kadar açıldı.

Nell hemen ayağa fırladı. Mikhail ise yavaş yavaş doğruldu. Morag gözlerini kısmış, dik dik ona bakıyordu.

Nell'in suratı kıpkırmızı oldu. Mitya'yı yaşlı kadına uzatırken, "Morag, geldiğine ne kadar sevindim bilemezsin" dedi. "Lütfen Mitya'ya birkaç dakika göz kulak olur musun? Yukarı çıkıp üstümü değiştireceğim."

Mikhail, Nell'in merdivenlerden yukarı çıkmasını bekledikten sonra, hâlâ eşikte dikilen yaşlı kadına döndü. Kadın her zamanki gibi konuşmuyordu, ama Mikhail onu endişelendiren şeyin ne olduğunu anlamıştı.

"Ona zarar vermek gibi bir niyetim yok" dedi.

Yaşlı kadın bilgelik dolu gözlerini daha da kıstı.

Morag yerinden bile kıpırdamayınca, Mikhail içini çekerek, "Bana yaptığı iyiliğin karşılığını onu üzerek vermeyeceğim" dedi. "Size söz veriyorum."

Yaşlı İskoç kadın bu sözleri duyunca nihayet tepki verdi. Belli belirsiz başını sallayıp Katya'yı da Mikhail'in kucağından aldı ve Nell'in peşinden gitti.

Mikhail içinden, *Acaba Nell yaşlı kadına aslında evli olmadığımızı söylemese daha mı iyi olurdu?* diye düşündü. Ama Nell, aynı yatakta uyumadıklarını görünce, Morag'in, bu işte bir ters-

lik olduğunu mutlaka anlayacağını söylemişti. Haksız da değildi. Gerçi Mikhail, Morag'i "evlilikleri" konusunda ters bir durum olmadığına ikna edebilse, Nell'le aynı yatakta uyumayı isterdi.

Kahretsin, dedi içinden. Keşke bunları daha önceden düşünmüş olsaydı.

"Merhaba, kimse yok mu?"

Dışarıdan birisinin seslendiğini duyan Mikhail bir anda gerildi. Telaşla kapıya yöneldi. Kapıda tıknaz bir kadın duruyordu. Yer yer ağarmış, koyu sarı renk saçları ve kırmızı yanaklarıyla son derece zararsız görünüyordu. Onu görünce rahatlayan Mikhail gülümsedi.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Ben... Şey..." Bir an için ne diyeceğini bilemeyen kadın, elleriyle suratını yelpazelemeye başladı. Yüzündeki ifade çok komikti. Mikhail gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kadın nihayet, "Evet, ben... Ben Sarah" dedi. "Adam'ın karısı."

Mikhail, "Öyle mi? Adam ne kadar da şanslı biri" diye yanıt verdi.

Yanakları genç bir kız gibi pembeleşen Sarah kıkırdayarak, "Asıl şanslı olan, dünyalar güzeli tatlı Storm!" dedi.

Kadının Nell'e gerçek ismiyle hitap etmesi, Mikhail'e, Nell'in onun için hâlâ ne kadar gizemli olduğunu hatırlattı.

"Şey... Storm'la mı görüşmek istiyordunuz?"

Sarah oraya ne amaçla geldiğini yeni hatırlamış gibi heyecanla başını salladı. "Evet evet" dedi. "Ama bu arada size bir soru sorabilir miyim Bay Michael?"

Sarah'nın ismini bildiği Mikhail'in dikkatinden kaçmamıştı. Gerçi buna şaşırmamak gerekti. Londra gibi büyük bir şehirde bile her şey hemen yayılırdı. Ufacık bu köydeyse her şey şimşek hızında yayılıyor olmalıydı.

Mikhail nazik bir tavırla, "Tabii, ama lütfen bana sadece Michael deyin" dedi.

Sarah tatlı tatlı gülümsedi. İnsanların sürekli önünde eğilip ona "Efendim" diye hitap etmesine alışık olan Mikhail için etrafındaki herkesle eşit olabilmek güzel bir histi.

"Michael, köydeki herkesin meraktan çatladığını sana söylemek isterim. Ne de olsa Storm, George'dan sonra kimseyle evlenmemeye yemin etmişti..." dedi Sarah suratını buruşturarak.

George da kimdi?

"Neyse, bu uzun zaman önceydi..." dedi Sarah. Sonra gözleri meraktan ışıl ışıl, "Mesleğinin ne olduğunu söylemiştin?" diye sordu.

Aslında Mikhail mesleğiyle ilgili hiçbir şey söylememişti, ama Sarah'ya bununla ilgili bir şey söylemeye karar verdi. Sarah'nın merakını giderecek, ama bunun karşılığında ağzından laf almaya çalışacaktı.

"Öğretmenim" dedi ve hemen arkasından, son derece kayıtsız bir tavırla, "ha, bu arada George hâlâ köyde mi yaşıyor?" diye sordu. Nell, George denen o adamla ancak bu köyde tanışmış olabilirdi. Anlaşılan, Nell bu köyde uzunca bir süre yaşamıştı. Zaten George her kimse, onun hakkında hiçbir şey bilmediğini belli etmesi de pek uygun olmazdı.

"Evet, ama kasabın kızıyla evlendi. O yüzden endişelenecek bir durum yok" dedi Sarah hemen.

Nasıl yani, George konusunda endişelenmesi mi gerekirdi? George, Nell'in eski âşıklarından birisi miydi? Mikhail'in içinden, hemen Nell'i bulup ona George hakkında neler hissettiğini sormak geçti.

Mikhail zoraki bir gülümsemeyle, "Bayan Sarah, ben gidip Nell'i çağırayım isterseniz" dedi.

Nell o adamı hâlâ seviyor muydu? Gerçi bu mesele onu hiç ilgilendirmezdi. Nell'in geçmişinden ona neydi? Yok, bal gibi de ilgilendirirdi. Ne de olsa, köydeki herkes evli olduklarını sanıyordu. Karısı başka bir adamın peşinden koşamazdı!

"Tabii, ama lütfen bana sadece Sarah deyin" dedi Sarah gözlerini kırpıştırarak. Mikhail başını hafifçe sallayıp içeri girdi.

* * *

"Bir ziyaretçin var."

Nell, Katya'nın altını değiştirmişti ki Mikhail kapıda belirdi ve ona bir konuğunun olduğunu söyledi. Nell ona hemen bakmadı. Sahte kocasına bakmadan önce kendisini toparlamaya çalıştı. Ne de olsa Mikhail sadece kocası gibi davranan bir adamdı. Ama aynı zamanda insanı baştan çıkaracak kadar çekici, zeki ve cesurdu. Dahası, yeğenlerine resmen âşıktı. Nell ise ona âşık olmak üzereydi.

Aslında, kocasıymış gibi rol yapan bir adama âşık olması, ona karşı büyük bir çekim hissetmesi gülünçtü. George'dan beri hiçbir erkek ilgisini çekmemişti. İşin kötü tarafı, artık hayatına hiç kimseyi sokmaması gerektiğini bildiği halde, asla onunla birlikte olmayacak bir adama âşık olmak üzereydi. Aralarında bir anlaşma vardı. Gerçekte evli bile değillerdi. Ah, dünya ne kadar da zalim bir yerdi.

Nell, bebeklerin yatağın kenarından uzakta olduklarından emin olduktan sonra, Mikhail'in ellerinin yüzünde gezindiğini, bunun ne kadar müthiş bir his olduğunu düşünmemeye gayret ederek ona doğru döndü.

"Bir ziyaretçi mi?" dedi.

"Evet."

Nell o anda Mikhail'in kızgın olduğunu fark etti. Çenesi gerilmişti, yumruklarını sıkmıştı. Hali hiç de iç açıcı görünmüyordu.

Hemen Mikhail'in önüne dikilip içgüdüsel bir hareketle ona elini uzattı. "Sorun ne, ne oldu?" diye sordu endişeyle.

Mikhail elini tutmadı. "Bir şey olduğu yok" dedi. "Adam'ın karısı Sarah geldi. Bana *George*'dan bahsetti."

Nell, Mikhail'in öfkeli suratına bakakalıp elini aşağı indirdi. Olduğu yerde kalakalmıştı. Demek köylüler hemen dedikoduya başlamışlardı ha? Mikhail'in duyacağı ilk öykünün George'la ilgili olacağı aklına hiç gelmemişti. Ne de olsa lanetli bir anneyle ilgili öyküler, bitmiş bir aşk öyküsünden çok daha ilgi çekiciydi.

"Ne güzel" demekle yetindi.

Mikhail öne doğru bir adım atıp, "*Güzel mi?*" dedi sesini yükselterek ve dişlerini sıkarak "*Bu da ne demek oluyor?*" diye ekledi.

Öfkelenmeye başlayan Nell, ellerini beline koydu. "Ne demek olduğunu sanıyorsun? Sarah sana geçmişimle ilgili acıklı bir öykü anlatmış demek, ne yapayım yani?"

Mikhail şaşırmıştı. Kaşlarını çatarak, "Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordu.

Onu hâlâ sevmek mi? Nell'in öfkesi bir anda dindi. Kahkahalarla gülmeye başladı. Mikhail'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce daha da çok güldü.

Mikhail tereddütle, "Nell?" dedi. Nell onun bu haline dayanamayıp bir açıklama yapması gerektiğini düşündü.

Kahkahalar arasında "Özür dilerim" dedi. "Eğer Sarah, George'u *hâlâ* sevdiğimi ima ettiyse, dünyanın en berbat dedikoducusu olmalı!"

Mikhail yavaşça, "Aslında pek bir şey anlatmadı" dedi.

Nell, huzursuzlanan Katya'yı yataktan alıp kucağına oturttu. Sonra onunla birlikte Mitya'nın yanına oturdu. Kahkahaları nihayet dinmişti. Kendini çok ama çok rahatlamış hissediyordu. Mikhail er ya da geç George'la ilgili bir şeyler duyacaktı. O yüzden, ona her şeyi şimdi anlatsa da olurdu.

"Sanırım George hakkında bir şeyler anlatmamı istiyorsun" dedi.

Mikhail evet dercesine başını salladı. "Neler olup bittiğinden

habersiz tek kişi olmak istemiyorum. O yüzden, anlatırsan sevinirim" dedi.

Mikhail'in sözleri Nell'in suçluluk duymasına neden oldu. Ne de olsa George buzdağının sadece görünen kısmıydı. Ya öykünün geri kalanı? Eh, Mikhail'in bunları köylülerden duyması gerekecekti. Çünkü Nell köylülerin annesi ile babasına yaptıklarını hatırlarsa oradan derhal kaçardı.

"Aslında, pek de ilginç bir öykü değil. George'u küçüklüğümden beri tanıyordum. Benden birkaç yaş büyüktür. Küçükken çok yaramazdım. Sürekli başımı derde sokar, en yüksek ağaçlara tırmanır, herkese şakalar yapardım" dedi Nell içini çekerek. *İnsan küçükken ne kadar da masum oluyor*, diye düşündü.

"George'un babası bu köyün en büyük çiftliğinin sahibiydi, George da babasının yanında çalışıyordu. Bir gün, on iki yaşında falandım, onların çiftlik arazisinde bir yaramazlık yaptım; ineklerden birinin üstüne binmeye çalıştım."

Mikhail'in hafifçe gülümsemesi, Nell'e öykünün gerisini anlatması için güç veriyordu.

"Tahmin edebileceğin gibi, bu davranışımın sonuçları pek iyi olmadı. İnek huysuzlanıp beni sırtından aşağı fırlattı. George beni bulduğunda şafak sökmek üzereydi. Birkaç yerim morarmıştı, bileğimi de incitmiştim. Bu yüzden oradan fazla uzaklaşamamıştım. George bileğimi tedavi etti ve yaptığım şeyden kimseye söz etmedi..." Nell, hayatının en kötü gününü anlatırken sanki onun için artık çok da önemli değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Sonra da kahramanım oldu. Yıllarca da öyle kaldı. O günden sonra, ayrılmaz bir ikili olmuştuk. On sekizime bastığım gün onunla evlenmemi istedi.

Ne kadar sevinmiştim anlatamam. Düğünümüze birkaç hafta kala annem hastalandı. George annemin hastalığı boyunca ailemden uzak durmayı tercih etti. Annemi hiç ziyaret etmedi. Daha sonra da bana evlilik konusunda fikrini değiştirdiğini söyledi. Artık benimle birlikte olmak istemiyordu. İşte, hepsi bu."

Nell, Katya'yı hafifçe sallayarak, George'la birbirlerine söyledikleri son sözleri hatırlamaya çalıştı. *Onlara inanmamalısın*, diye bağırmıştı George'a. Ama George kararını çoktan vermişti. *Sen de annen de lanetlisiniz Storm*, demişti. *Sakın bir daha yanıma yaklaşmaya kalkışma.*

Nell, Mikhail'in yakınına kadar geldiğini görünce irkildi. Mikhail ona ellerini uzatırken, aklından geçenler yüzünden anlaşılmıyordu. "Katya'yı bana ver Nell" dedi. "Gidip misafirinle görüşsen iyi olacak."

Nell hiçbir şey demeden Katya'yı ona uzatıp ayağa kalktı. Sonra bir an sessizlik oldu.

"Nell?"

Nell ona yanıt vermedi.

"Seni bu şekilde terk ettiği için George ahmağın teki olmalı."

Nell hüzünle, *Hayır*, diye düşündü. *George sandığından daha zekiydi.*

11

Birlikte köyün merkezine doğru yürürlerken, Mikhail, "Merak etme, o kadar da kötü olmayacak" dedi. Bebeklerin günlerdir ilk kez yanlarında olmaması tuhaf bir histi, ama Nell onları uyandırmamak konusunda ısrar etmişti. Morag'in miniklere iyi bakacağından emindi. İşin tuhaf yanı, kulübede geçirdiği birkaç günden sonra, Mikhail de onunla hemfikirdi.

Nell kasap dükkânının önünden geçerken, yere bakıp "Ne büyük bir talihsizlik" dedi. Mikhail, onun meraklı bakışları görmezden gelmeye çalıştığını fark etti. Köylüler umursamazca gözlerini onlara dikmişlerdi. Ana caddeye bakan evlerin pencerelerine insanlar üşüşmüştü. Tıpkı bir sirkte gösteri yapıyorlarmış gibi ilgi odağı haline gelmişlerdi.

Mikhail'in aklına, Patrick'le evlenmeden önce bir sirkte gösterilere çıkan kuzeni Violet gelince, kendi kendine gülümsemeden edemedi. O anda hissettiklerini ancak Violet anlayabilir, hatta insanların ilgi odağı olmasından dolayı duyduğu rahatsızlıkla dalga geçebilirdi. Gerçi Mikhail ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyor değildi. Hayatının büyük bir bölümünü sosyal aktivitelere katılarak ve nafile yere ablası Angelica'yı damat adaylarıyla tanıştırmakla geçirmişti. Tabii, bu planları hep geri tepmişti. Çünkü Mikhail eve ne vakit birilerini davet etse, ablası babasının kütüphanesine saklanırdı. Dolayısıyla, göz önünde olan her zaman Mikhail'di. O anda hâlâ Nell hakkında bilmediği bir şeyler olduğu hissine kapıldığı için durum çok farklıydı.

Yanında yürümekte olan Nell'e baktı. Nell'in ondan bir şeyler sakladığını hissedebiliyordu. George'la ilgili olan şeyler öykünün sadece küçük bir parçasıydı. Yanlarından bir adam ile bir çocuk geçince düşüncelerinden sıyrıldı.

"Kendini suçlamaktan vazgeç Nell" dedi. "Köydeki tek öğretmenin bir hafta önce buradan gittiğini nereden bilebilirdin?"

"Evet, ama çalışmaman gerekiyordu!" Nell'in suratında yine bir suçluluk ifadesi belirdi. Köyün yeni papazı kulübelerinin kapısına kadar gelip Mikhail'in okulun yeni öğretmeni olmasını istediğinden beri ara sıra yüzünde aynı ifade beliriyordu.

Kulübeleri... Mikhail neden böyle düşündüğünü bilemedi. Orası Nell'e aitti.

"Eminim ki öğretmenlik benim için ilginç bir deneyim olacak" dedi.

Ana caddede yürürken Nell hâlâ düşünceli görünüyordu. Mikhail bir ara kızıl saçlı güzel bir kızın dükkânın penceresinden kendisine hayran hayran gülümsediğini görüp karşılık verdi.

Dükkânın kapısını açıp içeri girerlerken, Nell tatsız bir ses tonuyla, "Ne o, kızı beğendin galiba?" dedi. Bu kadının gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu! Mikhail yanıt vermeye fırsat bulamadan, Sarah tezgâhın ardından fırlayıp yanlarına geldi.

"Storm! Michael! Sizi tekrar görmek ne kadar güzel. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Sarah heyecanla. Nell dükkândaki diğer dört müşterinin şaşkın şaşkın onlara baktığını fark edince, Mikhail'in gözleri adeta zafer kazanmış gibi parıldadı.

Nell, "Bir sipariş vermek istiyorduk" dedi. Sesi Sarah kadar neşeli çıkmıyordu, ama Mikhail onun böyle davranacağını tahmin etmişti. Acaba Nell neden bu insanlara mesafeli davranıyordu?

Sarah, "Tabii" diye yanıt verdikten sonra, "durun bir dakika" dedi. "Buradaki müşterilerim henüz kocanla tanışmadılar Storm." Kadın, Mikhail'i kolundan tuttuğu gibi onunla tanışmayı bekleyen dört kadının yanına sürükledi.

Sarah, "Bu, Storm'un kocası Michael" dedi. "Okulumuzun yeni öğretmeni! O kadar şaşırmış gibi yapma Michael! Köyümüzde haberler çabuk yayılır!" deyip güldü. "Michael, bu Meg. Sokağın karşı tarafındaki barda çalışır."

Daha önce gördüğü kızıl saçlı kız utangaç utangaç gözlerini kırpıştırdı. Mikhail, Nell'in hafifçe tiksinmiş gibi bir ses çıkardığını duyunca sırıttı.

Sarah, "Storm, henüz papazın karısı Mary'yle ve kızı Tabitha'yla tanışmamış olabilirsin" dedi.

Nell nazikçe herkesle selamlaşırken, Mikhail de saçları iki yandan örülmüş küçük kıza ve annesine gülümsedi.

Sarah, "Ve bu da bizim Grace" deyince, Nell derin bir nefes aldı. Sarah, Nell'in huzursuz olduğunu fark etmemişti, ama Mikhail

Nell'in renginin kaçtığını gördü. Sonra bakışlarını, diğer kadınların arkasından öne doğru çıkan kadına çevirdi.

Sarah, "Ve tabii, Hampton Mains çiftliğinden Grace Williamson" dedi. Mikhail tereddütle gülümsedi. Hampton Mains isminin, bilmesi gerektiği bir şey olduğunu anlamıştı, ama Grace ona bakmıyordu. Tam aksine, bir şey söylemek istermiş gibi dikkatle Nell'e bakıyordu. Mikhail o sabah Sarah'tan duyduklarını hatırladı. Tam o anda, karşısındaki kadının George'un annesi olduğunu anladı. Peki Nell neden bu kadar huzursuz olmuştu?

Grace tereddütle, "Merhaba Storm" dedi. Siyah saçlı kadın o kadar ufak tefekti, o kadar narin ve kırılgan görünüyordu ki Mikhail ona acıdı. Kadıncağız belli ki bir şey yüzünden pişmanlık duyuyordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama karşısında affedilmeyi bekleyen bir kadın olduğundan emindi.

Nell buz gibi bir sesle, "Merhaba" dedi ve Adam'ın olan biteni izlediği tezgâha yöneldi. Sanki büyü bozulmuş gibi, kadınlar dört bir yana dağıldılar. Mikhail'in yanından ayrılmayan tek kişi kızıl saçlı Meg'di.

Kedi misali mırlayarak, "Köyümüze sizin gibi yakışıklı bir adamın gelmesi ne hoş" dedi. "Storm çok şanslı bir kız, değil mi?"

Mikhail, kızın ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı. Storm sadık bir kocaya sahip olduğu için mi *şanslıydı*? Başka şartlar altında, Mikhail kızı asla reddetmezdi. Meg çok güzel bir kızdı. Dolgun hatları ve dudaklarıyla oldukça baştan çıkarıcı görünüyordu. Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamıştı. Ama Mikhail bir amaç uğruna bu köye gelmişti. Bebekleri korumak ve köyde kalacakları bir ay boyunca her şeyin yolunda gitmesi için orada bulunuyordu. Sonra çekip gideceklerdi. Meg güzel olmasına güzeldi, ama bu güzellik Mikhail'in aklını başından almamıştı.

Bakışları dükkânın sol tarafına kaydı. Nell tezgâhın üstüne eğilmiş, Adam'a sipariş listesini okuyordu. İşte aklını fena halde çelen kadın oydu.

Meg, "Ah, demek öyle" dedi. "Neden aksini düşündüğümü bilmiyorum. Storm her zaman erkekleri parmağında oynatırdı. Keşke bunu nasıl yaptığını bilebilsem."

Mikhail bunu duyunca suratını buruşturdu. George yetmiyormuş gibi demek başkaları da vardı!

Meg koluna girip, "Merak etmeyin" dedi gülerek. "Kıskanmanıza hiç gerek yok. Bu kadar erkeğin ilgisini çekmeyi Storm kendi istemedi. Ama George istisna tabii."

Mikhail sıkıntıyla, "Tabii" diye homurdandı.

Meg tekrar güldü. Sonra Mikhail'e el sallayıp "Yakında görüşeceğiz Michael" dedi. "Fikrinizi değiştirirseniz, haberim olsun."

* * *

Nell dükkândan çıkar çıkmaz derin bir oh çekti. Mikhail, ilgi odağı olmaktan ve insanların sürekli kendisini süzmelerinden rahatsız olmamıştı, ama Nell'in sabrı taşmak üzereydi.

Mikhail elindeki kâğıda sarılı paketi havaya kaldırıp, "Giysiler konusunda şanslıyız!" dedi gülümseyerek. "Mary'nin sakladığı eski bebek giysilerini bize vermesi ne büyük incelik."

Erkek giysileri, Mikhail'in alışık olduğu türden kaliteli şeyler değildi, ama bir öğretmen için yeterliydi. Mary Smith'e gelince, kadın gerçekten de iyi birine benziyordu. Nell, kendisinin köyde yaşarken orada görevli olan papazı ve karısını hatırlayınca sıkıntıyla içini çekti.

"Evet, şansımız yaver gitti. Adam birkaç gün içinde benim için de bir elbise getirteceğini söyledi. Üstümdeki elbiseyle bir iki gün daha idare edebilirim sanırım."

Mikhail durup caddeye göz attı. Nell bunu fark edince, büyüdüğü yer hakkında Mikhail'in ne düşündüğünü merak etti. Güneş parıl parıl parıldadığı halde, New Hampton hâlâ eskisi gibi kasvetliydi. Küçük ana caddenin bir ucunda okul, diğer ucunda kilise vardı. Ana caddenin gerisindeyse, yol sola ve sağa doğru kıvrılıyor, birkaç çiftliğin ve Nell'in kulübesini benzer evlerin arasından geçiyordu.

Çiftliklerin en büyüğü Williamsonlara aitti. Nell bu çiftliği kendi kulübesi kadar iyi bilirdi. Bir zamanlar George ona çiftliğin her köşesini gezdirmişti.

Derken, sanki George düşüncelerinden peyda olmuş gibi sokağın karşı tarafındaki evlerden birinden çıktı. Yanında da sarı saçlı, tanıdık bir kadın vardı.

Nell kendilerine doğru yürüyen çiftten gözlerini ayırmadan, "Artık eve gitmek istiyorum" dedi.

Mikhail onun nereye baktığını görmüş, ama yerinden kıpırdamamıştı. "Şu adam George mu?" diye sordu.

Nell hafifçe başını salladı. Eskiden sevdiği adamı görünce boğazı kurumuştu. George ona eskisi gibi harika görünüyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçlı, güneşin altında adeta parıldayan bir adamdı. Nell, George'un suratını tam olarak göremediği halde gayet iyi hatırlıyordu. Kocaman kahverengi gözler, gür

kirpikler ve karakterli bir burun... Nell George'un çenesindeki gamzeye dokunmaya bayılırdı. George çenesinin kendisini güçsüz gösterdiğini iddia etse de Nell kesinlikle öyle olmadığını düşünürdü. George'un güçsüz bir erkek olduğunu düşünmesi mümkün değildi. Onun ne kadar güçlü olduğuna bizzat şahit olduktan sonra, bu asla mümkün değildi; onun çiftlikte çalışanlarla bıkmadan usanmadan çalıştığını defalarca görmüştü.

Ama tüm bunlar geçmişte kalmıştı. George, onu ve hasta annesini lanetli olmakla suçladığı gün Nell için ölmüştü.

Mikhail, "Bizi gördüler" dedi. "Sakin ol, yanındayım." Nell'in buz kesmiş elini tuttu. Mikhail'in elini tutması onu rahatlatmıştı, ama George'la göz göze geldiğinde hissettiği kederi hafifletecek hiçbir şey olamazdı. George'un yanındaki kız onu görüp seslenince kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Hislerine hâkim olabilmek için dudaklarını sıktı.

"*Storm!* Aman Tanrım, geri dönmüşsün!"

Nell, "Yanındaki Lizzie" diye mırıldandı. Onu görür görmez tanımıştı. Onu da George gibi ezelden beridir tanıyordu. Biraz kibirli bir kız olduğu kalmıştı aklında, ama George'un yanında olması büyük bir sürpriz değildi. Annesi ile babası köyün kasap dükkânının sahipleriydi ve kızlarını fena halde şımartmışlardı. Lizzie koşar adımlarla yanlarına geliyordu; George ise yavaş yavaş onu takip ediyordu. Kız yanlarına varınca gülerek, "Geri döndüğüne inanamıyorum" dedi. "Gerçi döndüğünü duymuştum. Herkes sizden söz ediyor. Ama yanıldıklarını düşünmüştüm. Sonuçta hiçbirimizle vedalaşmadan çekip gittin. Buraya bir daha geri dönmeyeceğinden emindim!"

Nell kızın ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı, ama ona bir şey sormamayı tercih etti. "Evet, geri döndüm" dedi.

Lizzie hayranlıkla Mikhail'e baktı. "Eee, bizi tanıştırmayacak mısın?" diye sordu.

Nell yanıt vermek üzere ağzını açmıştı ki George, Lizzie'nin yanına geldi. Aklından neler geçtiğini tahmin etmek güçtü, ama Nell'in gözlerinin içine bakıyordu. George nişanı bozduğu günden beri ilk kez karşılaşıyorlardı. Nell ters bir şey söylememek için öyle büyük bir mücadele veriyordu ki avuçları ter içinde kalmıştı. İçinden, bağırmak, avaz avaz haykırmak geçiyordu. George'u yaptıkları için suçlamak istiyordu. Ya da, o kadar öfkeli olmasına rağmen, George'un onu yıllarca *nasıl* iyi bir adammış gibi kandırdığını, iğrenç bir yaratık olduğunu *nasıl* gizlediğini merak ediyordu!

Mikhail hafifçe öksürüp sessizliği bozdu. "Ben Michael, Nell'in kocası" dedi. Her zamanki gibi nazikti. Belli ki ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Mikhail'in bu tutumu, en azından Lizzie açısından işe yaramıştı.

Lizzie kocaman bir gülümsemeyle, "Merhabalar Michael" dedi. "Bu da George, *kocam*."

George gerçekten evli miydi? Mikhail afallamıştı. Nell, Mikhail'in elini sıktı. Ona bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Her ikisini de utandıracak bir şey yapmadan oradan derhal uzaklaşmalıydı. Her an gözyaşları sel olup yanaklarından aşağı süzülebilirdi.

Mikhail nazikçe gülümsemeye devam ederek, "Lizzie, George, sizlerle tanışmak büyük zevkti, ancak karım ve ben gitmeliyiz. Çocuklar bizi bekliyorlar" dedi.

Bunu duyan George'un suratı allak bullak oldu. Bir an için bir şey söyleyecek gibi oldu, ama Lizzie hemen araya girdi. "Tabii" dedi. "Çocuklarınız olduğunu unutmuşum! Söylemişlerdi. Eh, sizi tutmayalım!"

Nihayet eve dönebilecekleri için rahatlayan Nell, kulübeye doğru yönelmişti. Ama Lizzie aniden koluna yapıştı. Kolunu canını acıtacak kadar sıkı tutmuştu, ama yüzündeki ifade gayet sevecendi. "Neredeyse unutuyordum Storm" dedi. "Önümüzdeki haftaki Gündönümü Dansı'nı ben düzenliyorum. Herkes ziyafet için bir şeyler getirecek. Umarım sen de o harika kurabiyelerinden pişirir getirirsin. Leziz kurabiyelerini herkes özlemiştir. İnan ki köydeki herkes kurabiyelerinin ne kadar lezzetli olduğunu gittiğin günden beri dilinden düşürmedi."

Nell, Mikhail'in meraklı bakışlarını görmezden gelip kolunu çekti ve hafifçe başını salladı. "Getiririm, merak etme" dedi.

"Harika!" Mikhail'le birlikte yola koyulduklarında Lizzie heyecanla ellerini çırpıyordu. Nell, Mikhail'in elini sıkı sıkı tuttu.

"Limonlu olanlardan da yap Storm. George onlara bayılır!" diye seslendi Lizzie arkalarından. Nell yanıt vermedi. George'un hangi kurabiyelere bayıldığını pekâlâ o da biliyordu. Ama bir daha asla limonlu kurabiye pişirmeyecekti. Asla!

12

Nell saçlarını çekiştirip topuzunu bozan Mitya'ya gülerek, "Mitya yapma!" dedi.

Mikhail, ufak yemek masasından, "Saçlarına bayılıyor" diye seslendi. Sabah güneşi hemen yanındaki pencereden içeri sızıyor, ders programını çıkardığı kâğıdı aydınlatıyordu.

Nell, "Evet, gerçekten de bayılıyor" diye homurdandı. Sonra, ocağın başında çorba pişirmekte olan Morag'e baktı. Yaşlı kadın, nasıl oluyorsa, bir yandan Katya'yla ilgilenirken, bir yandan da yemek pişirmeyi rahatlıkla başarıyordu. Mikhail, kâğıda yazdığı isimleri gözden geçirirken heyecanlandığını hissetti.

Kâğıdı ters çevirip etrafa gülücükler saçan Mitya'yı kucağında zıplatan Nell'e baktı.

"Pekâlâ, isimleri bir kez daha kontrol edeceğim" dedi. "Yanlış bir şey söylersem hemen düzelt."

Nell gözlerini Mitya'dan ayırmadan, evet dercesine başını salladı.

"Richard ve Henry Granger. Biri yedi, diğeri sekiz yaşında. Bankada çalışan David ve karısı Jessica'nın oğulları. Bir de Tabitha ve Timothy Smith var. Dün dükkânda tanıştığımız papazın ve karısının çocukları..."

Nell gülerek, "Mikhail, yeter! Çocukların isimlerini ezberledin artık" dedi ve Mikhail'in yanına gitti. Mitya'yı onun kollarına tutuşturup, "Neden harika belleğini birazcık yeğenine bakarak dinlendirmiyorsun?" dedi.

Mikhail suratını buruşturup yeğenine baktı. "Bak küçüğüm, çok yakında kadınların insanın başına bela olduklarını sen de öğreneceksin" dedi. "Özellikle de miskin olduğunu fark edip sana iş yaptırmaya kalkışan kadınlardan bahsediyorum. Ama sen iş falan

sayılmazsın küçük adam." Mitya on beş aylık bir bebeğe göre son derece ciddi bir ifadeyle dayısına bakıp gözlerini kırpıştırdı. Sonra, Morag'in kollarından Katya'yı almakta olan Nell'i işaret etti. "Nell" dedi aniden.

Nell olduğu yerde kalakaldı. Mikhail ise, yeğeninin Nell'i işaret etmesini ve bir kez daha "Nell!" demesini izlerken ne yapacağını şaşırmıştı.

Mikhail hayretten ne yapağını bilemez halde, "Galiba seni istiyor" dedi. Mitya ciddi ciddi konuşuyordu. Mikhail öylesine şaşırmıştı ki bir mucizeye tanık olur gibi yeğenine bakakalmıştı.

Nell de en az Mikhail kadar şaşkın bir halde, "İsmimi söyledi" dedi. Morag arkasını dönmeden cık cık edip Mikhail'i şaşkına çevirdi. Şimdi bir de İskoç kadın mı konuşmaya başlamıştı? Aslında kadının konuştuğu söylenemezdi, ama cık cık etmesi yaşlı cadının ağzından çıkan tek sesti.

Mikhail gülerek, "Daha neler göreceğiz bakalım" dedi. İçi içine sığmıyordu. İçinden dans etmek geçiyordu. Ani bir hareketle Mitya'yı havaya kaldırıp Nell'i ve Katya'yı yanına çekti. Sonra da hep birlikte dans etmeye başladılar.

Nell ve çocuklar öylesine keyiflenmişlerdi ki hepsi gülüyordu. Mikhail hayatında bundan daha güzel bir ses duymadığını düşündü. O anda hayatında her şey tamdı. Çocuklarla ve gözleri parıl parıldayan Nell'le birlikte minnacık odada dönüp dururken çok mutluydu.

"Mikhail, dur!" Nell nefes nefese kalmış, kahkahalarla gülüyordu. Mikhail daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmediğini düşündü. Bakışları Nell'in gülümseyen dudaklarına kaydı. Bu kadını neden bu kadar çok istiyordu?

Nell gözlerinin içine bakarak, tatlı bir sesle "Mikhail?" dedi. Mikhail'in içinden onu öpmek geçiyordu. Nell'in de ona karşı kayıtsız olmadığını, ama tereddüt ettiğini hissetmişti.

"Senden ne kadar uzak kalabileceğimi sanıyorsun?" dedi. Duygularını açığa vurmayı planlamamıştı, ama Nell'in, aralarındaki çekimin bir yere varacağını anlamasını istemişti. Bir ay geçmeden, Nell kollarında olacaktı. Mikhail başka bir şey istemiyordu.

Nell her iki çocuğu da kollarına alarak geri çekildi. "Gitsen iyi olacak" dedi. "Daha ilk gününde okula geç kalman uygun olmaz. Çocuklar sana saygı duymalı."

Mikhail'in sorusuna yanıt vermemişti, ama doğru şeyi yaptığını da biliyordu. Mikhail masanın üstündeki kâğıtları ve alt taraf-

taki raflardan birinde bulduğu Colton atlasını alıp kapıya yöneldi.

Nell arkasından "İyi günler" diye seslendi.

* * *

"Peki Bay Belton, Fransa nerede?"

Mikhail, peltek peltek konuşan ve en sevdiği öğrencisi oluveren kıza gülümsedi. On bir yaşındaki Georgina Williamson zeki, meraklı ve soru sormaya çekinmeyen bir çocuktu. Mikhail'in, bu küçük kızın abisini gırtlaklamak istemesinin nedeni de Georgina'nın suçu değildi.

Mikhail arkasında duran kara tahtayı işaret etti. Tahtaya Avrupa kıtasının bir haritasını çizmişti. Sınıfa, "Fransa'nın nerede olduğunu kim göstermek ister?" diye sordu.

İki öğrencisi heyecanla ellerini havaya kaldırdılar. Mikhail, Tabitha Smith'in yanıt vermesini isteyince, on üç yaşındaki kızın suratı tahtaya koşarken aydınlandı. Mikhail'in ona verdiği tebeşiri eline alıp İspanya'nın olduğu yere kocaman bir çarpı işareti koydu.

Mikhail, "Çok yaklaştın Tabitha, aferin" dedi. "Bak tebeşiri biraz şu tarafa doğru kaydırırsan, Fransa'nın yerini doğru işaretlemiş olacaksın" dedi. İspanya ve Fransa sınırını ustaca tahtaya çizdi, sonra da tahtaya Fransa'nın olması gerektiği yere kocaman harflerle "Fransa" yazdı.

Henry Grange tombul parmağını Georgina'nın çizdiği çarpı işaretine doğrultarak, "Orası neresi, Bay Belton?" diye sordu.

Mikhail sınıfa, "Tahminde bulunmak isteyen var mı?" diye sormadan önce saatine göz attı.

Zaman adeta uçup gitmişti. Biraz matematik, biraz kompozisyon, azıcık tarih ve coğrafya derken, saat üç oluvermişti! Gülümseyerek, *Eve gitme vakti geldi*, diye düşündü.

Henry ve kardeşi Richard saçma sapan yanıtlar verirken, Mikhail de sınıfın geri kalanıyla birlikte güldü.

"Hayır Richard, orası Karnabahar Diyarı değil. Ama bu yanıtın yarınki ödeviniz için bana çok güzel bir fikir verdi!"

Öğrenciler *ödev* lafını duyar duymaz homurdanmaya başladılar, ama Mikhail kararından caymadı. Meraklı gözlerin dikkatle kendisini incelediğinin farkındaydı.

"Bugün yazı tahtalarınızı eve götürmenizi istiyorum. Ama isimleriniz yerine hayali bir ülkenin ismini yazmanızı istiyorum." Öğrencilerinin yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Mikhail, Richard'ı işaret etti.

"Örneğin Richard, tahtasına Karnabahar Diyarı yazabilir. Ama ödev bundan ibaret değil. Çünkü yapmanız gereken ikinci bir şey daha var. Hayali ülkenizin ismini yazdıktan sonra, bu ülkenin ne tür özellikleri olabileceğini düşünüp üç tane özellik yazacaksınız."

Tabitha'nın erkek kardeşi Timothy elini kaldırdı. "Ne tür özellikler yazmamızı istiyorsunuz Bay Belton?"

Mikhail hemen bir şeyler düşünüp gülümsedi. "Örneğin, Karnabahar Diyarı'nın milli yemeği karnabaharlı çörek olabilir" dedi.

"Ayyy, iğrenç!" Çocuklar suratlarını ekşitip bağıra çağıra birbirlerine karnabahar hakkında düşündüklerini söylemeye koyuldular.

Mikhail çocuklara sesini duyurmaya çalışarak, "Pekâlâ, bugünlük bu kadar" deyip masasının üstündeki kâğıtları toparladı. Çocuklar ayaklanıp ona veda ettiler. Mikhail eşyalarını toparladıktan sonra, sınıfta bir tek Georgina'nın kaldığını fark etti. Küçük kız yazı tahtasını kucaklamış, oracıkta dikiliyordu. Oldukça da heyecanlı görünüyordu.

"Bir şey mi soracaktın Georgina?"

Kız dudağını ısırıp, "Şey, hayır" dedi. Dudağını ısırması Mikhail'e Nell'i anımsatmıştı. Georgina başka bir şey söylemeyince Mikhail kapıyı açtı. "Biraz benimle yürüyüp sormak istediğin şeyi hatırlamak ister misin?" dedi.

Georgina heyecanla başını salladı. Sonra hızla sınıftan çıkıp Mikhail'in gelip gelmediğini görmek için arkasına baktı. Kalabalığa karıştıktan sonra rahatlayıp cesaretini toplayan Georgina nihayet konuştu.

"Bay Belton, Storm'la gerçekten de evli misiniz?"

Mikhail'in aklına, küçük kızın bu soruyu soracağı kesinlikle gelmemişti.

Küçük kıza yalan söylemeyi hiç istemiyordu. Zaten köye geldiklerinden beri söyledikleri yalanların haddi hesabı yoktu.

"Evet Georgina, neden sordun?"

"Şey... Storm artık ağabeyimle konuşmuyor. Galiba köydeki birçok kişiyle konuşmuyor. George onun benle de konuşmayabileceğini söyledi. Ama Storm'u küstürecek ne yaptığımı bilmiyorum Bay Belton. Onu özlüyorum. Ondan başka kimse benimle ağaçlara tırmanmıyor biliyor musunuz? Sonra, anlattığım şeylerle bütün çocuklar dalga geçer, ama Storm benimle asla dalga geçmezdi..." Georgina aniden durup Mikhail'in suratına baktı. "Storm *sizinle* konuşuyor, değil mi Bay Belton?"

Mikhail evet dercesine başını salladı. İçinden, *Küçük kızı rahatlatmak için bir şeyler söyleyebilsem*, diye geçirdi.

"Onu küstürmek için her ne yaptımsa, üzgün olduğumu söyler misiniz Bay Belton? Onu asla üzmek istemedim."

Mikhail, on bir yaşındaki küçük bir kızın Nell'i bu denli öfkelendirecek bir şey yapabileceğine ihtimal vermiyordu. "Tabii ki söylerim Georgina" dedi. "Ama onun sana kızgın olduğunu hiç sanmıyorum."

Georgina pek ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama Mikhail'e gülümseyip Hampton Mains'e doğru koşmaya başladı.

13

Violet kocasıyla birlikte yemek odasına girmeden önce, "Hepsi sıkı sıkı tembihli" diye fısıldadı. Davetliler yerlerini alırken, Angelica kuyruklu piyanonun üstüne nota defterini yerleştiriyordu. Violet, o geceki yemeğe davet edilen vampirlere müzik yapmak üzere kuzenine eşlik edecekti. Ama önce Patrick'e, kısa bir süre önce öğrendiği bir şeyi söylemeliydi. "Angelica buradakilerin zihinlerini okuduğunda tehlikeli herhangi bir şey sezmedi, ama ben kokusunu alabiliyorum."

Patrick bakışlarını davetlilerden ayırmadan gülümsedi ve "Neyin kokusunu?" diye sordu.

Violet telaşla, "İnsan kanı" dedi. Sonra, yanına gelmesini işaret eden Angelica'ya onaylarcasına başını salladı. "Koku, Peter'ın yanındaki kadından geliyor. İsmi neydi, Delphine mi?"

Patrick istifini bozmadı. Ama Violet, çaktırmadan kadına bakan Patrick'in ifadesinin değiştiğini fark etti. Kadın, Peter'la birlikte piyanoya yakın bir yerde oturuyordu.

"Ya Peter..."

"Hayır" dedi Violet, kocasının yarım kalmış sorusunu tamamlayarak. "Muhtemelen Peter'ın hiçbir şeyden haberi yok. Angelica bütün gece zihnini okudu. Yanındaki Fransız kadına sırılsıklam âşık."

Patrick durumu anlamıştı. Karısının elini sıkarak, "Haydi, Angelica'ya eşlik et aşkım" dedi. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Violet başını sallayıp Angelica'nın yanına gitti.

Patrick zihin okumaktan hiç hoşlanmasa da içinden *Alexander*, dedi.

Alexander şaşkınlıkla odanın diğer ucundan ona baktı. Angelica'nın yanında, İsmail'le ve Doğu Klanı'ndan iki vampirle sohbet ediyordu.

Patrick yavaş yavaş Delphine denen kadının yanına yaklaşırken, Alexander da gayet net bir biçimde, *Bir şeyler öğrenebildin mi?* diye sordu.

Casus, Peter'ın yanında oturuyor. O kadının Violet'ın ya da Angelica'nın yakınında olmasını istemiyorum.

Davetin bitmesini beklemeliyiz. Sonra onu takip edip nereye gittiğini görürüz.

Patrick'in içini müthiş bir öfke kapladı. Beklemek istemiyordu. O kadının, ailesiyle aynı mekânda olmasını istemiyordu. *Zihnini okuyabiliriz. Onu takip etmemize gerek yok. Onu derhal salondan çıkarmalıyız!*

Alexander bulunduğu yerden ikaz eder gibi Patrick'e baktı. *Ama kadına ne tür sorular soracağımızı bilirsek daha çok şey öğreniriz Liderim*, dedi.

Liderim... Patrick, Alexander'ın ona adil davranması gerektiğini hatırlatmak için bu şekilde hitap ettiğini biliyordu. Hislerine kapılıp mantıksız bir şey yapmamalıydı. Alexander'ın haklı olduğunu biliyordu, Gerçek Vampirlerden birinin aralarında olmasından hiç hoşlanmamıştı. Şayet bu kadın salonda kalacaksa, gözlerini bir an olsun ondan ayırmayacaktı. Delphine'in hemen arkasındaki boş sandalyeye geçip oturdu. Yanındaki davetliye gülümsedikten sonra da konserin başlamasını beklemeye koyuldu.

Sonra, bir kez daha Alexander'ın düşüncelerini duydu. *Peşinden gitmeye kalkışırsak hemen fark eder. Bizi yanıltmak için başka bir yere gidebilir. Kiril'e onu izlemesini söyleyeceğim. Kiril dışarıda bekliyor. Kadın dışarı çıktığında onu görmez.*

Piyanodan yükselen müzik salonda yankılanmaya başladığında Patrick onaylarcasına başını salladı.

İskoçyalı? Bu sefer İsmail ona ulaşmaya çalışıyordu, ama onun düşünceleri Alexander'ınki kadar güçlü değildi. Vampirler arasında zihin okumak konusunda en güçlü kişi Alexander'dı.

Tam önümde oturan kadın onların casusu. Patrick bir yandan müziği dinlerken, önünde oturan kadını boğazlamamak için kendini zor tutuyordu. Dişi vampir, karısını ve çocuğunu öldürmek istiyordu.

Patrick, İsmail'in huzursuzlukla yerinde kıpırdandığını duydu.

Planımız nedir?

Kiril onu izleyecek, biz de Kiril'i.

Green Park'ın yakınındaki ev, ikinci kattan sızan cılız ışığın aydınlattığı yer haricinde kapkaranlıktı. Alexander ve Patrick ah-

şap kapıyı rahatlıkla kırıp içeri girerlerken, Kiril ile İsmail de, binadan kaçan olmasın diye dışarıda nöbet tutuyorlardı.

İki klan lideri merdivenlerden ikinci kata çıkarlarken kan kokusu giderek arttı. Alexander elini cebine atıp bıçağını sıkı sıkı kavradı. Gerçek Vampirlerle karşılaştıklarında işlerin kızışacağını biliyordu. Kapının ardındaki vampirler insan kanıyla kendilerinden geçmiş olacaklar ve onları sorgulamaya vakit bulamayacaklardı.

Alexander arkadaşına, "İçlerinden birinin sağ kalması gerek" dedi ve saldırmaya hazır bir biçimde kapıyı ardına kadar açtı. Karşılaştıkları manzara, deneyimli bir asker olan Alexander'ı bile dehşete düşürecek kadar korkunçtu. İçeride, aralarında Delphine denen kadın da olmak üzere altı vampir vardı. Vampirler iki sarışın kızın üstüne eğilmişler, kızların kollarından, bacaklarından ve dişlerini geçirebildikleri her bölgelerinden besleniyorlardı.

Alexander kızların öldüğünden emindi. İçinden, bu canileri işledikleri korkunç suçlar için cezalandıracağına yemin etti.

"Liderlerim!" Onları ilk fark eden Delphine olmuştu. Dişi vampir paniklemişti. Ziyafete en son o katıldığı için, diğer vampirler kadar kendinden geçmemişti. Ama bağırdığını duyan diğer vampirler de bir anda kapıya döndüler. Beş çift parıldayan göz Alexander'a ve Patrick'e bakıyordu. Fransız kadınsa pencereye doğru geri geri gidiyordu.

Patrick, "Kanunlarımızı çiğnediniz" dedi. "Bunun cezasını çekeceksiniz."

İlk harekete geçen, en yakınlarında duran vampir oldu. Odadaki uzun masalardan birinden bir şamdan alıp Patrick'in üstüne yürüdü. Alexander ise kendilerine saldıran diğer vampirlerden birine saldırdı. Genç vampir sivri dişlerini göstere göstere üstüne hücum etti.

Alexander, yıllardır savaş alanlarında edindiği deneyim sayesinde vampirin saldırısını çevik bir hareketle savuşturdu ve bıçağını rakibinin boynuna saplayıverdi. Patrick ise, şamdanın sivri ucundan tutmuş duruyordu, ayaklarının dibinde cansız yatan bir vampir vardı.

Pencerenin camının kırıldığını duyunca Delphine'in kaçtığını fark ettiler. Kadın pencereden atlayıp kaçmıştı. Odadaki diğer iki vampir onlara saldırmaya hazırlanırken, üçüncü vampir de Fransız kadının peşinden dışarı atladı.

Alexander yumruğunu rakibinin suratının ortasına savurup çenesini kırdı. Vampir yükseğe zıplayıp Alexander'ın boynuna bir

tekme savurdu. Alexander hızla yere eğilerek vampirin yakasına yapışıp onu odanın diğer ucuna fırlattı. Odada vampirin kırılan kemiklerinin sesi yankılandı, ama az önce içtiği insan kanı onu müthiş derecede güçlendirmişti. Hemen toparlanıp ayağa fırladı. Alexander ile Patrick göz göze geldiler. Çok geçmeden, yerde cansız bir vampir daha yatıyordu.

Patrick, "Kahretsin, bari en sonuncusunu öldürmeyelim" dedi öfkeyle.

Çenesi kırılan vampiri köşeye sıkıştırdılar. Vampir ani bir hareketle bir sandalyeyi kapıp ayaklarından birini kırdı ve havaya kaldırdı.

Dışarıdan gelen ses Patrick'in dikkatini dağıttı bir anda. Sandalyenin kırık ayağının Patrick'in boynuna saplanmasına ramak kalmıştı ki Alexander rakibinin boynunu kırıverdi.

14

Nell, bir gülü budarken, dikenlerden biri eline battı. Aslında gülleri budamak için geç kalmıştı, ama en azından daha güçsüz dalları kurtarabilirdi. Güller o sene açmayabilirdi, ama bir sonraki yaz mutlaka tomurcuk vereceklerdi. Gerçi Nell bir sonraki yıl köyde olmayacaktı, yine de ısrarla gülleri budamaya devam etti.

Güllerin hemen yanında biten otları ayıklarken, "Kleopatra'nın koca burnu aşkına, duygusallaşmanın sırası mı şimdi!" diye homurdandı. Geriye çekilip yaptığı işe göz attı. Birkaç pembe tomurcuğun hâlâ yeşil renkli kozaların içinde olduğunu gördü. Yakında tomurcuklar açacaktı; bunları toplayıp, gülyağı yapmak için kullanacaktı. Ev, tıpkı annesinin hayattayken olduğu gibi gül kokacaktı.

Oturma odasının penceresinden Katya'nın sesi geldi. Nell gülümseyerek, "Demek küçük prenses uyandı" diye düşündü. Hızla kararmakta olan göğe bakıp bahçeyi temizlemek için kullandığı aletleri toparladı. Yağmur yağacağa benziyordu. Gece hava serinleyebilirdi. Bebekler gece üşümesinler diye dolaplardan yorganları çıkarmalıydı.

Bahçe aletleri elinde, köye giden patikaya baktı tereddütle.

Mikhail henüz dönmemişti. Ama dönecekti. Ne olursa olsun yeğenlerini terk edemezdi. Nell onu yeterince beklediğini düşünüp eve doğru yöneldi.

"Seni bir süre sonra terk edecek bir adamı, gülleri budama bahanesiyle saatlerce bahçede beklemek aptallık..." dedi homurdanarak.

"Nell?"

Nell elindekileri şaşkınlıkla yere düşürdü. Bahçenin sonundaki kapıdan içeri giren Mikhail'e baktı.

Ne diyeceğini bilemeyerek, "Merhaba" dedi. Yere düşürdüğü şeyleri toparlamaya çalışırken, öfkeyle ne diyeceğini düşündü. Neden bu adam onu böylesine heyecanlandırıyordu? Ha, tabii, bunun nedenini çok iyi biliyordu. Çünkü Mikhail onu dükkânın önünde öpmüş, oturma odasında onunla dans etmiş ve ona arzu dolu gözlerle bakmıştı. Ama bunların hepsi çok saçmaydı! Mikhail ne diye onu arzulayacaktı ki?

Ancak, önceki sabah söylediği şeyler bunu doğruluyordu. *Senden ne kadar uzak durabileceğimi sanıyorsun?*

"Nell?"

Nell, Mikhail'in kendisine sokulduğunu fark edince, neredeyse elindekileri yine yere düşürecekti. Hızla doğruldu.

Mikhail o harika gülümsemesiyle, "Bugün biraz gerginsin galiba" dedi.

"Evet, olabilir, yani aslında..." Nell konuştukça batıyordu. Kendini aptal gibi hissederek eve doğru yöneldi. "Birinin gelmesini beklemiyordum, korkuttun beni" dedi.

Nell içeri girerken Mikhail de peşine takıldı.

"Çok yazık, çünkü ben seni çok özledim" dedi.

Bunu duyan Nell'in kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Sakin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "Ne kadar aptalca bir laf" dedi. Oturma odasına girince de suratını buruşturdu. Şömine yanıyordu, ama içeride kimse yoktu. Morag çocukları yukarı kata çıkarmış olmalıydı. "Beni daha bu sabah gördün ya" dedi Mikhail'e dönerek.

Mikhail kitaplarını ve kâğıtlarını pencerenin önündeki masanın üstüne bırakıp ona döndü. "Evet, ne tuhaf değil mi?" dedi. "Ama doğruyu söylüyorum. Seni gerçekten de özledim Nell. Sen olmayınca sıkıldığımı fark ettim."

Nell sakin olmaya çalıştı, ama Mikhail'in bakışları onu delip geçerken bunu yapmak oldukça güçtü. Gözlerini kırpıştırıp hafifçe gülümsedi.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Nell'in sorusu Mikhail'in arzulu bakışlarını biraz olsun dindirmişti, ama onu Nell'e yaklaşmaktan alıkoymamıştı. Mikhail ellerini onun beline doladığında Nell nefesinin kesildiğini hissetti. Mikhail'in bir hayli uzun boylu olduğunu fark etti; onun ancak omuzlarına geliyordu. Bunu daha önceden nasıl da fark etmemişti?

Mikhail, "Beni şaşırtacak kadar keyifli geçti" dedi daha rahat bir tavırla. Medusa'nın gözleri aşkına! Mikhail onunla bu şekilde mi konuşmak istiyordu? Nell sakinleşmeye çalıştı. Mikhail haya-

tında tanıdığı en tuhaf adamdı.

Mikhail, "Dersten sonra biriyle, senin de ilgini çekebilecek bir konuşma yaptım" dedi.

"Öyle mi?" Nell, Mikhail'in kiminle konuştuğunu merak etmişti. Dikkati bir anda Mikhail'in ellerinden söyleyeceklerine kaydı.

"Evet. Georgina Williamson, senin ona kızgın olduğunu düşünüyor. Bana onunla konuşmadığını söyledi, ben de senin adına özür diledim. Ona kızgın falan değilsin, değil mi?"

Georgina. Nell gözlerini yumup içine ansızın çöken hüznü bastırmaya çalıştı. O küçük kızı üzmeyi asla istemezdi. Ama George'la arasında geçenlerden sonra, Nell onu görmeye Hampton Mains'e gidemezdi.

"Ben korkunç, çok korkunç birisiyim."

Mikhail ona daha da sıkı sıkı sarılınca Nell geri çekilmek istedi. "Hayır, değilsin. Olanlardan sonra Williamsonlardan uzak kalmak istemen çok doğal..."

"Ama bu Georgina'yı görmemem için bir mazeret değil!" Nell kendine öyle öfkelenmişti ki birkaç saniye önce hissettiği hüzünden eser kalmamıştı. "Ödleğin tekiyim! Ben, ben Truvalı Paris gibiyim!"

Mikhail sırıtmaya başladı. Yok, sırıtmıyor, resmen kıs kıs gülüyordu!

"Paris'in ödlek olduğunu da nereden çıkarıyorsun? O, Aşil'i öldürmemiş miydi?"

Köşeye sıkışan Nell hemen savunmaya geçti. "Paris ödleğin tekiydi!" dedi. "Zorluklarla karşılaşınca kardeşini ölüme terk etti. Evet, Aşil'i öldüren oydu, ama bunu bir ok ve yayla, bir hayli uzak bir mesafeden yaptı. Sonra da kadınları Truva'dan kaçırma bahanesiyle oradan kaçtı!"

Mikhail, Nell'in başını havaya kaldırıp, "Olabilir, ama sen ödlek değilsin Nell" dedi. "Hem benim hem de bebeklerin hayatını kurtardın. Ödlek bir insan bunu asla yapamazdı."

Nell, "O sadece bir tesadüftü" dedi. "Ayrıca bu, Georgina'dan özür dilemem gerektiği gerçeğini de değiştirmiyor." Mikhail'in kollarından sıyrılıp odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Georgina'dan nasıl özür dileyecekti? Çiftliğe gitmeyi hâlâ hiç istemiyordu.

"Mikhail, yarın seninle okula gelmemin bir sakıncası var mı?"

Mikhail tek kaşını havaya kaldırdı. Nell ilk başlarda onun bu hareketi yapmasına sinir oluyordu, ama şimdi Mikhail'in yaptığı her şey gözüne normal görünüyordu. "Bir sakıncası yok, neden sordun?"

Belli ki Nell'in aklından bir şeyler geçiyordu. Gülümseyerek evden dışarı fırladı.

"Nell, nereye gidiyorsun?"

Nell bahçedeki güllere göz atarak, Mikhail'e eve girmesini işaret etti. "Haydi gidip Katya'ya ve Mitya'ya merhaba de. Benim biraz işim var" dedi.

Mikhail "Ne yaptığını bir anlasaydım..." diye homurdanıp içeri girdi ve yukarı kata çıktı.

* * *

İçerisi şeker ve gül kokuyordu. Mikhail bu tatlı kokuyu takip edince, Nell'in ahşap bir kâsenin içindeki kıvamlı bir şeyi karıştırdığını gördü. Daha önce hiçbir kadını yemek pişirirken görmemişti. Londra'da yemekler genellikle beyaz eldivenli uşaklar tarafından tepsilerde servis edilirdi. Shelton'daki çiftliğinde de işler aynı şekilde yürürdü. Mikhail şaşkınlıkla, Shelton'dayken hiç mutfağa girmediğini fark etti. Londra'daki malikânedeyse, mutfağı sadece ilk satın aldığında görmüş olmalıydı.

Hayır, hiçbir kadını yemek yaparken gördüğünü hatırlamıyordu. Gerçi Morag'in pişirdiği ve Nell'in ısrarla "çok sağlıklı" olduğunu iddia ettiği güveçleri görmüştü, ama bu bambaşka bir manzaraydı. Bir kere her taraf una bulanmıştı. Yerler, Nell'in üstü başı, hatta saçları bile un içindeydi. Tezgâhın üstündeki kristali andıran minik kırıntılarsa tozşeker olmalıydı. Ya şu köşedekiler yumurta mıydı? Mikhail gülmemek için kendini zor tuttu. Mutfak darmadağınıktı, ama yine de sıcacık ve güzel görünüyordu.

Mikhail Mitya'yı sol koluna yaslayıp Nell'in arkasından tezgâha eğildi.

"Nedir bu?"

Nell ona doğru dönüp, "Çörek hamuru" dedi, sanki ne yaptığı anlaşılıyormuş gibi.

"Gerçekten mi? Çöreğe bayılırım!"

Mikhail onun yanıt vermesini bekledi, ama Nell'den karşılık alamadı. Mikhail bir kez daha eğilip Nell'in hamuru nasıl yoğurduğuna bakmak istedi, ama Nell onu omzuyla itti.

"Kimin için yapıyorsun?"

Nell başıyla şöminenin önündeki iki sandalyeyi işaret edip "Mikhail, dikkatimi dağıtma!" dedi.

Nell'in burnuna biraz un bulaşmamış olsaydı, Mikhail onun sözünü dinlemeyebilirdi. Ama her yanı unla kaplı bir kadına kim

karşı gelebilirdi ki? Sandalyelerden birine oturup Mitya'yı da kucağına oturttu.

"Gördün mü Mitya, uslu olunca böyle oluyor işte" dedi. "Karın sana çörek pişiriyor, ama bir tane bile sana vermiyor!"

Nell hamuru tepsiye yerleştirirken ofladı ve kalın bir havluyla fırının kapağını açtı. Mutfağı bir anda leziz çörek kokusu kapladı.

Nell, "Gerçek karın değilim" dedi. "Bunlar Georgina için, ama senin yiyemeyeceğini söylemedim ki."

Georgina için mi? Mikhail gülümseyip Mitya'yı kucağında hoplatmaya başladı. Demek sahte karısı, istemeden kalbini kırdığı bir kız için çörek pişiriyordu ha? Nell'i bu denli çekici kılan şey bu özelliğiydi işte.

"Bana bir ay dolduğunda ne yapmak istediğini henüz söylemedin Nell" dedi.

Nell fırından çıkardığı sıcak tepsiyi tezgâhın üstüne koyup omuzlarını silkti. "Ne yapmak istediğimi ben de bilmiyorum" dedi. "Açıkçası bunu düşünecek vaktim olmadı. Buradan uzak olayım yeter."

Nell bir kez daha köyünden uzaklara gitmekten bahsediyordu. Köyünden bu denli nefret etmesinin nedeni annesi ile babasının ölümü müydü? Mikhail kendi annesi ile babasını bir gece kazada kaybettiği günleri anımsadı. Onların dokunduğu her şeye gözü gibi bakmıştı. Yataklarındaki yastığı Angelica'nın onun elinden alması haftalar sürmüştü.

"Nell, neden buradan bu kadar nefret ediyorsun? Annen ve baban yüzünden mi?"

Nell bir anda gerildi, ama ona yanıt vermedi.

"Biliyorsun ki buradan kaçarak kederini hafifletemezsin..." Mikhail niye bu işe burnunu soktuğunu bilmiyordu. Bu onu ilgilendiren bir mesele değildi. Ama Nell'i üzgün görmek hiç hoşuna gitmiyordu. Nell istese, sonsuza dek köyden ve başka şeylerden kaçabilirdi. Bu durum Mikhail'i rahatsız etmeye başlamıştı, çünkü Nell'in acı çekmesini istemiyordu.

Nell nihayet alçak bir sesle yanıt verdi: "Onların hatırasından kaçmıyorum."

Mikhail'in aklına tek bir şey geliyordu, ama bunu düşünmek bile içini karartıyordu. Elinde olmadan ters ters, "George yüzünden mi?" diye sordu.

Nell sert bir tavırla, "Artık burada benim için hiçbir şey kalmadı, o yüzden" dedi.

Demek Nell bu konuda konuşmak istemiyordu. Yapacak bir

şey yoktu. Hayır, vardı tabii! Bu evde evliylermiş gibi birlikte yaşıyorlardı. Onun hakkında biraz daha bilgi sahibi olmaya hakkı yok muydu? Mitya'yı yere koyup Nell'le yüzleşmeye karar vermişti ki sert bir rüzgâr yemek masasının yanındaki pencereyi hızla açtı.

Mikhail'in kâğıtları dört bir yana saçıldı. Mikhail öfkeyle pencereyi kapatmaya gitti.

"Yeterince sabırlı davrandım Nell" dedi. "Buraya geldiğimiz günden beri benden bir şeyler gizlediğini hissediyorum ve sabırla anlatmanı bekliyorum. Ama senin bunu yapmaya hiç niyetin yok anlaşılan!" Dışarıdaki rüzgâr şiddetlendikçe Mikhail'in öfkesi de artıyordu.

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" Nell yumruklarını sıkmış, öfkeyle ona bakıyordu. Onunla kavga etmeye hazırdı. "Ben de yeterince sabırlı davrandım! Hades aşkına, bana neden kaçtığını ne zaman anlatacaksın Mikhail? Bana hiçbir şey anlatmamaya kararlı mısın?"

Mikhail'in kalbi hızla atıyor, nefes alıp vermesini zorlaştırıyordu; ancak Mikhail buna aldırış etmedi. "Sana anlatamayacağım bazı şeyler olduğunu daha önce de söylemiştim!" dedi.

Nell bıkkınlıkla kollarını iki yana açtı. "Ben de sana aynı şeyi söylemiştim!" dedi.

Mikhail tam ona yanıt verecekken, başının dönmeye başladığını ve Mitya'nın ağladığını fark etti. Nefes alıp vermeye çalışırken, Nell'in bebeği kucağına aldığını gördü. Kalbi bir iki saniyeliğine atmadı, sonra aynı şey bir kez daha tekrarlandı. Nefes alamıyordu. Gözlerinin önünde kara benekler uçuşuyordu.

Kalbi çılgınlar gibi atarken, sanki odadan uzaklaşıyormuş gibi bir his kapladı içini. *Yine aynı şey oluyor*, diye düşündü. *Bu kadarmış. Şuracıkta öleceğim.* O anda aklından bebekler geçiyordu. Onlara ne olacaktı? Nell'e her şeyi anlatmalıydı. Şimdi Nell onları nasıl koruyacağını bilemeyecekti. Kahretsin, ölecek zaman mıydı şimdi? Onları bırakamazdı. Nefes almaya çalıştı; kulakları fena halde uğuldamaya başlamıştı, ama birisi ona sesleniyordu. Derken her şey altüst oldu. Düşüyordu. Bir anda her şey kararardı.

15

Tiz bir tef sesi Nell'i uykudan uyandırdı. Ağlamaktan şişmiş gözlerini açıp yatak odasının beyaz tavanına baktı. Babasının çalışma odasındaki sandalyede uyuyakaldığını anımsadı. Peki buraya nasıl gelmişti. Mikhail!

Yataktan fırlayıp "Mikhail!" diye haykırdı. Morag'in kapıda dikildiğini fark etti. Elinde annesinin eski tefi duruyordu.

Morag'in yanıt vermeyeceğini bile bile, "Mikhail nerede?" diye sordu. Sonra hızla yaşlı kadının yanından geçti ve Mikhail'in ismini haykıra haykıra aşağıya koştu. Saçını başını yolarak çılgınlar gibi etrafına bakındı. Nereye gitmiş olabilirdi? Önceki gece yere yığılmış, bir türlü uyanmamıştı. Nell korkudan çılgına dönmüştü. Şimdi de sırra kadem basmıştı.

Teften yükselen sesle dikkatini tekrar Morag'e yöneltti. Yaşlı kadın peşinden aşağı kata gelmişti. İskoç kadın hüzünlü bir ifadeyle ona kapıyı işaret etti.

Mikhail dışarı mı çıkmıştı?

Şöminenin üstündeki saate baktı, öğleden sonra üç olduğunu gördü. Bütün günü uyuyarak geçirmişti! Geceliğini nasıl giydiğini bile anımsamıyordu!

Morag'e "Okula mı gitti?" diye sordu. Dikkatle Morag'e bakıyor, yaşlı kadının bir şeyler söylemesini bekliyordu.

Morag içini çekip tekrar kapıyı işaret etti. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi yukarı kata çıktı. Nell bunun evet manasına geldiğini düşündü. Hızla yukarı kata çıkıp üstünü değiştirdi, bebekleri kontrol etti ve Georgina için pişirdiği çörekleri de alıp okulun yolunu tuttu.

Okula varması uzun sürmedi. Açık sarı renkteki binaya yaklaşırken, evden çıkmadan önce aynaya bakmadığına pişman oldu.

Korkunç görünüyor olmalıydı. Kendini hiç iyi hissetmiyordu.

Bir örtüye sardığı çörekleri sol eline alıp sağ eliyle başına taktığı kurdeleyi yokladı.

Çocukların okuldan çıkmaları uzun sürmedi. Georgina, hemen arkasında Mikhail'le birlikte az ileride belirdi. Nell şaşkınlıkla Mikhail'in gayet iyi göründüğünü fark etti. Onu gören Mikhail gülümsedi ve Nell'in endişelerini bir süreliğine de olsa dindirdi. Mikhail'in iyi durumda olduğunu gören Nell tereddütle küçük kıza gülümsedi. Kendisini nasıl affettireceğini bilemiyordu. Ama aslında endişelenmesine hiç gerek yoktu. Georgina kollarını iki yana açıp ona doğru koşmaya başladı. Nell çörekleri yere koyup kıza sıkı sıkı sarıldı. Georgina her zamanki gibi taze çimen ve güneş ışığı kokuyordu.

Nell ona yıllar önce birlikte buldukları isimle hitap etti; "Georgie, özür dilerim" diye fısıldadı. "Seni üzmeyi asla istemedim. Keşke seni daha önceden gelip görseydim."

Georgina geri çekildi. Suratında çocuklara özgü bir mutluluk ifadesi vardı. "Önemli değil" dedi. "George, bana bunun kendi hatası olduğunu söyledi. Senin beni görmek istediğini, ama onun yüzünden yapamadığını anlattı."

George'la ilgili iyi bir şeyler hissetmek güç olsa da bu açıklamayı yaptığı için Nell ona minnettardı.

Yere koyduğu çörekleri alırken, "Eh, artık dilediğimiz kadar görüşebiliriz" dedi. "Okuldan sonra seni görmeye gelebilirim ya da ne zaman istersen bize gelebilirsin. Geldiğinde sana bu çöreklerden pişiririm."

Georgina çörekleri görünce sevinçle haykırdı. "Çörekler! Hem de gül gibi kokuyorlar" dedi. "Hayatta en sevdiğim iki şey" dedi.

Nell küçük kızın saçlarını okşayıp, "Biliyorum" dedi, "haydi artık eve dön, annen seni merak etmesin."

Georgina başını sallayıp hızla yanından uzaklaştı.

Mikhail, Nell'in yanına gidip "Ben de sana güllü çörek pişirirsem beni de affeder misin?" diye sordu.

Nell onu dikkatle süzüp dün geceki rahatsızlığının devam edip etmediğini anlamaya çalıştı. Mikhail'in gözlerinin altındaki siyah halkalardan yorgun olduğu anlaşılıyordu, ama bunun dışında gayet iyi görünüyordu.

"Seni affetmemi gerektirecek bir şey mi yaptın?" diye sordu.

Mikhail elini uzatıp Nell'in suratına düşen saçlarını geriye itti. "Seni endişelendirdim" dedi.

Mikhail ona dokunduğunda içine sıcacık bir hissin yayıldığını

fark eden Nell hemen geri çekildi. "Biraz" dedi.

Mikhail üzgün bir şekilde başını sallayıp, "Seni ağlattım" dedi.

Nell gözlerini devirip, "Sulu gözlüysem ne yapalım" dedi. "Kendi aptallığım yüzünden benden özür dilemen gerekmez."

"Nell, seni üzmemişim gibi davranma. Gözüne hiç uyku girmemiş belli ki. Ayrıca ağladığın için gözlerin şişmiş."

"Korkunç göründüğümü ben de tahmin ediyordum. Hatırlattığın için sağ ol."

Mikhail nihayet kasvetli ruh halinden sıyrılıp muzip muzip gülümsedi. "Yenilecek kadar harika görünüyorsunuz Bayan Witherspoon. Çöreklerin hepsini verdiğinize göre sizi yiyebilirim."

Mikhail'in gözlerindeki muzip parıltıyı fark eden Nell hemen konuyu değiştirdi. "Pekâlâ, itiraf ediyorum. Beni gerçekten de endişelendirdin. Dün gece neler oldu Mikhail?"

Mikhail bir an huzursuz oldu, ama hemen sonra omuzlarını silkip, "Tam olarak ben de bilmiyorum" dedi. "Annemi ve babamı kaybettikten sonra sık sık kriz geçirmeye başladım. Doktorlarım kalbimin zayıf olduğunu söylüyorlar. Sorunun neden kaynaklandığını onlar da bilmiyor. Ne yazık ki rahatsızlığımın tedavisi de yok."

Nell bunları duyunca midesine fena bir ağrının saplandığını hissetti. "Tedavisi yok da ne demek? Sana verebilecekleri hiçbir ilaç yok mu? Belki de başka bir doktora görünmelisin."

"Nell, bugüne kadar ne kadar çok doktorun kapısını aşındırdım bilemezsin. Haydi, artık rahatla. Şimdi iyiyim. Doktorlar hiçbir şey için sıkılmamam ve endişelenmemem gerektiğini söylüyorlar. Uzun yaşayabilmem için mutlu olmam gerektiğine inanıyorlar."

O anda Nell'in aklına tuhaf bir şey geldi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O yüzden mi sandalda soğuktan donmak üzereyken gülüyordun?" diye sordu. "Bu ufacık köyde yaşamak ve öğretmenlik yapmak seni bu yüzden mi mutlu ediyor?" *Benimle birlikteyken de bu yüzden mi mutlu görünüyorsun*, diye düşündü hüzünle. Demek Mikhail, can sıkıcı durumlarda, kalbini yormamak için umursamaz bir tavır sergilemeyi alışkanlık haline getirmişti. Peki, kalbi zayıf olmasaydı köye geldiği için mutsuz mu olacaktı? Onunla birlikte o kulübede yaşamaktan nefret mi ediyordu? Tabii ya, başka ne olabilirdi? O, her şeyin en iyisinin ayaklarının altına serildiği bir hayata alışıktı! Nell onun mutlu olduğunu düşünmekle aptallık etmişti.

"Saklanıyor olmamız haricinde, köyde yaşamaktan çok mutlu-

yum Nell. Daha önce öğretmenlik yapmamıştım, ama sanırım bu işi kıvırmak üzereyim. Hem öğrencilerim de harika."

Mikhail bunları laf olsun diye söylüyor olmalıydı. Ona başka ne diyebilirdi ki? Onun iyi bir adam olduğunu ve onu asla kasıtlı incitmeyeceğini biliyordu.

"Evet öyleler" dedi Nell. Üzgün olduğu halde hafifçe gülümsedi. Gerçeklerle yüzleşmeliydi. Son bir haftadır Mikhail'le ilgili kurduğu hayaller çok saçmaydı. Mikhail sadece ailesini korumaya çalışan, iyi, hatta harika bir adamdı. Ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktı. Sonra herkes kendi yoluna gidecekti. Belki kendisi de başka bir ülkeye gitmeli, New Hampton'dan da Londra'dan da uzaklaşmalıydı. Nefret ettiği bu köyden, hayatını ve kendisini tamamıyla değiştiren bu adamdan ve bebeklerden uzaklara gidebilirdi.

Nell aniden, "Gitmeliyim" dedi.

Mikhail suratını buruşturup, "Nereye gideceksin?" diye sordu.

Nell aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Sipariş ettiğim elbisenin gelip gelmediğini öğreneceğim."

Mikhail "Tamam, ben de seninle geleyim" dedi.

"Hayır." Nell dudağını ısırıp bir mazeret uydurmaya çalıştı. "Yani, yolun uzar. Hem Morag sabahtan beri çocuklarla yalnız. Biraz dinlense iyi olacak."

Mikhail tereddütle, "Peki" dedi. Tereddüt etmesinin nedeni, Morag'in de Nell gibi çocuklarla vakit geçirmekten ne kadar hoşlandığını bilmesiydi. Çocuklar İskoç kadına bayılıyorlar, onunlayken hiç ağlamıyorlardı.

* * *

Nell dükkândan çıktı şaşkınlıkla. Mikhail'e elbisenin gelip gelmediğine bakacağını söylediğinde, aslında elbisenin henüz gelmediğini düşünüyordu. Ama oraya gittiğinde, Adam ona elbisenin geldiğini söylemiş, paketi bir güzel eline tutuşturmuştu. Hem de onun için bir değil, iki elbise birden getirtmişti. Yeşil elbise kaliteliydi. Kollarında ve etek uçlarında beyaz danteller vardı. Ancak Nell'i asıl şaşkına çeviren, diğer elbise olmuştu. Altın renkli müthiş bir taftadan dikilen elbise, hayatı boyunca sahip olduğu en güzel elbiseydi. Yakası epeyce açıktı. Bel kısmı büzgülüydü, etek kısmıysa dökümlüydü.

Adam göz kırpıp, "Bu geceki dansta giyersin" demişti. Sonra sesini alçaltıp, "Bu pek özür sayılmaz, ama Sarah ve ben ne kadar

üzgün olduğumuzu sana göstermek istedik. Annen ve baban iyi insanlardı. O papaza ta en başından karşı çıkmalıydık."

Nell gözyaşlarının yanaklarından süzülmesini engellemek için gözlerini kırpıştıra kırpıştıra ana caddede yürümeye koyuldu. Adam'dan, Sarah'dan ve köydeki herkesten o kadar uzun süre nefret etmişti ki Adam'ın nazik sözleri onu altüst etmişti. Papaza karşı gelmeyi hiç denemişler miydi? Nell köye döndüğünden beri ilk kez papazın neden köyden ayrıldığını merak etti. Köylüler onu göndermiş olamazdı değil mi?

"Vay, vay, vay, küçük Storm değil mi bu?" Nell başını bu tanıdık sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Ses, sokakta duran şık bir arabadan geliyordu. Siyah parlak renkli arabanın penceresinden dışarı bakan kişi Nell'in kuzeniydi. Kız nefretle ona bakıyordu.

"Merhaba Elisabeth."

Elisabeth güzel suratını buruşturup, "İsmim Leydi Morton, seni köylü!" dedi.

Nell şaşkınlıkla kuzenine baktı. Aralarında sadece bir yaş fark olan iki kız bir zamanlar birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Tabii, Nell'in ailesi yoksul, Elisabeth'inki varlıklıydı, ama bunun önemi yoktu. Elisabeth'in annesi Star, yani Sky'ın tek ve sevgili kız kardeşi, Nell'i ikinci kızı olarak görür, onu sık sık malikânelerine davet ederdi. Malikâne New Hampton'a bir saat uzaklıktaydı. Elisabeth de ona kardeşi gibi davranırdı. Star öldüğünde de aralarındaki dostluk bozulmamıştı.

Ancak birkaç sene sonra, Elisabeth on üç yaşına bastığında, babası Lord Morton yeniden evlendi. Elisabeth'in, yeni bir anneyle birlikte bir de kendisiyle yaşıt üvey bir erkek kardeşi vardı artık. Thomas hem mükemmel bir kardeşti, hem de Nell için iyi bir arkadaştı. Üçü birlikte sık sık köyün altını üstüne getirirlerdi. Onlara zaman zaman, George da çiftlikteki işlerini bitirip eşlik ederdi.

Sonra işler değişmeye başladı. Nell, Elisabeth'in kendisine karşı ne zaman böylesine büyük bir düşmanlık beslemeye başladığını bilmiyordu. Ama George'un ona evlenme teklif ettiği günden itibaren Elisabeth onların kulübesine gitmez olmuştu. Kısa bir süre sonra Thomas da üniversiteye gitmek için köyden ayrılınca, Elisabeth'le bağları tamamıyla kopmuştu.

Elisabeth ters ters, "Bir şey demeyecek misin?" dedi.

Nell söyleyecek bir şey bulamıyordu. Kuzenini anlamaya çalışmaktan uzun süre önce vazgeçmişti. Bezgin bezgin, "Ne dememi isterdiniz Leydi Morton?" diye sordu.

Elisabeth öfkeyle gözlerini kısınca, Nell yine de nazik davran-

ması gerektiğini düşündü. "Umarım iyisindir" dedi.

Elisabeth'in suratı kıpkırmızı kesildi. Gözlerinden neredeyse alevler fışkıracaktı. "İyi olup olmadığımı mı soruyorsun?" dedi. "Nasıl olduğum umurundaydı sanki! Bugüne dek beni hiç umursadın mı? George sana evlenme teklif ettiğinde neler hissettiğimi biliyor musun?"

Nell şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordu. Elisabeth'in neden söz ettiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. "Ne dediğini anlama..."

"Anlamazsın tabii!" diye bağırdı Elisabeth tiksintiyle. "Karşılıksız aşk hakkında sen ne bilirsin ki? Erkekleri parmağında oynatıyorsun Storm, öyle değil mi?"

Nell bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Kuzeninden ne demek istediğini açıklamasını isteyecekti, ama Elisabeth ona fırsat vermedi.

"Buraya neden geri döndüğünü bilmiyorum, ama şunu bilsen iyi olur. Her şeyi burnundan getireceğim Storm. Doğduğun güne pişman olacaksın!" Elisabeth sözlerini bitirdikten sonra arabacıya yola devam etmesini söyledi ve araba hızla hareket etti.

Nell eve dönerken, dükkânda zihnini kurcalayan her şey uçup gitmişti aklından. Bir ay geçer geçmez buradan çekip gidecek, bir daha da geri dönmeyecekti.

Georgina'ya düzenli olarak mektup yazmaya karar verdi. Küçük kızın ona gerçekten de ihtiyacı varsa, arada sırada köye onu ziyarete gelebilir ya da başka bir yerde görüşebilirlerdi. Lanet, zihnini tamamıyla ele geçirince de, huzur içinde öldüğünü birisinin Georgina'ya anlatmasını isteyecekti.

Belki de Mikhail'in almaya söz verdiği evi Georgina'ya bırakabilirdi. Evet, bu güzel olurdu işte. Lanetli ruhunun çektiği acıları dindirmek için ölmeden önce son kez güzel bir şey yapabilirdi.

16

Mikhail, üstündeki altın renkli elbise ile gözleri arasında mükemmel bir uyum olan kadına kaçamak bakışlar atıyordu. Nell'i hiç bu kadar güzel görmemişti. Beyaz eldivenli elleri, o gün erkenden pişirdiği limonlu keki bir kalkan gibi tutuyordu. Mikhail onun o geceki dansa gitmek istemediğini biliyordu, ama kendisi nedense oraya gitmek için can atıyordu. Yıldızların altında onunla dans etmek, tatlı dudaklarını öpmek ve ona hayatında hiçbir kadına karşı böylesine güçlü hisler beslemediğini söylemek istiyordu.

Okulun yanından geçip caddenin diğer ucundaki binaya doğru yürürlerken Mikhail, "Buradan Londra'ya gitmek dört gün sürer herhalde" dedi. Yeşillik alan, Nell'in gitmemek konusunda ısrar ettiği kilisenin yanındaydı. Yeni papaz ve karısı Mary bu duruma üzülüyorlardı, ama Nell oraya gitmek niyetinde değildi. Mikhail, Smithlerin o sabah pazar ayinlerine katılmaları için ısrar etmek üzere kulübeye gelmemelerine şaşmıştı.

"Öyle mi? Londra'dan o kadar uzakta olduğumuzu fark etmemiştim" dedi Nell.

Mikhail hafifçe gülerek, *Mükemmel*, diye düşündü. Nell'in en büyük isteği, bir ay dolunca bu köyden uzaklara gitmekti sadece. Londra'nın uzak olduğunu ona bir kez söyledikten sonra birlikte Londra'ya gitmeleri için ısrar edecekti.

Aslında, Nell'in onunla birlikte Londra'ya gelmesini istemeyecekti. Gerçek Vampirler denen o caniler yakalanana dek Nell'in Shelton'da kalmasını istiyordu. Her şey yoluna girdikten sonra, Londra'da kendi malikânesine yakın bir yerde ona bir ev satın alacaktı. Böylece Nell'in sevgilisi olması an meselesi olacaktı.

Mikhail, "Evet, Londra buradan oldukça uzak" dedi, "çok da güzel bir şehir. Aklına gelebilecek her şeyi orada bulabilirsin.

Opera, müzeler, tiyatro, sergiler, Covent Garden'da düzenlenen danslar..."

Nell gülümsedi, ama gözlerinin içi gülmüyordu. "Kulağa hoş geliyor" dedi. "Londra'yı çok özlemen doğal."

"Hayır, hayır, Londra'yı özlemiyorum." Kahretsin, Nell'in, burada mutsuz olduğunu düşünmesini istemiyordu. Fazlasıyla mutluydu!

Köy hayatı, Londra'daki şatafatlı ve rahat hayatından epeyce farklıydı. Mikhail hayatın güzelliklerinden keyif alan bir adamdı. Üye olduğu kulüpte keyif yapmak, yemek davetlerine ve balolara katılmak, kadınlarla vakit geçirmek, sıradan bir günün faaliyetleriydi. Hem de insan ve vampir olmak üzere çok sayıda kadınla vakit geçirmişti. Ama o günleri hiç özlemiyordu. Şaşkınlıkla Londra'daki hayatını hiç özlemediğini fark etti.

Tabii ablası Angelica'yı, kuzenini, Alexander'ı, Patrick'i, İsmail'i ve arkadaşlarını özlüyordu. Ama o yaşam tarzını özlemiyordu. Bunun farkına varmak onu da şaşırtmıştı. Eskiden beri tiyatroya, operaya ve müzelere gitmekten hoşlanırdı... Nell'e Londra hakkında anlattığı her şey şehri cazip kılıyordu, ama bunların hiçbirini özlemiyordu.

Nell "Mikhail?" dedi. Yeşillik alana varmak üzerelerdi. Mikhail ağaçların arasına asılan fenerlerin ışıklarını görebiliyordu.

Yeşillik alana varınca, "Ne güzel değil mi?" dedi. O gece için kurulmuş ahşap platformun üstünde dans eden insanları izlemeye koyuldu. Alanın her iki yanındaki masalara beyaz örtüler serilmiş, kocaman yemek tabakları dizilmişti. Sağ taraftaki ufak platform, daha fazla fenerle aydınlatılmış, kırmızı kurdelelerle süslenmişti. Küçük bir müzik grubu neşeli bir şarkı çalıyordu.

Nell "Evet" dedi. Hâlâ huzursuz gibiydi, ama hafifçe gülümsüyordu. Belki de sonunda parti havasına girmeye başlamıştı.

Mikhail yapmacık bir ciddiyetle, "Benimle dans edeceksin, değil mi?" diye sordu.

Nell aynı alaycı tavırla, "Tabii ki. Ne de olsa görevim" dedi. Sonra gülümseyerek "Keki masaya götüreyim" dedi.

Mikhail, "Dört gözle bekliyor olacağım" diye seslendi arkasından. Grup daha yavaş bir şarkı çalmaya başladı. Mikhail dans edenleri izlemeye devam etti. Sonra ahşap platformun kenarında toplanmış kadınlı erkekli bir grup çarptı gözüne. Giysileri çok daha kaliteli görünüyordu. Dans eden çiftleri izlerken de suratlarında hoşnutsuz bir ifade vardı.

Soyluların New Hampton gibi bir köyde ne işleri vardı?

Gruptaki kadınlardan biriyle göz göze gelince, kadın yanındakilere bir şeyler söyleyip ona doğru yürümeye başladı. Acaba onu tanımış mıydı? Kadın onun gerçek kimliğini ifşa etmeden onu Mikhail Belanov olmadığına dair ikna etmeliydi.

Kadın gülümseyerek, "Merhaba Michael, seninle nihayet tanıştığıma memnun oldum" dedi elini uzatıp. Mikhail kadının elini tutup hafifçe eğildi. Kadının sözlerinden onu tanımadığını anladı ve rahatladı.

"Ne yazık ki sizi tanımıyorum hanımefendi..." diye yanıt verdi.

Kadın uzun kirpiklerini kırpıştırıp, "Ben Elisabeth" dedi. "Leydi Elisabeth Morton."

Demek kadın soyluydu. "Memnun oldum, Leydi Morton."

Elisabeth, Mikhail'in koluna girip ona sokuldu. "Ciddiyeti bir kenara bırakalım" dedi. "Kuzenim Storm'la evlendiğinize göre artık akraba sayılırız ne de olsa."

Mikhail kadınla birlikte yürümek istemiyordu, ama duydukları merakını uyandırmıştı. Elisabeth'in varlığından daha önceden haberdar olmadığını belli etmemeye çalışarak, "Haklısınız" dedi.

Elisabeth sesini alçaltıp manalı manalı gözlerinin içine baktı. "Neden benimle dans etmiyorsun Michael?" dedi.

Ne tür bir kadın, kuzeninin kocasına böyle bir teklifte bulunabilirdi? Mikhail bu güzel kadından hiç hoşlanmadığını düşündü. Çiftlerin yavaş yavaş salındıkları platforma varmadan durdu.

Onu nazikçe reddetmeye fırsat bulamadan, "Hayattaki tek kuzeniyle dans etmeyi reddederek Storm'u üzmek istemezsin, değil mi?" dedi Elisabeth. Mikhail bu tür kadınları iyi tanırdı. Elisabeth hırslı, kıskanç ve istediğini elde edene dek her türlü çılgınlığı yapabilecek bir kadındı. Mikhail sırf Nell üzülmesin diye onunla dans etmeye karar verdi. Dans bittiğinde onun herhangi bir oyuna alet olmayacağını ve Nell'i incittiği takdirde bunun bedelini ödeyeceğini gayet iyi anlayacaktı.

* * *

Nell, Mikhail ile Elisabeth'i dans ederken izlerken, hüzünle ikisinin birbirine çok yakıştığını düşündü. Kuzeni, üstündeki pahalı tuvaletle, harikulade mücevherleriyle ve günün modasına uygun yapılmış saçlarıyla çok güzel görünüyordu. Mikhail ise, üstündeki sıradan giysilere rağmen tam bir soylu gibi görünüyordu. Yürüyüşü, dans edişi ve konuşması onu ele veriyordu... O, gerçek bir leydiyi hak ediyordu. Elisabeth'ten daha iyi bir kadını hak ediyor-

du elbette, ama hayatını bir leydiyle sürdürmesi gerektiği her halinden belliydi.

"Storm?"

Nell'in suratındaki kederli ifade bir anda öfkeye dönüştü. George'la bir daha karşılaşmamak için elinden geleni yaptığı halde, onunla konuşmak kaçınılmaz hale gelmişti işte. *Atilla'nın çizmeleri aşkına!* Mecbur kalmadıkça onunla konuşmayacaktı!

George, "Benimle konuşmamakta haklısın" diye seslendi arkasından. Nell ona bakmıyordu. İçinden, ona bakmak zorunda kalmamayı diliyordu. Neden George onu rahat bırakmıyordu? Onun gibi *lanetli* biriyle neden konuşuyordu ki?

"Benimle konuşmak zorunda değilsin. Bunu anlıyorum. Sadece, Georgina'ya iyi davrandığın için teşekkür etmek istedim sana. Dün okuldan döndüğünden beri seni dilinden düşürmüyor. Bir de o çörekler... Onu uzun süredir bu kadar mutlu görmemiştim."

Nell onu bir saniye dahi dinlemek istemediği halde, onun iyi bir ağabey olduğunu düşünmeden edemedi. Ama George'u affetmek gelmiyordu içinden. Ona karşı hissettiği öfke geçtiği anda içini derin bir üzüntü kaplayacaktı. Ona sevgiyi ve nefreti öğreten adama baktığında, gözlerinde sadece keder vardı.

"Benden ne istiyorsun George?"

George'un en az kendisi kadar üzgün görünmesi onu çok şaşırttı.

"Sana sadece..." George tereddütle Nell'e doğru bir adım atıp elini tuttu. "Storm, ben..."

"Buraya adım attığın günden beri bunu yapacağından korkuyordum!" Lizzie'nin öfkeli sesi alanda yankılandı. Kadın hışımla onlara doğru yürüyordu. Nell elini hemen geri çekip Elisabeth'in de George'un karısının peşinden geldiğini görünce derin bir nefes aldı.

Lizzie, "Demek şimdi de başkalarının kocalarını çalıyorsun, öyle mi?" dedi. George bir şey söyleyecek gibi oldu, ama Lizzie elini havaya kaldırıp onu susturdu.

Nell sakin bir tavırla konuşmaya gayret ederek, "Hayır Lizzie, yanılıyorsun" dedi. Lizzie sesini yükselttiği anda müzik kesilmişti. Herkes suspus olmuş onları izliyordu. Nell dikkat çekmekten nefret ediyordu. Bu tatsızlığın bir an önce sona ermesi için can atıyordu.

Lizzie, "Sakın bana masum numarası yapma" dedi. "Leydi Elisabeth, George'a nasıl baktığını görmüş. Şunu o kalın kafana soksan iyi olacak Storm; o seni değil, beni seçti!"

Nell kuzeninin sinsi bakışlarını fark edince suratını buruşturdu. Belli ki Elisabeth, Lizzie'nin aklını saçma sapan fikirlerle doldurmuştu. Bu yüzden de bu rezil durumdan kurtulmak o kadar kolay olmayacaktı. Ne yapacağına karar vermeye çalışırken, sert bir rüzgâr ayaklarını kuru yapraklarla örttü.

Bir kez daha, "Lizzie yanılıyorsun" dedi. Ama Lizzie hiddetle öne çıkıp onu susturdu.

Derken, tam arkasından birisinin, "George, karını kontrol altına almazsan ben alacağım" dediğini duydu. Herkes donakalmıştı. Mikhail kollarını Nell'in omzuna doladı ve tereddütle onlara bakan Lizzie'nin gözlerinin içine baktı. "Karımdan özür dilemen gerekiyor" dedi.

Lizzie cıyak cıyak bağırmak üzereydi ki George gelip karısının koluna yapıştı.

Lizzie neredeyse fısıltıyla, "Ö... özür dilerim" dedi.

Nell, Mikhail'e yanaştı. İçinden, Mikhail'in daha fazla üstelememesi için dua ediyordu. Elini tutup hafifçe sıktı ve "Artık eve gidebilir miyiz?" dedi.

Mikhail, gözlerini Elisabeth'e dikerken başını salladı. Etraflarına toplanan kalabalık yavaş yavaş dağıldı. Oldukları yerde donakalan üçlünün yanından uzaklaştıklarında Nell derin bir nefes aldı. Aslında, George'un ve Lizzie'nin tam üstündeki fener sallanmaya başlamasaydı her şey oracıkta bitmiş olacaktı.

Nell fenerin sallandığını fark edince bir an için zamanın donduğunu hissetti.

"Hayır!"

Nell, Mikhail'in kollarından sıyrılıp, tek eliyle elbisesinin eteğini tuta tuta onlara doğru koşmaya başladı. Hızla arkalarına geçip, var gücüyle onları öne doğru itti. Nell en üst dalda sallanan fenere vurup yere düşürürken, Lizzie de tökezleyerek ileri fırladı. Nell çimler ateş almadan önce feneri söndürdü; tehlikeyi atlattıkları için rahatlamıştı.

Birden, alanı derin bir sessizliğin kapladığını fark etti. Tek başına feneri söndürmeye ve George ile Lizzie'nin yanmasını önlemeye çalışırken herkes şaşkınlıkla onu izlemişti. Elinde olmadan insanları hayrete düşürdüğünü neden sonra fark edip başını yavaşça kaldırdı. Herkes dehşet içinde ona bakıyordu.

Suratında zafer kazanmış bir ifadeyle sessizliği bozan ilk kişi Elisabeth oldu. "Vay, vay, vay, Nell" dedi. "Bakıyorum da sen de annen gibi aklını kaçırmaya başladın. Papaz David haklıymış. Sen de annen gibi lanetlisin! *Lanetli!*"

Nell, Elisabeth'in sözlerinin yarattığı derin acı karşısında yumruklarını sıktı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Nell kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

17

Mikhail Nell'e yetiştiğinde neredeyse kulübeye varmışlardı.

Elini tutmaya çalışarak, "Nell dur!" diye bağırdı, ama Nell onu itti. Mikhail yavaşlayıp tekrar bağırdı. "Eve sakın bu halde girme, Nell. Bebekleri korkutacaksın."

Nell birkaç adım daha attı, sonra durup Mikhail'e döndü. Mikhail *Keşke Nell'in suratını görebilsem de ne hissettiğini anlayabilsem* diye düşündü. Ama kulübeden dışarı sızan ışıkta sadece Nell'in nerede durduğunu görebiliyordu.

"Nell, çok üzgünüm..." diye bağırdı, ama Nell onu susturdu.

"Üzülmene hiç gerek yok. Seni buraya getirmeye karar verdiğimde olacakları biliyordum!" dedi Nell titreyen bir sesle. Sonra sustu. Mikhail ne diyeceğini bilemiyordu. Neler olup bittiğini, Elisabeth'in ne demek istediğini anlayamamıştı. Ama Nell'i teselli etmek ve korumak istiyordu.

"Kuzeninin sözlerini ciddiye almamalısın. O, hırslı ve kıskanç bir kadın."

Nell telaşla, "Hayır" dedi. Mikhail onun panik içinde olduğunu fark etti. "Elisabeth kötü biri olabilir, ama bu konuda haklı Mikhail."

Nell buna inanıyor olamazdı. "Ama bu saçmalık!"

"Hayır, değil! Annem lanetlenmişti. Köyün eski papazı, annem ölmeden iki gün önce onun lanetli olduğunu ilan etti. Annemin köyün dışında bir yerde taştan bir çemberin etrafında dans ederek kendi kendine konuştuğunu görmüşlerdi. Papaz da onun şeytana taptığını ve tövbe etmesi gerektiğini, yoksa kutsal bir mezarlığa gömülemeyeceğini söylemişti."

Mikhail onu dinledikçe öfkeleniyordu. Çoğu insan, kutsal bir me-

zarlığa gömülmeyince cennete gitmenin mümkün olmadığına inanırdı. Peki, nasıl oluyor da papaz böyle bir hükme varabiliyordu?

"O günden sonra kimse annemi ziyaret etmedi. Annemin inançlı bir kadın olmasını bile umursamadılar. Kimse papaza karşı gelemedi. Annem hayatının yirmi senesini bu köyde geçirmiş olmasına rağmen, kimse ona yardım elini uzatmadı." Nell acı acı güldü. "Gerçi umurunda da değildi" dedi. "Ateşler içinde kıvranıp dursa da olan biten her şeyin farkındaydı. Hiç kimseye de kızgın değildi. Öldüğü sabah yanındaydım. Gözlerini gözlerime dikmiş, akıl almaz şeyler anlatıyordu. Sonra onu kaybettik."

"Nell..." Mikhail ona doğru yürüdü. Ne yapıp edip onu teselli etmeliydi. Ama Nell ellerini havaya kaldırıp kendisine yaklaşmasını engelledi.

"Babamla birlikte onu teyzemin mezarının yanına gömdük. Daha öleli birkaç saat olmuştu, ama köylüler annemin öldüğünü öğrenmeden ve bize engel olmadan önce onu toprağa vermeliydik. Onu gömmemiz çok sürmedi. Mezarını tamamıyla örttükten sonra, köylüler gelebilir diye elimizde yabalarla başında nöbet tuttuk." Nell nefes dahi almadan konuşuyordu. Bunları yıllardır içinde saklıyor olmalıydı.

"Bir hafta mezarın başında bekledik. Morag bize yiyecek getirdi. İhtiyaçlarımızı görmek için mezarın başından sırayla ayrılıyorduk. Sekizinci gün kulübeye geri döndük, ama babam artık eskisi gibi değildi. Onunla iletişim kuramıyordum. Gülmüyordu. Bakışları bir daha eskisi gibi olmadı..."

Mikhail gözlerini yumdu. Nell bundan sonra ne söyleyeceğini biliyor gibiydi. Hayat böylesine harika bir kadına karşı nasıl bu kadar zalim davranmıştı? Öfkeyle yumruklarını sıktı.

"Babam annemden tam bir ay sonra aynı gün öldü. Köylüler başsağlığı dilemek için kulübeye geldiler. Babamı alıp kilisenin bitişiğinde, güzel bir yere gömmek istediler. Ama onlara izin vermedim. Bunun için çok geç kalmışlardı, anlıyor musun?"

Mikhail başını salladı. Nell'in çektiği acıyı tam olarak hissetmesi mümkün olmasa da bu acının öfkeye dönüştüğünü görebiliyordu. Annesinin, babasının ve kendisinin yanında olmayan herkese karşı öfke doluydu.

"Morag'le birlikte onu annemin yanına gömdük. Sonra, buraya bir daha asla dönmeyeceğime, bu insanlarla bir daha asla karşılaşmayacağıma yemin ederek buradan ayrıldım. Şimdi neden lanetli olduğumu anladın mı? Sevdiğim herkesi kaybettim ve bu lanet olası yere geri döndüm!"

Mikhail öykünün geri kalanını biliyordu. Nell daha sonra mürebbiye olarak çalışmaya başlamıştı. Gemide tanışmalarının üstünden sanki asırlar geçmişti. Nell'i, kendisinin ve bebeklerin hayatını kurtarması için buraya dönmeye zorlamıştı.

Ona yaklaşarak, "Çok üzgünüm Nell" dedi. Nell'in suratını ellerinin arasına aldı. Elleri Nell'in gözyaşlarıyla ıslandı. Onun acı çekmesine daha fazla dayanamayacaktı. "Her şey düzelecek Nell. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Nell'in zihnini kötü hatıralardan arındırmak, teselli etmek için öpüverdi onu. Nell'in dudakları buz gibiydi. Mikhail onu kendisine doğru çekerek bedeniyle ısıtmaya çalıştı. Nell yavaş yavaş ona karşılık vermeye başladı. Mikhail'e sarılıp onu öptü. Artık aralarına ne soğuk ne de başka bir şey girebilirdi. Mikhail gitgide onu daha da fazla arzuladığını hissetti. Artık sadece sevgisini göstermiyor, ondan bunun karşılığını da alıyordu. Nell geri çekildiğinde ikisi de nefes nefese kalmıştı.

"Mikhail dur, bilmediğin şeyler var..."

"Senin de bilmediğin şeyler var Nell. Bunları sonra konuşuruz" dedi Mikhail onu bir kez daha öptükten sonra. Mikhail, er ya da geç konuşmaları gerektiğini biliyordu. Kriz geçirdiği gün Nell'e her şeyi, Gerçek Vampirleri, ablasını ve vampir klanlarını anlatmaya karar vermişti. Başına bir şey gelecek olursa, Nell bebeklerle tek başına kalırsa ne yapması gerektiğini bilmeliydi. Liderler buna ses çıkarmazlardı. İnsanlara vampirlerden söz etmek yasaktı, ama her şey bittiğinde Nell'in hafızasını silebilirlerdi. Ama şimdi bunları konuşmanın sırası değildi.

"Mikhail." Nell bu sefer onun ismini şefkatle söylemişti. Artık ateşkes ilan ettiklerini bilen Mikhail'in heyecanı gittikçe artıyordu. Nell ona sokulup omzuna yaslanınca genç kadının çok yorgun olduğunu fark etti. Onu hayatında hiçbir kadını arzulamadığı kadar çok arzuluyordu; ama dans pistinde yaşananlar Nell'i güçsüz bırakmıştı. Dinlenip toparlanması gerekiyordu. Nell'in tatlı dudaklarından güçlükle ayrılıp onu kucakladı.

Nell tereddütle, "Mikhail!" dedi, ama ona karşı koyamayacak kadar yorgundu.

"Seni kulübeye götüreceğim Nell. Gözlerini kapat."

Nell başka bir şey demedi. Kulübeye girdikten sonra, Mikhail kendi kendine gülümsediğini fark etti. Nell iki dakikada uyuyakalmıştı. Onu ancak bir tef sesi uyandırabilirdi.

Mikhail tırabzanlara ulaştığında Morag basamakların başında onları bekliyordu. Mikhail'in kollarında baygın yatan Nell'i dik-

katle süzdükten sonra, başını tuhaf tuhaf salladı ve yatak odasının kapısını açtı.

Mikhail bebeklerin mavi renkte kalın bir battaniyenin altında uyuduklarını görüp Morag'in ne demek istediğini anladı. Koridorda usul usul Nell'in odasına doğru ilerlerken, gürültü yapıp da çocukları uyandırmamaya gayret etti. İki gece önce, Nell'i odasında bir sandalyeye kıvrılmış bebeklerin başında beklerken uyuyakalmış halde bulmuştu. Onu odasına götürürken Morag peşinden gelmişti, ama bu gece yaşlı kadın olduğu yerde kalmayı tercih etmişti.

Nell'i yatağına yatırıp koridora baktı. Morag görünürde yoktu. Odasına girmiş, kapısını da kapatmıştı. Peki şimdi ne yapacaktı? Nell'in üstünü değiştirecek miydi? Bunun düşüncesi bile heyecandan soluğunun kesilmesine yetti.

Odayı aydınlatan iki mumun duvardaki gölgelerine bakan Mikhail, Nell'in geceliğinin özenle katlanıp sandalyenin üstüne bırakıldığını gördü. Yatak odasının kapısını yavaşça kapatırken, "Geceliğini giydirip derhal çık odadan" diye mırıldandı kendi kendine.

Mikhail geceliği alıp yatağın başına geri gelene dek Nell hiç kıpırdamadı. Mikhail nereden başlayacağını bilemiyordu. Nell'in elbisesinin ön tarafında hiç düğme yoktu. Düğmelerin elbisenin sırt kısmında olabileceğini düşündü.

Nell'i yüzükoyun yatırırken, "Bu geceliği üstüne geçirip hemen gideceğim" dedi. Elbisenin boyun kısmının hemen aşağısından beline kadar inen düğmeleri görünce sızlanmadan edemedi. Nell'in üstünü çıkarmak zaten büyük bir işkenceydi, şimdi bir de bunu yavaş yavaş yapmak onu bir hayli zorlayacaktı.

Mikhail düğmeleri açtıkça Nell'e duyduğu arzunun gittikçe arttığını fark etti. Ellerini Nell'in çıplak teninde gezdirdiğini, o gece Nell ona sarıldığında elbisesinin altından hissettiği yumuşacık göğüslerine dokunmanın ne kadar güzel olacağını düşünmeye başladı. Dört düğmeyi daha açtıktan sonra Mikhail'i bir endişe aldı. Ya Nell tam elbisesini çıkarırken uyanacak olursa ne yapacaktı? Ya Nell ona o muhteşem bal rengi gözlerini açıp, "Mikhail, seviş benimle" derse ne yapacaktı? Tabii ki onunla sevişecekti. Bunu nasıl yapmazdı? Bu kadını ilk gördüğü andan beri arzuluyordu ve o sırada isteklerine gem vurmaya çalışıyordu.

Son düğmeyi de açtığında, Mikhail kendisine hâkim olmakta zorlanır bir haldeydi. İçinde bulunduğu duruma lanet etti. "Tam da uyuyacak zamanı buldu..." diye sızlanarak, dikkatini yapacağı işe vermeye çalıştı. Nell'i bir kez daha sırtüstü yatırıp elbisesinin kollarını aşağıya doğru çekti.

Elbise dirseklerine kadar indiğinde, Nell'in belinden yukarısı neredeyse çıplak kalmıştı. Mikhail hayranlıkla genç kadının mükemmel göğüslerine baktı. Acaba bir kombinezonu yok muydu? Sırtının çıplak olduğunu gördüğünde, bunu nasıl anlayamamıştı? İçinden, *Aman Tanrım*, dedi.

Mikhail yutkunup bir an için gözlerini yumdu. Kontrolünü kaybetmemeliydi. Bu işi rahatlıkla yapabilirdi. Tek yapması gereken elbiseyi çekip çıkarmak ve geceliği Nell'in üstüne geçirmekti. Sonra da hemen odadan çıkacaktı. Aslında, koşar adımlarla çıkacak demek daha doğru olurdu. Suratını buruşturup gözlerini açar açmaz aklına başka bir şey geldi. Nell'in kombinezonu yoksa, iç çamaşırı giymemiş olabilir miydi?

"Hayır. Mümkün değil. Bunu yapamayacağım!"

Ama yapmak zorundaydı! Onu bu halde, güzelim göğüsleri sere serpe ortada bırakamazdı. Nell'in göğüslerini öpmeden, birer gül goncasını andıran göğüs uçlarını dudaklarının arasına almadan nasıl duracaktı kim bilir.

Mikhail, aklından bu tür düşünceler geçtiği için kendisinden tiksinecekti neredeyse. Derin bir nefes alıp, elbiseyi genç kadının beline kadar sıyırdı ve hızla aşağıya doğru çekti. Altın renkli tafta elbise karnına, sonra da ayak bileklerine kadar indi. Nell bu arada sadece hafifçe kıpırdanmıştı. Mikhail elinde elbiseyle yatağın ucunda kalakalmıştı. Üstünde sadece beyaz renkli şeffaf bir iç çamaşırıyla yatakta yatan Nell'e bakarken, arzularının daha da körüklendiğini hissetti.

Neyse en azından işi bitmek üzereydi. Nell o kadar güzeldi ki. Mikhail ona dokunmamak için iradesini sonuna kadar zorluyordu. Elbiseyi odanın köşesindeki sandalyenin üstüne koyup geceliği aldı. Sonra, geceliği ona nasıl giydireceğini düşündü. Önce boynundan geçirmenin daha kolay olacağını düşünüp Nell'in üstüne eğildi ve geceliğin boyun kısmını esnetti. Ancak ceketinin metal düğmeleri kazara Nell'in çıplak bedenine değdi. Nell'in göğüs uçlarının sertleştiğini fark etti.

Nell'in göğüslerine bakarken heyecandan ağzı kurumuştu. Tam bundan kötüsü olamayacağını düşünürken, Nell'den zevk dolu bir inleme sesi yükseldi. Mikhail donup kaldı. Yok, bunu yapamayacaktı. Sonuç olarak o da bir insan ve sıradan bir erkekti. Nell yan dönüp göğsüne sokuldu. Teni gül ve limonlu kek gibi kokuyordu.

Mikhail yavaşça hareket ederek, tekrar kollarını kaldırıp geceliği Nell'in başından geçirmeye çalıştı. Gecelik başından geçmişti geçmesine ama bu sefer de Mikhail Nell'in kollarını geceliğe ge-

çirmenin güç olduğunu fark etmişti. Bu yüzden, geceliği çıkarıp önce kollarından geçirmeye karar verdi.

Aslında bu şekilde olacak gibiydi, ama Nell rahat durmuyordu. Mikhail elini her tuttuğunda ya yana dönüyor ya elini geri çekiyor ya da ona daha da sokuluyordu.

"Yok, olmayacak..."

O sırada Nell konuşmaya başladı. Mikhail büyük bir suçluluk hissiyle başında dikilirken Nell'in gözleri hâlâ kapalıydı. Uykusunda mı konuşuyordu? Mikhail onun daha önce de uykusunda konuştuğunu anımsayınca biraz rahatladı.

"... ben değilim. O beni istemiyor."

Mikhail, Nell'in kolunu bıraktı ve suratını buruşturarak ne dediğini duymaya çalıştı. Nell kimden bahsediyordu? George'dan bahsetmediğini umdu.

Aniden, "Kim Nell'i istemiyor?" diye sordu.

"Sevgili Rusum, yakışıklı Rusum."

Mikhail bunu duyunca, endişelerinin yersiz olduğunu anladı. Nell ona *Rusum* diye hitap ediyordu. Nell'in huzur dolu suratını izlerken, içine büyük bir keyif dalgasının yayıldığını hissetti. Onu bir kerecik öpse ne çıkardı? Nell onu Rusum diye sahiplenmişti bir kere. Herhalde minnacık bir öpücükten zarar gelmezdi.

Mikhail mantığının sesine uyarak, Nell'in dudaklarına doğru eğildi. İlk önce, onu uyandırmamaya ve bedeninin herhangi bir yerine dokunmamaya gayret ederek hafifçe ve zevkle öptü.

Hayalinde Nell de öpücüğüne karşılık veriyor, kollarını boynuna dolayıp onu kendisine çekiyordu. Sonra da zevkle inlemeye başlıyordu.

"Mikhail."

Mikhail, ismini duyunca gözlerini açtı ve birkaç şeyi birden fark etti. Nell gerçekten de öpücüğüne karşılık veriyordu. Kollarını boynuna da dolamıştı. Dahası, çırılçıplak vaziyette, arzuyla kıvranıyordu. Ama gözleri açıktı!

Mikhail şaşkınlıkla "Nell?" dedi. Hayal görmediğinden emin olmak için geri çekilip Nell'e baktı.

"Evet?"

"Durmamı istiyorsan, bunu bana derhal söylemelisin." Mikhail bastırdığı heyecanını derin bir nefesle serbest bıraktı. Çılgınlar gibi arzuladığı Nell'den karşılık görmeme ihtimali onu mahvederdi.

Ama Nell onu reddetmedi. Gözlerini ona dikmişti. Mikhail'in başını kendisine doğru çekip dudaklarını onunkilere değdirdi.

Sonra, dudaklarını hafifçe araladı ki Mikhail dilini dudaklarının arasından ağzına sokabilsin. Mikhail hiçbir kadının tadının bu kadar güzel olmadığını düşündü.

Nell'in ona karşılık vermesiyle rahatlayan Mikhail, günlerdir dokunmak için can attığı bedeni okşamaya başladı. Nell'in teni öyle pürüzsüz, öyle sıcaktı ki. Omuzlarını silkerek ceketini çıkaran Mikhail, Nell'in suratının her yanını öpmeye başladı. Sonra dudaklarını yavaş yavaş boynuna ve nihayet onu büyüleyen göğüs uçlarına kaydırdı.

Nell tırnaklarını Mikhail'in sırtına geçirerek inlemeye başladı. Mikhail başını kaldırıp sessiz olması için parmağını dudaklarına götürdü. Nell kapıya göz atıp onaylarcasına başını salladı. Mikhail muzip muzip gülümseyerek, Nell'in diğer göğüs ucunu da ağzına aldı. Nell saçlarını çekiştirene dek de göğüs ucunu öpüp emdi. Nell'in suratını ellerinin arasına alıp önce onu doruk noktasına ulaştırmaya karar verdi. Nell'in başının altındaki yastıklardan tekini çekip ona uzattı. Nell ne yapacağını anlamamıştı, ama çok geçmeden anlayacaktı.

Mikhail yataktan kalkıp hızla gömleğini ve ayakkabılarını çıkardı ve yatağın ucuna yöneldi.

Nell endişeli ve alçak bir sesle "Mikhail?" dedi. Mikhail neredeyse kendisini tutamayıp gülecekti, ama bir hamlede elini uzatıp Nell'in iç çamaşırını çıkardı. Sonra da başını Nell'in bacaklarının arasına yerleştirdi. Önündeki yumuşacık açık kahverengi tüyler onu deli ediyordu.

Nell önce "Hayır!" diye bağırdı, ama Mikhail en hassas yerini öpüp dilini ona müthiş bir zevk veren o minnacık noktanın üstünde gezdirmeye başlayınca rahatladı. Nell bağırmamak için yastıkla ağzını kapatmış, zevkle kıvranmaya başlamıştı.

Çok geçmeden, Nell gözlerini yumup daha sık inlemeye başladı. Mikhail onun doruk noktasına ulaşmak üzere olduğunu anlamıştı. Bu anı hissetmek istediğinden, hızla pantolonunu da çıkarıp Nell'in üstüne uzandı.

Mikhail, Nell'in hâlâ sıkı sıkı tuttuğu yastığı elinden alıp içine girerken suratındaki ifadeyi görebilmek için saçlarını geriye attı. Önce Nell'in içine yavaş yavaş girmeye başladı, acele etmek istemiyordu. Ama Nell'in bacaklarının arası sırılsıklam olmuştu. Mikhail'in altında kıvranıp duruyordu.

Nell'in dayanacak hali kalmamıştı. Eliyle ağzını kapattı. Mikhail tek bir hareketle Nell'in içine girdi ve hiç ummadığı bir şeyle karşılaştı. Nell bakireydi.

Şaşkınlıkla "Nell?" deyip yavaşlamaya çalıştı, ama Nell ona sıkı sıkıya sarılmış, bacaklarını Mikhail'in beline dolamıştı. Mikhail artık ne yaptığını düşünmekten vazgeçip kendini akışa bıraktı. İleri geri hareket ederken Nell'in sıcaklığını hissediyor, anbean doruk noktasına yaklaşıyordu. Nell'in elleri sırtında, saçlarının arasında dolaşıyordu. Birlikte bir ritim tutturmuşlar, hareketleri gittikçe hızlanmaya başlamıştı.

Mikhail, Nell'in doruk noktasına ulaştığını hissettiği anda tohumlarını hayatının en müthiş orgazmıyla onun içine bıraktı.

18

Nell usulca aşağıya inip kek pişirmek için dolaptan unu ve şekeri çıkarırken şafak daha yeni söküyordu. Aslında kek yapmasını gerektirecek özel bir şey yoktu, ama aklını biraz olsun yatak odasında huzur içinde uyumakta olan adamdan uzaklaştırmak istiyordu. Kek yapmak da bunu kolaylaştırıyordu.

Üç tane yumurta alıp hafifçe tezgâha vurup kırdı. İki tane minik ahşap kâseyi de yumurtanın beyazını sarısından ayırmak için kullandı. Çarşafları atmak zorunda kalacaktı. Kan lekeleri asla çıkmazdı. "Robin Hood'un çorapları aşkına!" Nell olanları düşündükçe yanakları kızarıyordu. Uyandığından beri bu haldeydi. Yumurta aklarını çırpmayı gereğinden fazla uzatmış, akların koyulaşmaya başladığını görünce yavaşlamayı akıl edebilmişti ancak.

Dün gece olanlardan sonra Mikhail'in suratına nasıl bakacaktı? Acaba Mikhail aralarında geçenlerden dolayı pişman olacak mıydı? Ya kendisi? Nell, tozşekeri, koyulaşmış yumurta aklarına ekleyip karıştırmaya başladı. Hayır, aralarında geçenlerin tek bir anından dahi pişmanlık duymuyordu. Her şey öylesine muhteşemken bu mümkün değildi. Kâseyi tezgâha koyup meyve sepetinden bir limon alırken neredeyse her şeyi yere düşürecekti. Karışıma göz kararı limon suyu sıkıp karıştırmaya devam etti.

Ona her şeyi anlattığı halde Mikhail onu yine de arzulamıştı. Aslında ona her şeyi anlatmış sayılmazdı. Mikhail hâlâ lanet meselesinden bihaberdi. Gerçi ona lanetli olduğunu söylemişti, ama Mikhail'in ona inanıp inanmadığını bilmiyordu. Mikhail anlattıklarına inanmış olsaydı ona dokunur muydu?

Kasvetli düşüncelere dalıp gitmiş olan Nell kapının çalındığını neden sonra fark etti. Etrafına bakındı, ama Morag görünür-

de yoktu. Sabahın bu saatinde kimin gelmiş olabileceğini merak edip kapıya yöneldi.

"George?" Nell şaşkınlıkla ellerini yeşil renkli yeni elbisesinin üstünde gezdirdi. Neyse ki o sabah erkenden üstünü değiştirmişti. Kapıyı geceliğiyle açmadığı için derin bir oh çekti.

George perişan bir halde ona bakıyordu. Gözlerinin altı mordu. Sabaha kadar içmiş gibi bir hali vardı. Konuşmaya başladığı anda etrafa yayılan alkol kokusu Nell'in şüphelerini doğruluyordu.

"Özür dilerim, çok erken olduğunu biliyorum, ama uyuyamadım" dedi George. Önce arkasına, sonra tekrar Nell'e baktı. "İşin aslı şu ki sen buradan gittiğinden beri gözüme uyku girmiyor Storm."

Nell, karşısında George'un süklüm püklüm durduğunu görünce, artık ona öfke duymadığını fark etti. Belki de içi öyle uzun bir süredir öfkeyle doluydu ki artık ya bunu hissedecek gücü kalmamıştı ya da geçmişine lanet okumaktan bıkmıştı. Bir diğer olasılık da önceki geceyi Mikhail'le birlikte geçirmiş olmasıydı. Geçmiş artık geride kalmıştı.

George gözlerini ondan ayırmadan eline uzandı. Samimi bir ses tonuyla, "Düzeltemeyeceğim bir hata yaptım" dedi. "Ama beni anlamalısın Storm."

"Neyi anlamalıyım George? Evlenmeye karar vermiştik ki annem hastalandı. Ardından, burada yaşayan herkes gibi sen de aileme sırt çevirdin. Anlayacak ne var?" Bunları konuşmak ona hâlâ acı veriyordu, ama eskiden olduğu gibi öfkeli değildi.

"Annenin lanetli olduğu palavrasına asla inanmadım Storm. Her şey Elisabeth'in başının altından çıktı. Annen hastalandığında Elisabeth çiftliğe geldi. Sen de biliyorsun ki babası buradaki arazilerin sahibi. Seninle evlenirsem çiftliği, ailemi, her şeyi mahvedeceğini söyledi."

Nell elini geri çekip George'un söylediklerini idrak etmeye çalıştı.

George, önce Nell'in eline, sonra da suratına baktı. Daha sonra da bakışlarını ondan kaçırdı. "Ne yapacağımı bilemiyordum" dedi. "Elisabeth bana düşünecek vakit dahi tanımadı. Annem ile babamın, kız kardeşimin hayatlarını mahvetmesine göz yumamazdım. Çaresiz kalmıştım. Sana seni sevmediğimi, seni istemediğimi söyleseydim bana inanmazdın. Buna kimse inanmazdı. O yüzden, inanacağın bir yalan söyledim." George gerçekten de çok üzgün görünüyordu. Berbat bir haldeydi.

"O gece yağmur yağıyordu. Saçların gözlerinin üstüne düşmüştü. Hatırlıyorum, çünkü gözlerini göremiyordum" dedi Nell.

"O gün söylediklerimin tek kelimesini inanarak söylemedim.

Sana bu haksızlığı yapmak beni kahrediyordu. Sana o korkunç şeyleri söylerken seni ne kadar incittiğimi biliyordum, ama hiçbiri içtenlikle söylenmiş şeyler değildi. Babam Elisabeth'in babasıyla konuşup öfkeyle kızının yaptıklarını anlatana dek aradan birkaç hafta geçti. Elisabeth'in babası olanları duyunca deliye döndü ve araziyi kimsenin elimizden alamayacağını söyledi. Ama her şey için çok geçti. Çekip gitmiştin." Demek George ailesini korumak için öyle davranmıştı. Elisabeth'in tehditlerini ciddiye almıştı.

Nell kendi adına, onun adına, bir zamanlar birbirlerine karşı hissettikleri aşk adına tarifsiz bir hüzün hissetti. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı.

George ona yaklaşıp, iri elleriyle, eskiden defalarca yaptığı gibi Nell'in yanağını kavradı. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim Storm."

Nell geri çekilmedi. Tam aksine, gözlerini yumup anıların canlanmasına ve geçmişinden kaynaklanan acının dinmesine izin verdi. George'un dudaklarını kendi dudaklarının üstünde hissedince ona karşı koymadı. George'un dudakları tehditkâr değil, ılık ve şefkatliydi. Onu öperken, midesinin ne zaman Mikhail'i öptüğü zamanki gibi heyecanla burulacağını düşündü. Ama o his oluşmadı. George'a karşı aynı hisleri beslemiyordu.

Nell yavaşça geri çekildi. George'u öpmek istemiyordu. Öpmek istediği o değildi. Mikhail, bir kadının isteyebileceği her şeye sahipti. İyi ve onurlu olanı Mikhail temsil ediyordu. Zekiydi, sevecendi, çocuklarla arası çok iyiydi. Nell onu seviyordu.

Bunu fark ettiği anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Kocasını seviyordu. Gerçek kocası değildi tabii, ama bu durum hislerini değiştirmiyordu. Ama tüm bunlar çok saçmaydı. Mikhail'in varlıklı bir aileden geldiğini düşündü Nell sıkıntıyla. Ama yine de onunla sevişmişti. Bunun mutlaka bir anlamı olmalıydı. Yoksa durum hiç de düşündüğü gibi değil miydi? Nell ne düşüneceğini bilemez halde George'a baktı.

"Anlıyorum George" dedi.

"Sahi mi?" George'un suratı bir anda aydınlanmıştı. Nell onu bu halde görünce kendini daha da kötü hissetti. Bu adamın, daha bir sene önce, ona dayanılmaz bir acı vermesinin hiç önemi yoktu; Nell onu üzmek istemiyordu.

"Evet, anlıyorum, ama bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini bilmelisin."

"Bence çok şeyi değiştirir."

Nell "Hayır" dedi. "Sen evlisin George."

"Boşanırım." George bunu hiç düşünmeden söylemişti. Nell onun bu konuyu daha önceden düşündüğünü ve kararını verdiğini anladı. Suratını buruşturup Lizzie'nin, kocasının onu terk etmek niyetinde olduğunu bilse ne yapacağını merak etti.

Nell konuşmayı bir an önce sonlandırmak için, "Ben de evliyim George" dedi. "Sen sormadan hemen söyleyeyim, boşanmaya hiç niyetim yok." Yukarıdan bir ses geldiğini duyan Nell son sözlerini söyledi. "Kocam uyanmış olmalı. Gitmen gerek George."

George bir an için itiraz edecek gibi oldu, ama sonra yavaşça başını salladı. "Bana geri döneceğini asla düşünmedim Storm. Sadece gerçeği bilmeni istedim. Bunu bilmeyi hak ediyorsun."

Nell yıllardır hayallerini süsleyen adamın arkasını dönüp çıkmasını izledi. Elleriyle elbisesinin eteklerini sıkı sıkı tutarken George'un ardından bakakaldı. Derken, zaman yavaşladı. Gökyüzünde hareket eden bulutlar yavaşladı, etrafta uçuşan kuru yaprakların hızı kesildi ve her şey dondu.

* * *

Mikhail, Morag'in odasında yere serilmiş bir yastığın üstünde oyun oynayan yeğenlerini izliyordu. Birkaç dakika önce odasından çıktığında Morag ortalıkta yoktu. Mikhail, Nell'in George denen o herifi öptüğü anı hafızasından silmek istiyordu.

Demek Nell'in kendisine ait olduğunu düşünmek bir hataydı.

O sabah Nell'in yatağında uyandığında onun odada olmadığını görünce hayal kırıklığına uğramıştı. Nell'e ne kadar özel bir kadın olduğunu, onu ne kadar mutlu ettiğini ve bir aylık süre sona erdiğinde ondan ayrılmak istemediğini söylemek istiyordu. Ama ne Nell'e bunları söylemeye fırsat bulabilmişti, ne de önceki gece Nell'e karşı hissettiği o güçlü arzuyu dindirebilmişti. Nell'i bulup yatağa geri getirmek için odadan çıkmıştı.

Ne aptaldı!

Mikhail, George'un itirafını duymamış olmayı yeğlerdi. Keşke George'un Nell'e dokunduğu an içinde biriken öfkeye karşı koymaya çalışmasaydı. George'un öptüğü kadın karısıydı. Onu bir güzel benzetmeye hakkı vardı. Ama bunu yapmamıştı, çünkü yapamazdı. Tek istediği Nell'in mutlu olmasıydı. Görünen oydu ki Nell hâlâ George'a âşıktı.

George'dan ölesiye nefret ediyordu.

Katya o sırada yastığı Mitya'nın elinden çekti. İlk ağlamaya

başlayan Mitya oldu. Kuzeni her ağladığında ağlayan Katya da çok geçmeden gözyaşlarına boğuldu.

Mikhail çocukları yatıştırmak için eğilip Katya'nın öteye fırlattığı yastığı aldı. "Ağlamanıza gerek yok, bakın yastık burada" dedi. Yastığı tekrar çocukların arasına koydu, ama çocuklar artık yastıkla ilgilenmiyorlardı.

Mikhail onları keyiflendirmek için başka ne yapabileceğini düşünürken merdivenlerden gelen sesle irkildi. Mikhail ağlayan bebekleri kucaklamıştı ki Nell paldır küldür içeri girdi.

Nell, "Derhal gitmemiz gerek!" diye bağırınca Mikhail tehlikede olduklarını anladı. Nell, Katya'yı onun kucağından almış, ağlama sesi duyulmasın diye eliyle ağzını kapatmıştı.

Mikhail de Mitya'ya aynı şeyi yaptı. Aklına gemide ilk karşılaştıkları an gelmişti. Hemen "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Nell yanıt vermedi. Hızla odadan dışarı fırlayıp alt kata koşturdu. Mikhail vakit kaybetmeden peşinden koştu ve birlikte arka kapıdan bahçeye çıktılar. Neyse ki büyük meşe ağacına ulaştıklarında çocuklar ağlamayı kesmişti.

Mikhail, Nell'in kulübeye baktığını fark etti. Nell'in nefes alıp verişi kesik kesikti, gözlerini de kısmıştı.

"Evdeler" dedi. "Gitmemiz gerek!"

Nell koşmaya başlayınca Mikhail de peşine takıldı. Ağaçların arasından ilerleyip patikadan uzak durmaya çalışarak ana caddeye doğru yöneldiler.

Nell isterik bir biçimde, "Bu tarafa geliyorlar, vaktimiz daralıyor!" diye bağırdı. Suspus olan Mikhail Katya'yı Nell'in kucağından alıp etrafına bakındı. Ana caddenin başında, ağaçların arasında duruyorlardı. Vakit henüz erkendi, ama birkaç köylü dükkânlarını açmak üzereydi. Mikhail dükkânlardan birinin açıldığını görür görmez harekete geçti. Sokaktan aşağı koşmaya başladı. Nell'e "Beni takip et!" dedi. Adam'ın dükkânına girip hayretler içinde onlara bakan Sarah'nın ve iki müşterinin yanından geçtiler. Sonra da gözleri fal taşı gibi açılmış olan Adam'ın yanına gittiler.

Mikhail, "Saklanmamız gerek" dedi. Adam suratını buruşturup dükkânın vitrininin arkasından sokağa bakan Nell'e göz atarak neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Onun tereddüt ettiğini gören Nell çaresizlik içinde, "Vaktimiz kalmadı. Lütfen" dedi.

Şaşkınlığını üzerinden ilk atan Sarah oldu. Kadın kollarını öne uzatıp hepsini tezgâhın arkasına yönlendirdi. Tezgâhın arkasındaki ufak kapı dar bir koridora açılıyordu.

Kapıyı arkalarından kapatırken, "Ses çıkarmayın" dedi.

Mikhail kadına teşekkür etmek istedi, ama bunu yapacak vakit bile yoktu. Dükkânın girişindeki zil çalınca, içeri birilerinin girdiğini anladılar. Yarı karanlıkta kalakalmışlardı.

Nell, beti benzi atmış bir halde Katya'yı kucağına aldı. Mikhail'le birlikte çocukların ağzını kapattılar.

İncecik kapının ardından Adam'ın boğuk sesini duydular. "Merhaba" dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kalın sesli bir erkek tehditkâr bir tonla, "Bir adam, bir kadın ve iki çocuğu arıyoruz" dedi.

"Öyle mi? Kimden söz ettiğinizi anlamadım, ama şu anda burada sadece bu iki müşterimiz var" dedi Adam.

Mikhail, Nell'in dikkatini çekmek için hafifçe Nell'in ayağını dürttü ve yavaşça kapıdan uzaklaştı. Şayet dükkâna giren adam vampirse, Adam'ın zihnini okuyabilir, yalan söylediğini de anlayabilirdi. Bir an önce oradan çıkmaları gerekiyordu.

"Gel" diye fısıldadı, ama Nell hararetle başını salladı.

"Hayır, üç kişiler" dedi Nell. "Biri de dışarıda. Bir dakika." Nell sessizce Mikhail'in yanından geçip anahtar deliğinden dışarı baktı. Katya'yı sıkı sıkı göğsüne bastırarak Mikhail'e baktı ve sessizce saymaya başladı. Mikhail ne onun ne yaptığını, ne de onun dışarıda bir kişi daha olduğunu nasıl bildiğini anlamıştı. Ama sesini çıkarmadan iki kapıyı da gözetleyerek beklemeye başladı. Bunlar vampir olamazlardı. Vampir olsalardı yerlerini çoktan bulurlardı. Ama eli silahlı üç vampir avcısına karşı koymak da mümkün değildi. Mikhail'in yanında, kendilerini savunacak bir silahı yoktu. Etrafına bakınıp Nell'i ve çocukları savunacak bir şey aradı. Öyle çaresizdi ki. Bir silahı olsaydı...

Bu arada Nell saymaya devam ediyordu. Dudaklarını sessizce on altı der gibi oynattı.

Saklanmaları gerekiyordu. Mikhail adamları oyalayıp Nell'in ve çocukların bir üst kata çıkmalarını sağlayabileceğini düşündü. Ama Mikhail'i etkisiz hale getirdiklerinde onları kimse durduramazdı.

O sırada Nell, "Çabuk" deyip sessizce arka kapıyı açtı. Hani arka tarafta birisi olduğunu söylemişti? Mikhail kendini kollayarak dışarıya çıktı. Dükkânın arka tarafındaki yolda hızla onlara doğru gelen bir atlı arabadan başka bir şey yoktu. Mikhail biraz rahatlayarak, yolun diğer tarafındaki evlere bakıp gizlenecek bir yer aradı, ama bulamadı. Koşmaları gerekiyordu, ama hangi yöne gitmeleri gerektiğini bilmiyordu. Kulübeye doğru koşabilirlerdi, peş-

lerindeki adamlar oraya geri döneceklerini düşünmeyebilirlerdi. Buna rağmen, Mikhail'in içinden bir ses tam aksi yöne doğru koşmaları gerektiğini söylüyordu. Köyden mümkün olduğunca uzaklara gitmeliydiler.

Nell'in elini tutup, "Gidelim Nell" dedi. "Bekleyecek vaktimiz yok." Nell'i çekiştirip dururken, Nell, "Hayır, bekle!" dedi ve onu diğer yöne doğru çekti. "Araba geliyor Mikhail. Çabuk!"

Mikhail neden sonra arabanın sürücüsünün Morag olduğunu fark etti. Bu, tesadüf olamayacak kadar tuhaf bir durumdu. Hızla arabaya doğru koşmaya başladılar. Morag dizginleri çekip arabanın arka tarafını işaret etti. Arabanın arkasında beyaz bir örtüyle örtülmüş saman yığınları vardı. Mikhail hiç düşünmeden Katya'yı Nell'in kucağından aldı. Nell arabaya bindikten sonra da çocukları ona uzatıp kendisi de arabaya bindi.

Beyaz örtüyü kaldırıp saman yığınlarının arasına gizlendiler. Mikhail, çocukları kucağına oturtan Nell'in yanına sığışıp örtüyü üstlerine çekti. İyice gizlendiklerinde araba tekrar hareket etti. Mikhail nefesini tutmuş, peşlerindeki vampir avcılarından sağ salim kurtulup köyden uzaklaşmaları için dua ediyordu.

Mikhail, Nell'in geçen sefer olduğu gibi yine pür dikkat çocuklara baktığını fark etti. Bir iki saniye sonra ise bedeni gevşemişti.

Nell bezgin bir halde, çocukları sıkı sıkı kucaklayarak başını Mikhail'in omzuna yasladı. "Başımıza bir şey gelmeden köyden uzaklaşacağız" dedi.

Nell güvende olduklarını nasıl bilebiliyordu? Peki ya kendisi neden ona inanıyordu? Mikhail, kaçmaya başladıklarından beri olanları düşündü bir anda. Nell, adamlar kulübeye varmadan geleceklerini anlamıştı. Acaba onları yolun başında mı görmüştü? Ama böyle olsaydı, adamlar kulübeye varana dek kaçmak için yeterince vakitleri olabilirdi. Dahası, Nell adamların kulübeden çıkıp ne tarafa gittiklerini nereden biliyordu? Mikhail kulübeden kaçarken kimseyi görmemişti.

Eksik parçaları birleştirmeye çalışan Mikhail mantıklı bir sonuca varamadı. Derken aklına Nell'le gemide ilk karşılaştıkları an geldi. Nell saldırıya uğramadan hemen önce onları uyarmıştı. Nasıl oluyorsa, Nell olacakları önceden görebiliyordu. Ama bu mümkün değildi! Tüm hayatı boyunca bir zihin okuyucuyla birlikte yaşamış, son iki yılını da bir vampir klanında geçirmiş olan Mikhail, o güne dek akıl almaz birçok şeye tanık olmuştu. Ama geleceği görmek apayrı bir şeydi.

Yok, olanların mutlaka başka bir açıklaması vardı. İlk fırsatta,

güvenli bir yere ulaştıklarında Nell'e neler olduğunu soracaktı. Mikhail bir süre dışarıdan ses gelip gelmediğini anlamaya çalıştı. Araba hareket ettiğinde kimse peşlerinden koşup onları durdurmaya çalışmamıştı. Ancak aradan yarım saat geçtikten sonra rahatlayıp ne yapacaklarını düşünmeye koyuldu. Saklanacak yeni bir yer bulmaları gerekiyordu. İşin kötü yanı, üstünde çok az para vardı. Para kesesini, sahip oldukları birkaç parça eşyayla birlikte kulübede bırakmıştı.

O sırada Mikhail'in aklına başka bir şey daha geldi. Nell, George ile Lizzie'yi, düşmek üzere olan fenerin altında kalmaktan kurtarmıştı. Sonra feneri kendisi aşağı düşürmüş, yangın çıkmasını engellemek için fenerden yayılan alevleri ayaklarıyla söndürmüştü. Nell sanki fenerin düşeceğini önceden anlamıştı.

"Fener düşseydi, George ile Lizzie yanacaklardı, değil mi?" dedi.

Nell başını ani bir hareketle Mikhail'in omzundan çekti. Beyaz örtüden sızan loş ışığın altında göz göze geldiler. Nell uzunca bir süre gözlerini hiç kırpmadan ona baktı. Sonra fısıltıyla "Evet" dedi.

19

İki vampir, derin düşüncelere dalmış, üzerinde kanla dolu bir sürahi bulunan masanın başında oturuyorlardı. İçerideki tek ses, koridordaki guguklu saatin tik taklarıydı.

"Belki de gitmeliyiz. Bize ihtiyacı olabilir." Sessizliği bozan, suratında kasvetli bir gülümseme olan Osmanlı'ydı. Tıpkı onun gibi yüzünde kasvetli bir ifade olan arkadaşı ise hayır dercesine başını sallamakla yetindi. Vampirler bir kez daha düşüncelere dalarken, içeriye yine derin bir sessizlik çöktü. Oraya doğru yaklaşmakta olan bir arabanın sesini duymayı bekliyorlardı. Ancak arabanın sesini vampirlerin keskin kulaklarının duyması bile mümkün değildi.

"Baba?"

İsmail kapının eşiğinden içeri bakan bir çift yemyeşil göz görünce ayağa fırladı.

"Hah, iyi. Bir şey içmiyormuşsun" dedi Violet içeri girerken. Üstünde geceliği vardı. Henüz vampirlerin kan içmesini görmeye alışamamıştı.

Babası, "Bu saatte ayakta ne işin var?" dedi sert bir ses tonuyla, ama kızına kendi yerini verirken yüzündeki ifade yumuşadı.

"Uyuyamıyorum. Catherine gittiğinden beri uyuyamıyorum. Patrick de yok. Ne zaman döneceğini biliyor musun?"

Alexander içini çekip geriye yaslandı. "Patrick için endişelenme. O, güçlü bir adamdır."

Violet, kanla dolu sürahiden gözlerini ayırmadan, parmaklarını sürahinin ağzında gezdirdi. "Güçlü bir vampirdir demek istedin herhalde. Bebeğimi geri istiyorum Alexander."

Alexander'ın çenesindeki kaslar seğirmeye başladı. "Patrick öyle ya da böyle isimleri öğrenip geri gelecek. O canilerin sonun-

cusunu da yakaladıktan sonra Mikhail'i buraya geri getirteceğiz. Sonra ikiniz de çocuklarınıza kavuşacaksınız, söz veriyorum."

Alexander kendinden emin konuşuyordu. Violet'ın ikna olması gerekirdi, ama Alexander'ın *"Öyle ya da böyle"* demesi hoşuna gitmemişti.

Klan liderlerinin Gerçek Vampirlere tuzak kurduğu gece İsmail'in pencereden atlarken yakaladığı Delphine isimli vampir kadın ağır yaralıydı. Kendine gelmesi epey vakit almıştı, ama yine de onu konuşturamamışlardı. Patrick ne yapacağını söylememişti, ama Violet neler olup bittiğini tahmin edebiliyordu. Delphine konuşmamakta ısrar edecek olursa, Patrick zorla dişi vampirin zihnine girecekti.

Delphine ve dostları amaçlarına ulaşmış olsalardı, Violet ile çocuğunun başına feci şeyler gelebilirdi, ama nedense Violet zihin okuma konusunda hâlâ rahat değildi. Angelica ona, Patrick dişi vampirin zihnini fazla zorladığı takdirde, vampirin aklını kaybedebileceğinden söz etmişti.

Aslında, Violet'ın kendini kötü hissetmesinin nedeni Delphine'in durumu değildi. Patrick eskiden beri zihin okumaya karşıydı. Bunu "hak eden" birisi olsa bile, Patrick zihin okuduğu için kendini kötü hissedecekti.

Violet aniden ayağa fırladı. Burnuna İskoç dağlarının kokusu gelmişti.

"Geliyor!" dedi.

20

Ağaçların sık dallarının arasından sızan güneş ışığı, hızla ilerleyen arabanın üstünde tuhaf gölgeler oluşturuyordu. Nell'in sırtı, bir yere yaslanamadığı için fena halde tutulmuştu, ama en azından biraz olsun temiz hava alabildiği için mutluydu. Morag'le düzenli olarak yer değiştiriyorlardı. Biri bebeklere bakarken diğeri ön tarafta oturuyordu. Arabanın tekerlekleri engebeli yolda çukurlara girip çıkarken sürücü koltuğu sürekli sallanıyordu. Nell, dizginleri gevşek bir biçimde tutan Mikhail'e baktı. Mikhail'in endişeli olduğu bir tek çenesindeki kasların seğirmesinden anlaşılıyordu. Yoksa onları gören biri, gezintiye çıkmış bir aile olduklarını düşünebilirdi.

Neden hiç konuşmuyordu? Nell huzursuz bir biçimde oturduğu yerde kıpırdandı. Mikhail ona *"Fener düşseydi George ve Lizzie yanacaklardı, değil mi?"* diye sorduğundan beri tek kelime bile etmemişti.

Evet! diye yanıt vermişti. Süleyman'ın sakalı aşkına, neden *Hayır* diyememişti? Ona hayır diye yanıt verseydi her şey daha farklı olabilirdi. Mikhail muhtemelen ona inanmamış, saçmaladığını düşünmüştü. Belki de ona *inanmıştı. Tanrım, ne yaptım ben?* diye düşündü.

Yutkunup konuşmak için cesaretini toplamaya çalıştı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Mikhail ona bakmadı. Onu açıkça duymazdan gelmişti. Dünyadaki tüm rezil, kaba, inatçı şeyler aşkına! *Lanetli* olması kendi suçu muydu sanki? Burada olmaları, birileri tarafından kovalanmaları da kendi suçu değildi! Nell düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Mikhail ne cüretle ona böyle davranıyordu? Tamam, belki çok şaşırmış olabilirdi, ama... Bu işe onu zorla bulaştıran

kişi Mikhail'di! Bir kez daha, suçlu olmadığı halde gözü dönmüş insanlardan kaçıyordu! Bu sefer tek hatası, düşüncesiz Mikhail'e yardım etmekti!

Nell öfkeyle Mikhail'e dönüp, "Bunu bana nasıl yaparsın?" dedi. "Ne cüretle benden yardım ister, canımı kurtarmak için beni bir kez daha kaçmak zorunda bırakır, sonra da beni duymazdan gelirsin? Derhal bir açıklama istiyorum!"

Mikhail çaresizlik içinde masmavi gözlerini ona dikince Nell ne yapacağını bilemedi. Mikhail başını hemen yola çevirdi. Çenesindeki kasların seğirmesinden, duygularını zapt etmeye çalıştığı belli oluyordu.

"Özür dilerim Nell" dedi. Nell onun sesindeki pişmanlığı hissedince öfkesi bir anda dindi. "Seni bu işe hiç bulaştırmamalıydım. Bencilce davrandım. Tek istediğim, çocukların güvenliğini sağlamaktı. Seni de düşünmeliydim. Küstah ve düşüncesiz bir adamım ben."

Ağlamamak için kendini zor tutan Nell önüne döndü. Son birkaç saattir birbirinden o kadar farklı şeyler hissetmişti ki! Mutluluk, pişmanlık, korku, panik, öfke ve şimdi de... O anda ne hissettiğinden kendi de emin değildi. Kendi içine çekilmeyi, birkaç dakika hiçbir şey hissetmemeyi ve sakinleşmeyi istiyordu sadece.

"Lütfen, böyle konuşma. Çocukları korumak istemen çok doğal. Böyle öfkelendiğim için özür dilerim. Zor bir gün geçiriyoruz."

Mikhail güldü. Sesi boğuk ve tuhaf çıkıyordu.

"O kadar iyi yüreklisin ki Nell" dedi. "Ne yazık ki bizim için bir şey daha yapmanı istemek zorundayım."

Mikhail'in tam olarak ne demek istediğini anlayamayan Nell suratını buruşturup, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Peşimizdeki adamlar istediklerini elde edene dek pes etmeyecekler Nell. Çocukları öldürmek istiyorlar. Onları engellemeye çalışan herkesi de gözlerini kırpmadan öldürecekler." Mikhail Nell'e, ne demek istediğini anlamasını beklermiş gibi baktı. "Kulübeyi buldular. Köye, evine geldiler. Kim olduğunu biliyorlar Nell. Yollarımız ayrılsa bile, bundan böyle kaçmak zorundasın."

Yollarımız ayrılsa bile mi? Nell şaşkınlıkla, Mikhail'i ve çocukları terk etmeyi asla aklına bile getirmediğini fark etti. Bu mümkün değildi. Ancak Mikhail bu seçeneği de düşünmüş olmalıydı, aslında bunun bir seçenek olamayacağını bilmesi gerekirdi. Nell, şeytanın zihninde birtakım oyunlar oynadığını düşündü. Bu canilerden kendini kurtaramayacağını bilmek içini rahatlamıştı, çünkü bu, çocukları ve Mikhail'i yine göreceği anlamına gelirdi.

Böyle düşündüğü için gerçekten delirmiş olmalıydı.

"Nell? Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Nell onu duymazdan geldi. Sorduğu ilk soruya Mikhail'in yanıt vermemesi hâlâ onu tedirgin ediyordu. "Nereye gidiyoruz?" dedi.

Nell, Mikhail'in omuzlarının gerilmesinden, duyacağı yanıtın pek de hoş olmayacağını tahmin etti.

"Ailemin Shelton'daki çiftliğine gidiyoruz. Yolumuzun üzerindeki ilk durakta atları değiştirmek zorundayız."

Nell onun konuşmayı sürdürmesini bekledi, ama Mikhail'in açıklaması bu kadardı.

"Tamam, bu mantıklı bir plan gibi" dedi. Ama onu hâlâ huzursuz eden bir şey vardı. "Peki Shelton ne kadar uzaklıkta?"

Mikhail "İki günde varırız" dedi. Yine kısa bir yanıt vermişti. Ne yapmaya çalışıyordu?

"Pekâlâ, bu da kulağa kötü gelmiyor, ama neden benden bir şeyler gizlediğin hissine kapılıyorum? Bizi orada bulacaklarından mı endişeleniyorsun?"

Mikhail, yüzünde çok ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Bizi orada bulacaklarından eminim" dedi.

"Emin misin?" Nell iyice şaşkına dönmüştü. Mikhail gitgide daha gizemli yanıtlar veriyordu.

"Seni bulamayacaklar Nell. Onlar çiftliğe vardıklarında sen ve çocuklar çoktan gitmiş olacaksınız."

"Çoktan... gitmiş..." Nell papağan gibi Mikhail'in sözlerini tekrarladı.

"Shelton'a vardığımızda, Morag'le birlikte çocukları Londra'ya götürmenizi isteyeceğim."

Londra'ya mı? Nell nihayet Mikhail'in planını anlamıştı. Hızla ona doğru döndü. "Hayır. Kesinlikle olmaz" dedi. "Bizi Londra'ya yollayıp sen orada kalamazsın! Racanın filleri aşkına Mikhail, onlara karşı koymayı düşünmüyorsundur umarım!"

Araba bir virajı döndükten sonra karşılarına bir han çıktı.

"Onları oyalamam gerek Nell. Şu anda onlardan öndeyiz, ama bize er ya da geç yetişecekler. Dahası, Shelton'ı da gözetliyor olabilirler. Sizi bile bile böyle bir tehlikeye atamam."

"O halde Shelton'a gitmeyelim! Hep birlikte Londra'ya gidelim!"

"Onlar da bunu yapmamızı bekliyorlar zaten. Üstümde bir bıçak dahi yokken onlarla karşılaşmayı göze alamam. Shelton'a gidiyoruz Nell, o kadar. Onları hepimizin orada olduğuna inandıracağız. Evimizdeki hizmetkârlar yıllardır aileme büyük bir sada-

katle hizmet ettiler. Morag ve sen kılık değiştirip birer hizmetkâr gibi görevli kapısından kaçacaksınız. Siz kaçarken hizmetkârlar adamların dikkatini dağıtır, onları oyalarlar. Mitya ve Katya'yı sepetlerin içinde saklayabilirsiniz. Detayları düşünmek için daha iki günümüz var. Bence bu plan işe yarayacak."

Nell, Mikhail'in yaptığı plandan emin olduğunu ve planın işe yarayabileceğini biliyordu, ama bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Mikhail ciddi ciddi çiftlikte kalmaktan ve o canilere tek başına karşı koymaktan söz ediyordu!

Hana yaklaşmışlardı. Birkaç dakika sonra, arabayı değiştirip Shelton'a doğru yola çıkacaklardı. Nell endişeyle, "Üç adama karşı tek başına nasıl karşı koyacaksın?" diye sordu.

"Yalnız olmayacağım Nell. Shelton'da bana yardım edecek yeteri kadar adam var." Mikhail gülümsüyordu, ama Nell'in içi hâlâ rahat değildi. Kendinden ve adamlarından çok eminse onu ne diye Londra'ya gönderiyordu?

"Peki Londra'da nereye gideceğiz?"

"Ablamın evine gideceksiniz. Kocası sizleri koruyacak."

"Anlıyorum..." Nell, Mikhail'in ne düşündüğünü gerçekten de anlamıştı. Ona ve çocuklara vakit kazandırmak için hayatını feda edecekti. Yaptığı plandan da asla vazgeçmeyecekti. Nell farklı bir yol denemeye karar verdi. "Ya Londra'ya varamazsak?" dedi. "Ya adamlar çiftlikteki oyuna gelmezlerse? Bu durumda, seninle kalmamız daha güvenli olmaz mı?"

Mikhail ona yanıt vermeden önce, dizginleri çekip arabayı hanın önünde durdurdu.

"Londra'ya sağ salim varacaksın Nell."

Mikhail yanağını okşayınca, Nell bir anda gözlerinin dolduğunu hissetti. Mikhail'in elini tutup ağlamamak için gözlerini yumdu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"*Eminim* Nell. Çünkü sen hem zekisin hem de cesursun." Mikhail, Nell'in çenesini hafifçe havaya kaldırıp onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Masmavi gözlerinde, onu ne suçlayan ne de yargılayan bir ifade vardı. Nell şaşkınlıkla Mikhail'in kendisine minnetle baktığını hissetti. "Çünkü geleceği görmeni sağlayan bir yeteneğin var" dedi.

21

Mum ışıkları, salondaki altın kaplamalı mobilyaların ve karmaşık desenli Türk halılarının üstünde gölgeler oluşturuyordu. Patrick buraya daha önce de gelmiş, karısıyla tanışmadan uzunca bir süre önce, bu evin sahibesi tarafından ağırlanmıştı. Kanepenin arkasına saklanan çocukları görünce içini büyük bir suçluluk duygusu kaplamasının sebebi belki de buydu. Çocukların üstünde, apış aralarındaki peştamaldan başka hiçbir şey yoktu. Ayaklarına zincir vurulmuştu. Bu çocuklar, kana susamış vampirlerin elinde birer oyuncaktı. Patrick, *Tanrım*, diye geçirdi içinden. Çocuklar on altı yaşında ya varlardı ya yoklardı.

İçinde intikam hissinin kabardığını hisseden Patrick'in vampir dişleri damağından fırlayıp altdudağına dayandı. İçeriye korku, kan ve seks kokusundan oluşan keskin bir koku hâkimdi. Korku kokusu, onunla göz göze gelmekten çekinen çocuklardan geliyordu, ama diğer kokular, yatak odasına açıldığını bildiği kapının ardından sızıyordu içeri.

Rosalyn, kanunlara karşı gelmenin cezasını ödeyecekti. Bu çocukları ve kim bilir daha kaç çocuğu avladığına pişman olacaktı. Rosalyn yaptıklarının bedelini öderken, Patrick de onun yanı sıra acı çekecekti. Çünkü onu tanıyordu, çünkü onun lideriydi. Rosalyn'in böyle bir şeye kalkışacağını tahmin etmeliydi. Onda bir tuhaflık olduğunu önceden de hissetmişti.

Arkasından bir ses duyunca İsmail'in geldiğini anladı. Çocukları gören arkadaşının suratı kardı. Patrick, Osmanlı'nın bir şey söylemek üzere olduğunu görünce, parmağını dudaklarına götürerek ilerideki kapıyı işaret etti. İsmail, mum ışığında parıldayan vampir dişlerini göstererek onaylarcasına başını salladı. Önce çocukları, sonra da başını işaret etti. Patrick onun ne demek istedi-

gini anlamıştı. Önce çocukları oradan çıkaracaklardı, sonra da zihinlerinden vampirlerle ilgili her türlü anıyı silip onları evlerine yollayacaklardı.

Gözleri tekrar eski rengine dönen İsmail, çocuklara zarar vermeyeceğini göstermek için ellerini iki yana açıp kanepeye doğru ilerledi. Çocuklar köşeye sinmişlerdi. Aralarından biri, işkence görmüş bir hayvan gibi inliyordu. Patrick gayet sakin bir biçimde kan kokusunu takip etti. Rosalyn'in yatak odasına açılan kapının üstünde melek biçiminde oymalar vardı. Çocuklara böylesine dehşet verici şeyler yapan bir vampirin kapısında meleklerin olması tuhaf şeydi doğrusu. Patrick bunu düşünürken hafifçe kapıyı itti ve içeride neler olup bittiğine göz attı. Yatağın üstündeki çırılçıplak vampirler, içeri girdiğini fark edemeyecek kadar kendilerinden geçmişlerdi. Dördüncü bir çocuğun bedeninden kana kana kan içiyorlardı. Patrick derin bir nefes aldı. Çocuğun öldüğü belliydi. Gözü dönmüş çiftin çocukla işi neredeyse bitmek üzereydi.

Patrick tüm bedeninin gerildiğini hissetti. Vampirlere belli etmeden içeri girdi. Karşısında duran iki vampir, Delphine'i sorguya çektiğinde elde ettiği listedeki son isimlerdi. Bu vampirlerin de, listedeki diğer vampirler gibi suçlu oldukları her hallerinden belliydi.

Ne klanında ne de bu dünyada böyle canilere yer yoktu. İnsanlar, kötü yürekli kişilerle, polisleri ve kanunlarıyla başa çıkıyorlardı. Kendi ırkının düzeninden ise Patrick sorumluydu. Dünyayı bu gibi canilerden korumak görevi, İsmail'e, Alexander'a, İsabelle'e ve kendisine düşüyordu.

İçeriye girdiğini ilk gören, Güney Klanı'ndan Londra'ya ziyarete gelen Federico isimli erkek vampirdi. Ağzından kanlar damlıyor, kapkara gözleri, insan kanının verdiği güçle parıldıyordu. Patrick'i gören Federico'nun ağzından, kulakları sağır edecek tiz bir ses çıktı. Birinin odaya izinsiz girdiğini fark eden Rosalyn başını kaldırdı. Patrick'i görünce kapkara gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı.

Patrick içinden, *En azından içlerinden biri korkması gerektiğinin farkında*, diye düşündü.

"Kanunları çiğnediniz" dedi.

Ama Federico lafını bitirmesine izin vermedi. Gözü dönmüş vampir yataktan Patrick'in üstüne sıçradı. Patrick onun bu hareketi yapacağını bildiğinden, hızla yana doğru çekilip vampirin kafasını yakaladı ve boynunu kırdı.

Federico'nun boynundaki kemiklerin kırılma sesine Rosalyn'in

kesik kesik nefes sesleri eşlik ediyordu. Patrick gözlerini Rosalyn'den ayırmadan diğer vampirin cansız bedeninden uzaklaştı ve belindeki kılıcı çekti. Kılıcı havaya kaldırırken kılıcın keskin kısmı parıldadı. Federico'nun bedeninden ayrılan başı ayaklarının dibinden öteye yuvarlanırken üstü başı kan içinde kaldı.

Rosalyn hiçbir şey yapmıyor, bir yataktaki ölü çocuğa, bir de Federico'nun kesik başına bakıyordu.

Patrick ona doğru ilerlemeye başladı. Yürürken kılıcının ucu yere değiyor ve krem renkli halının üstünde incecik bir kan lekesi bırakıyordu. Rosalyn ellerini kendisini korumak ister gibi öne uzatıp geri çekildi.

"Bu yaptığımız yanlış bir şey değil!" diye haykırdı. "Bizler böyleyiz!"

Patrick onu dinlemedi. Beyninin, şefkat, suçluluk ve pişmanlık hisseden bölümünü, daha doğrusu herhangi bir şey hisseden bölümünü tamamıyla kapatmıştı. O bir liderdi. Irkının güvenliği ve esenliği onun ellerindeydi. *Rosalyn* ise ırkı için büyük bir tehlikeydi. Bu konuda söylenecek başka bir şey yoktu.

Rosalyn yatakta kaçmaya çalışarak, "Hayır, dur! Bizler bu iş için yaratıldık! Anlamaya çalış, başka seçeneğimiz yok, biz buyuz!" diye yalvarmaya başladı. "Ya paylaştıklarımız ne olacak? Senin için hiçbir anlamı yok mu?"

Patrick'le arasında sadece birkaç adımlık mesafe kalmıştı. "Davranışlarının ne tür sonuçlar doğuracağını biliyordun. Masum kişileri öldürüp tüm klanı tehlikeye attın. İster diğerlerinin önünde, ister tek başına, idam edileceksin. Hangisini istersen seç."

Rosalyn dişlerini göstererek suratını buruşturdu.

"Senin ve o güzel karının peşine düşecekler. Kelleni uçuracaklar, kaçamayacaksın!"

Patrick gözünü bile kırpmıyordu. "Arkadaşlarının hepsi öldü Rosalyn. Artık kararını ver."

"Hayır!" Rosalyn'in tiz çığlığı odada yankılandı. Ani bir hareketle Patrick'in boğazına atılıp dudaklarını geriye çekti ve dişlerini Patrick'in etine geçirmeye çalıştı. Patrick yana kaydı, ama Rosalyn'in pençeleri göğsünde izler bırakmıştı. Patrick artık sadece içgüdülerine göre hareket ediyordu. Rosalyn'i yatağın üstüne itip tek dizini boynuna bastırdı. Rosalyn birkaç dakika debelendi, sonra elleri iki yana düştü.

Patrick yataktan kalktığında Alexander tam arkasında duruyordu. Patrick'in gömleği paramparça olmuş, suratı ve giysileri kana bulanmıştı. Ama elleri titremiyordu.

"Tamam, bitti." Alexander onun önüne geçip Rosalyn'in tam kalbine saplanmış olan kılıcı çekip çıkardı. "Kiril buraları temizler" dedi.

Patrick başını sallamaktan fazlasını yapamadı. Ne yapması gerekiyorsa onu yapmış, dünyayı daha güvenli bir yer haline getirmişti.

Alexander ona bakıp "Patrick?" dedi. Bakışlarında Patrick'in yaptıklarını anlayışla karşıladığını belirten bir ifade vardı.

"Bir klan toplantısı yapacağım." Patrick'in bakışları ölü çocuğa kaydı. "Delphine herkese ibret olacak. *Gerçek Vampirler* bir daha kanunlarımızın çiğnenmemesi gerektiğini anlayacaklar."

Alexander, "Senin yanındayız" dedi. Sonra içini çekip, "Artık Mikhail'i geri çağırmanın vakti geldi" dedi.

Mikhail. Patrick evden ayrılırken başını mutlulukla salladı. Karısının kuzenine çok şey borçluydu. Keşke ona hemen ulaşabilselerdi de bir ay olmadan kızı Catherine'i kollarına alabilseydi. Mikhail kızını daha güvenli bir yere götürmek için Londra'dan ayrıldığından beri kızı burnunda tütüyordu. Ama artık her şey bitmişti. Tehlike geçmişti.

22

Mikhail, Grey Goose Hanı'nda kiraladıkları odanın kapısını açtığında hava pembemsi bir renge bürünmüştü.

Nell kucağında çocuklarla odaya ondan önce girip, "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu. Mikhail, Nell'in ellerinin, saatlerdir çocukları kucağında tutmaktan titrediğini fark etmiş, kapıyı hemen kapatmıştı.

"Çok yoruldun Nell. Burada uzun süre kalmayacağız. O yüzden endişelenme." Aslında ormandan geçerlerken, bir handa konaklayıp konaklamamak konusunda tereddütlüydü Mikhail. Mola vererek kaybettikleri her dakika, peşlerindeki avcılara vakit kazandırmış oluyorlardı. Ama çocuklarla seyahat etmek hem kendisi hem de Nell için çok zordu. Nell'in kollarının titrediğini saatler önce fark etmiş, Mitya'yı onun kucağından almıştı, ama iki bebekle birlikte at binmek hem güvenli değildi, hem de böylesine zorlu bir günün ardından hepsinin dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Nell endişeyle, "Ya bizi bulurlarsa?" dedi ama yorgunluktan bitap düşmüş bir halde çoktan odadaki yatağın kenarına ilişmiş, çocukları da yatağa yatırmıştı.

"Bizi bulamazlar Nell. Haydi biraz dinlen. Morag'i yanına yollayayım da atları değiştirmeye gideyim." Mikhail avcıların onları o handa bulabileceklerini pekâlâ biliyordu, ama bu riski göze almalıydı. Ormanda yol alırken değil de en azından mutfağında bir bıçak ya da başka tür bir silah bulabileceği bir handa yakalanmaları daha iyiydi. Ama Nell'e bu tür endişelerinden söz etmesi doğru olmazdı. Onun dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bir saat sonra tekrar yola çıkacaklardı ve güneş bir daha batana dek yolda olacaklardı.

Atları değiştirmek Mikhail'in umduğundan uzun sürdü. Gümüş

cep saatini, konaklama, biraz yiyecek ve bir sonraki gece yolda lazım olacak bir miktar para karşılığında değiş tokuş etmesi de bir saati buldu. Sonra, elinde kocaman bir güveçle yukarı kata çıktı.

Morag de yavaş yavaş peşinden geliyordu. Mikhail, yaşlı kadının tam vaktinde arabayla karşılarında bitmesine ve hiç tereddütsüz kendileriyle gelmesine çok şaşırmıştı. O kadar yaşlı bir kadın onlara şaşılacak derecede iyi ayak uyduruyordu.

Odayı aydınlatan tek ışık bir mumdu. Mikhail, Nell'in yatakta uyuyakaldığını görünce, geçirdikleri berbat güne rağmen gülümsedi. Mitya ve Katya Nell'e sokulmuşlardı, gözleri açıktı ama hiç ses çıkarmadan yatıyorlardı. Mikhail çocukların hiç bu kadar sakin olduğuna şahit olmamıştı. Hele saatlerdir midelerine tek lokma dahi girmediği düşünülecek olursa, bu gerçekten de şaşılacak bir durumdu.

Hanın aşçısından çocuklara biraz sebze püresi pişirmesini ve biraz da süt vermesini istediği aklına gelince aşağı kata inecek oldu, ama Morag ondan hızlı davrandı.

Nell'i uyandırmamak için kısık sesle, "Bebeklerin karnını doyurmam gerek" diye fısıldadı. Sonra aklına Nell'in ancak tef sesiyle uyanabildiği geldi. Bir kez daha gülümsedi. *İnanılmazdı.*

Morag onu duymazdan geldi. Yanından geçip çocukları kucağına aldı ve odadan çıktı. Mikhail kadının peşinden gitmesi gerektiğini biliyordu, ama Morag'in onlara gayet iyi bakacağından emindi. Güveci odanın köşesinde duran masanın üstüne koydu ve gidip yatağın kenarına oturdu.

Alçak bir sesle "Nell" diye seslendi ve onu omuzlarından sarstı. Nell onu şaşırtarak gözlerini hemencecik açıverdi. "Bak bu sefer seni uyandırmak kolay oldu."

Nell gözlerini kırpıştırdı. "Uyumuyordum" dedi.

Mikhail, omuzlarında dünyanın yükünü taşıyormuş gibi hissediyor, özlemle Nell'in yanı başındaki diğer yastığa bakıyordu. Ama uyuması söz konusu bile değildi. *Avcılar* gelirse ayakta ve tetikte olmalıydı. Pencerenin yanına gidip karanlık ve ıssız yola baktı.

"Bir gün bana uyuyup da nasıl uyumadığını anlatmalısın, ama şu anda gerçekten de biraz dinlensen iyi olacak Nell."

Nell doğrulup oturdu. Mikhail'in odadan çıktığı bir saat öncesine göre daha dinlenmiş görünüyordu. Mikhail, onun sözünü dinlememesine neden şaşırmamıştı? Tabii ya! Nell hep kafasının dikine giderdi, bunda şaşılacak ne vardı ki?

Nell "Sen de dinlenmelisin" dedi Mikhail'e.

"Ben gayet iyiyim, merak etme." Mikhail zoraki gülümsedi. Bu gülümsemeyi, genellikle reddettiği mülayim kadınlar için saklardı. Nell'in suratını ekşittiğini görünce ister istemez, söylediği şeylere inanmayan tek kadının *Nell* olduğunu düşündü.

Nell yanına gelip, "Yorgunsun" dedi. "Uyuman gerek."

Nell'in her zaman ensesinde topladığı topuzu dağılmış, saçları omuzlarına dökülmüştü. Nell uykusuz, darmadağınık bir halde ve üstü başı perişanken bile nasıl oluyordu da gözüne bu kadar güzel görünüyordu? Mikhail'in aklına önceki gece geldi... Nell başını omzuna yasladığında, onun... Yok, o anda ne hissettiği mühim değildi! Nell, George'u seviyordu. Her zaman da onu sevmişti. Bu iş bittiğinde Nell ona geri dönecekti. Tabii George denen o sersem karısını boşamaya gerçekten de niyetliyse!

"Çok ilerisini göremiyorum. Daha doğrusu öyle olduğunu düşünüyorum. Ama bence birkaç saat burada dinlenmemizin bir sakıncası yok."

Mikhail onun ne demek istediğini neden sonra anladı. Anladığı zaman da şaşkınlıkla bakakaldı. Nell ise, sanki bunu söylemek için çok çaba sarf etmiş gibi tatsız bir ifadeyle bakıyordu ona.

Mikhail ona bu yeteneğiyle ilgili o kadar çok şey sormak istiyordu ki nereden başlayacağını bilemiyordu.

"Peki, bu yeteneğini kontrol edebiliyor musun?" diye sordu.

Nell omuzlarını silkti, nedense hüzünlüydü. Mikhail bunun nedenini anlayamadı.

"Bazen her şey bir anda oluveriyor. Ama genellikle istediğim zaman bir şeyleri görebiliyorum."

Mikhail onun ne demek istediğini, neden tereddüt ettiğini anlamak istiyordu, ama geleceği görmenin nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Sen... Yani, bu nasıl oluyor?" dedi.

Nell içini çekip gözlerini yumdu. "Bilmiyorum Mikhail" dedi. "Geleceği görmeye yoğunlaştığımda zaman yavaşlıyor, her şey donuyor. Sonra da her şey son derece hızlı bir biçimde gelişiyor. Sesler birbirine karışıyor, söylenenleri her zaman anlayamıyorum, ama neler olup bittiğini gayet iyi görebiliyorum. Her şey çok hızlı oluyor... Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum."

"Sorun değil, açıklamana gerek yok."

Nell gözlerini boş yola dikmişti. Mikhail, Nell'in gözlerini kıstığını fark etti. Acaba zaman o anda yavaşlamış mıydı? Kendi de donmuş bir halde mi görünüyordu ona? Bunları düşünmek Mikhail'i huzursuz etti.

Nell bir iki dakika sonra, "İki adam handan ayrılacak, ama peşimizde kimse yok" dedi. "Zamanı kesin olarak bilemiyorum, ama burada en azından bir saat dinlenebiliriz." Nell dönüp Mikhail'e baktığında onun bakışlarında bir tereddüt olduğunu gördü.

Mikhail, Nell'in geleceği görmek isterken acı çekiyor olabileceğini düşündü. Nell'in elini tutup, "Bunu yaparken acı çekmiyorsun, değil mi?" diye sordu.

Nell ellerine bakıp, "Acı mı?" dedi. "Neden acı çekeyim ki?"

Mikhail yanılmıştı. Düşündüğünden de çok yorulmuştu. Belki de gerçekten biraz uyumalıydı. "Boş ver, uyumana bak" dedi. "Ben sandalyede uyurum."

Nell, peki dercesine başını sallayıp yatağa yöneldi, sonra odanın köşesindeki sandalyeye baktı. "Orada uyuman mümkün değil" dedi.

Mikhail itiraz etmek üzereydi ki onun haklı olduğunu fark etti. Külüstür sandalye hiç de davetkâr görünmüyordu. "Haklısın" dedi. "Yerde yatayım bari."

"Hunlar ve atları aşkına! Yatak ikimize de yeter. Neyin doğru, neyin yanlış olduğunu düşünecek zamanımız yok. Tanrı aşkına, gözü dönmüş canilerden kaçıyoruz!"

Mikhail, Hunların ve atlarının konuyla ne alakası olduğunu anlayamamıştı, ama Nell'in haklı olduğunu biliyordu. Zaten dinlenmek için fazla vakitleri yoktu. Nell'le aynı yatağı paylaşıp ona dokunmamak için elinden geleni yapacaktı. Gerçi bu hayli güç olacaktı, ama başını yastığa koyduğu anda yirmi dört saat aralıksız uyuyabilirmiş gibi geliyordu.

Ceketini çıkarıp yatağın diğer tarafına geçmeden önce Nell'e biraz vakit tanıdı. Yatağa yatınca şilte Mikhail'in ağırlığı altında ezildi. Mikhail gerinip Nell'in rahat etmesi için ona sırtını döndü. Uzunca bir süre yarı karanlığa bakıp gözlerini kırpıştırdı. Nell'in bedeninden yayılan sıcaklığın sırtına değdiğini ve onu çağırdığını hissedebiliyordu. Nell'in saçlarından her daim yayılan gül kokusunu alabiliyordu. Mikhail gözlerini sıkı sıkı kapatıp, bir an önce uykuya dalmayı diledi.

Çok geçmeden de derin bir uykuya daldı.

* * *

Nell aniden uykusundan uyanıp ay ışığının aydınlattığı odaya göz gezdirdi. Bir an için nerede olduğunu hatırlayamayıp panikledi. Ne kadardır uyuyorlardı? Nell ancak yakın geleceği görebi-

liyordu. Dolayısıyla, caniler o sırada merdivenlerden yukarı çıkıyor, odalarına doğru geliyor olabilirlerdi. Çocuklar neredeydi? *Çocuklar neredeydi?*

Nell apar topar yataktan fırlayıp tökezleye tökezleye pencereye koştu. Bütün dikkatini bomboş yola verdiği için Mikhail'in sesini duyması birkaç dakika sürdü.

"Nell? Uyanmışsın, ne güzel. Seni yine başından aşağı su dökerek uyandırmak zorunda kalacağımı sandım."

Nell tanıştıkları günü anımsayınca hafifçe gülümsedi, ama Mikhail'in yatak odasına girdiğini görünce aklı karıştı. Mikhail yanında uyumamış mıydı? Tabii ki de yanında uyumuştu, bundan emindi! Nell, Mikhail'in kokusunu almamak için nefesini tutmaya çalışmıştı. Ona yaklaşmasın, sarılmasın diye dua etmişti. O yatağa uzandığında başka bir yerdeymiş gibi hissetmeye ve öyle davranmaya çalışmıştı. Zaten bu yüzden Mikhail'in yanı başında uyuduğundan emindi ya!

"Odadan ne zaman çıktın?" dedi. Mikhail'in elinde su dolu bir kâse olduğunu görünce de kaşını havaya kaldırarak, "Uyuyamadın mı?" diye sordu. Mikhail ciddi ciddi onu başından aşağı su dökerek mi uyandırmayı düşünmüştü yoksa?

"Uyudum, ama çok değil" dedi Mikhail. "Bir saat dolmak üzere. Morag çocuklarla birlikte aşağıda. Yola çıkmak için şafağın sökmesini bekleriz diye düşünmüştüm, ama hem hava açık hem de ay ışığı etrafı yeterince aydınlatıyor."

Nell, "Bu yüzden, hemen yola çıkıp avcılarla arayı açmak istiyorsun, öyle mi?" dedi.

"Etraf yola çıkabileceğimiz kadar aydınlıksa peşimizdeki avcılar da aynı şeyi yapacaktır. Avcılarla arayı açmanız mümkün değil."

Doğru ya! O caniler bir yerde doğru dürüst dinlenmelerine fırsat verirler miydi? Katiller kurbanlarını gafil avlamaya çalışırlardı.

Nell yataktan fırlayınca bacaklarının ne kadar sızladığını fark etti ilk kez. Tekrar ata binmek işkence gibi gelecekti.

Gülümseyerek, "Eh, o halde getirdiğin suyu kullanayım da bir an önce yola çıkalım" dedi.

Mikhail de gülümseyip, "Suyu dilediğin gibi kullan" dedi. Başıyla masayı işaret edip "Sana bir kâse çorba da getirmiştim, ama herhalde buz gibi olmuştur. Yine de yola çıkmadan önce iç. Beslenmeye ihtiyacın var."

Gecenin o vaktinde dışarıda buz gibi bir rüzgâr estiğini hisseden Nell halinden memnundu. Canlarını kurtarmak pahasına at

sırtında kaçarlarken ayılmak pek de zor olmadı. Ama o anda kısa süre önce içtiği ılık çorba ve alelacele yüzünü yıkaması bile ona geçmişte kalmış bir anı gibi geliyordu. Sanki kahverengi kısrağın üstünde ay ışığıyla aydınlanmış yolda dörtnala giden başka birisiydi. Sanki başka birisi bebeklerden birini kucağında tutuyor, önündeki adamın sırtına bakıyordu. Sanki olanları bir başkası yaşıyor, Nell de uzaktan onu izliyordu.

Acaba savaş sırasında insanlar böyle mi hissediyorlardı? Eskiden babası ona insanın doğasıyla ilgili teorilerinden söz ederdi. İnsan beyninde bir düğme olduğuna ve zorlu zamanlarda kişinin kendisini korumak amacıyla bu düğmeye bastığına inanırdı. Düğmeye basıldığında, zihnin sessiz sedasız bir köşeye çekileceğini ve kişinin kendi bedeninde bir izleyici konumuna geçeceğini söylerdi.

O anda hissettikleri böyle bir şey miydi? Yok, başka bir şey yaşıyor olmalıydı. Çünkü ne savaş çıkmıştı, ne de tehlikedeydiler. En azından bir saat daha güvendeydiler.

Mikhail, birlikte geçirdikleri gece konusunda pişmanlık duyuyorsa da yapacak bir şey yoktu. O geceden bir daha hiç bahsetmemesi ve yorgunluktan bitap düştüğü halde onunla aynı yatağı paylaşmak istememesinin bir önemi yoktu. Böylesi daha iyiydi. Ne de olsa o varlıklı bir beyefendiydi. Kendisi ise sadece lanetli bir kadındı.

"Nell." Kucağında oturan Mitya kıpır kıpırdı. Mitya her ismini söylediğinde, Nell büyük bir heyecana kapılıyordu. Romulus ve Remus aşkına! Bu dünya tatlısı bebekler hâlâ tehlikedeyken nasıl sızlanıp durabilirdi? Küstah, inatçı ve aptal birisiydi!

"Nell?" Mikhail'in sesi Nell'in kendisine gelmesine neden oldu.

"Evet?"

Mikhail atını Nell'in yanına yanaştırdı. Artık daha yavaş ilerliyorlardı. "İyi misin?"

İyi miydi? Nell, bir şeyler söylemeye çalışan Mitya'ya ve dayısının kolunda mışıl mışıl uyuyan Katya'ya bakıp "Evet" dedi. Sonra, suratında ciddi bir ifadeyle üçüncü bir atın üstünde onları takip eden Morag'i işaret etti. "Ne kadar sakin olduğunu fark ettin mi?" diye sordu.

Mikhail yaşlı kadına bakıp gülümsedi. "Öyle" dedi. "Çok tuhaf bir kadın, ama ona çok şey borçluyum."

Nell de onunla aynı fikirdeydi. Morag olmasaydı köyden asla sağ salim çıkamazlardı.

Mikhail aniden, "Shelton'a gidince ne yapacağımızı düşünüyordum" dedi.

Nell, "Hâlâ Morag'le birlikte Londra'ya gitmemi istiyorsun, değil mi?" dedi. Mikhail'in yanıtını duymayı istemiyordu, ama bir yandan da, belki fikrini değiştirmiştir diye ummaktan alamıyordu kendini.

"Evet, daha önce de söylediğim gibi, hizmetçi kılığına girip evden kaçacaksınız. Size hizmetçi kıyafetleri, yiyecek, para ve bir de ablama götürmek üzere bir mektup vereceğim."

Nell boğazının düğümlendiğini hissetti. Yutkunup, "Yol ne kadar sürecek?" diye sordu.

Mikhail, Katya'yı diğer koluna alırken ay ışığı, kahverengi saçlarına vuruyordu. "Oraya yalnız gitmeyeceksiniz" dedi. "Shelton'daki hizmetçiler bir arabayla pazar yerine götürülürler. İki adamım sizinle birlikte pazara kadar gelecek, sonra Londra'ya hareket edeceksiniz. Yolda bir arkadaşımın evinde mola vereceksiniz. Ona da bir mektup yollayacağım. Size arabasını ödünç vermesini rica edeceğim. Ondan sonra da doğruca Londra'ya gideceksiniz."

Nell onaylarcasına başını salladı. Mikhail her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüştü. Şayet Shelton'dan hizmetçi kılığında ayrıldıklarını fark eden olmazsa, her şey en azından onlar için yolunda gidebilirdi.

"Ya sen?"

Mikhail gülümsedi. Sanki Nell'den endişelenmemesini ister gibiydi. Nell onun gülümsediğini görünce, ona sarılmamak için kendini zor tuttu. O sabah gözlerini açtığından beri bunu yapmaya can atıyordu.

"Merak etme, her şey yolunda gidecek. Shelton'a varınca güvende olacağız. Her şeyden önce, üçe karşı neredeyse üç düzine adamım var. Onlardan üstün durumdayız."

Mikhail haklıydı. Gerçekten de şansları yüksekti. Karşılarındakiler *üç* azılı katil olsa bile.

23

David, Shelton çiftliğindeki koşturmacayı sabırla izliyordu. Nedense o gün herkes daha da telaşlıydı. Ama tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu. Çiftliğin sahibi eve dönüyordu. Elleri kaşınmasa kendini daha iyi hissedecekti. Uzun zaman önce işaretleri okumayı öğrenmişti. İnsanın avcunun kaşınması hiç hayra alamet değildi.

Yanında duran Ralph, "Tereyağından kıl çeker gibi kolay olacak" diyerek güldü. David hemen ahmak arkadaşını meşe ağacının altına çekti. Bay Livingston böyle salakları nereden buluyordu? Patronuna defalarca bu işi tek başına halledebileceğini, bu iş için tutulan sersemlerin sadece ayak bağı olacağını söylediği halde adam razı olmamıştı. *Salak!* Dünya salaklarla doluydu. Bu tür insanları çekilir kılan tek özellikleri paralarıydı. Livingston onlara bu iş için tonla para ödeyecekti.

David bakışlarını kocaman çiftlik evinden Ralph'ın asık suratına çevirdi. "İşin kolay bir yanı falan yok" dedi ters ters. "Unutma ki çok kalabalıklar."

"Evet ama birkaç hizmetçiden ve şık giyimli uşaktan bahsediyorsun. Onlar kavgadan ne anlar?"

David'in burun delikleri tiksintiyle seğirdi. "Bu çiftlikte kırk yedi hizmetkâr var. Bunlardan on sekizi erkek. Dahası, bu adamlar gözlerini kırpmadan kafanı koparırlar. Burada çalışanlar ketum ve sadık insanlar." David'in dedikleri doğruydu. Son birkaç haftadır, çiftlikte çalışan farklı kişilerle konuşmuş; ağızlarından, Mikhail Belanov'u bulmasına faydası olacak laf almaya çalışmıştı. İlk başlarda, mutfakta çalışan aşçı yamağını rüşvetle bile kandıramadığı için sinirlenmişti, ama sonra, bu çiftlikte büyüyen abla-kardeşe saygı duymaya başlamıştı.

Ne yazık ki onlardan birini öldürmek zorundaydı.

"Gözlerini evden ayırma, kaçını da çalılıkların arasından çıkarayım deme" dedi. Yanındaki adamı hışımla dürtükledi. Keşke adam geberip gitseydi. Ahırlar ve ev arasında gidip gelen seyislere ve evin ön tarafına baktı. Yirmi tane pencere saymuştı, ama görünürde kimse yoktu. İşte bu tuhaftı. Belanov tüm hizmetkârlarını toplamış olmalıydı. Asıl mesele onlarla ne konuştuğuydu. Acaba günlük işlerle ya da akşam yemeği mönüsüyle ilgili mi konuşuyordu? *Kahretsin.* Evde çalışanlardan birini mutlaka kandırmalıydı.

Evin arka tarafına açılan mutfak kapısından çıkan iki hizmetçiye baktı. Kadınların ellerinde kocaman sepetler vardı. Başlıkları yüzünden kadınların suratını göremiyordu. Büyük bir ihtimalle pazara gidiyorlardı. Bu da tuhaftı, çünkü pazara gitmek için çok erkendi. Ama çiftliğin sahibi geri geldiğine göre evdeki düzen de değişmiş olmalıydı.

Ralph "Sence ne yaptı?" diye sordu.

"Kim?" David iki sürücülü bir arabanın hizmetçilerin önünde durduğunu gördü. İki sürücü mü? Pazara asla iki sürücü yollamazlardı. "Herhalde her zamankinden fazla alışveriş yapacaklar" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Yok bir şey. Az önce ne sormuştun?"

Ralph sorusunun duyulmadığına alınmış gibiydi. Pörtlek gözlerini kısıp, "Sence o beyefendi neden bizi bu adamın peşine taktı? Adam ne yapmış olabilir diye düşünüyordum da" dedi.

David, bir adamın böylesine büyük bir düşmanı olması için ancak başkasının istediği bir şeye sahip olması gerektiğini düşünüyordu.

"Ne fark eder?" dedi.

Ralph, David'in umursamaz tavrını görmezden geldi. "Bence adam Livingston'ın kadınını elinden aldı. Hem niye bize kadını ve çocukları kaçırmamızı söylesin ki?" Ralph meseleyi nihayet çözdüğünü düşündüğü için sırtarak pantolonunun arka cebinden keskin bir bıçak çıkarıp tırnaklarının arasını temizlemeye koyuldu.

David yere tükürüp, "Onların Livingston'la hiçbir alakası yok" dedi. "Bizim Bay Livingston sadece bir aracı, seni ahmak! Tıpkı bizim gibi, onu da birisi tutmuş. Yakalanacak olursak, Belanov'u öldürtmek isteyenin kim olduğunu biz de bilemeyeceğiz."

Ralph ters ters, "Bunu nerden biliyorsun?" diye sordu.

"Adamın konuşmasından belli. Bir kere konuşurken zorlanıyor. Gerçek soylular ile sonradan zengin olanların konuşmaları

farklı olur. Sinirlendiğinde Livingston'ın dili sürçüyor, kabadayı ağzıyla konuşmaya başlıyor. Onu bir kabadayıdan farklı kılan tek şey üstündeki şık giysiler. Bence o herif ona buna yaltaklık ederek zengin olmuş, hayatım üstüne bahse girerim!"

Tam o sırada, çalılıklardan gelen hışırtıyla irkildiler. David hemen bıçağını çekip arkasına baktı. Kimin geldiğini görünce de bıçağı tekrar cebine koydu. Daha önceden Livingston'ın çiftliğinde gördüğü üç adam yanlarına geliyordu.

Adamlardan dazlak olanı, "O burada mı?" diye sordu. David adamın gayet otoriter bir ses tonuyla konuştuğunu fark etmişti.

Hiç istifini bozmadan adama baktı. "Onu takip mi ediyordunuz?" diye sordu. Bu hergele iri cüssesiyle onu korkutabileceğini sanıyorsa gerçekten yanılıyordu. David, adamlar daha ne olduğunu anlamadan hepsinin gırtlağını kesebilirdi.

"Onları iki gün önce köşeye sıkıştırdık, ama kaçmayı başardılar" dedi suratında yara izi olan diğer adam.

David başını salladı. Bu adamdan hoşlanmıştı. Hatalarını ya da başarısızlığını itiraf edebilen bir adam işi bitirmek için bir dahaki sefere daha dikkatli davranırdı. "Buradalar" dedi.

"Güzel, haydi gidelim." Dazlak adam eve yöneldi. David göz açıp kapayıncaya kadar bıçağını adamın boğazına dayadı.

"Bir adım daha atacak olursan seni doğrarım" dedi. Adamlar oldukları yerde donup kalmışlardı, ama gırtlağına bıçak dayadığı adam öylesine öfkelenmişti ki gözlerinden adeta alevler saçıyordu. David ise hayatından gayet memnun görünüyordu. Son birkaç hafta oldukça sıkıcı geçmişti. Bıçağı adamın gırtlağına biraz daha dayadı ve adamın boynunu kanattı. "Anladığım kadarıyla, Belanov'u yakalayalım derken her şeyi mahvetmişsiniz. Burada işler benden sorulur ahbap. Hata yapmak, kabadayılık taslamak yok. Sözümden çıktığın anda önce seni, sonra Belanov'u öldürür, bıçağımı giysilerinle temizlerim, bilesin."

Suratında yara izi olan adam, "Ne yapacağız?" diye sordu.

David adamların korktuğunu görünce daha da keyiflendi. Bıçağını cebine sokup dazlağı serbest bıraktı.

"Şimdilik onları izleyip beklemekle yetineceğiz" dedi. "Vakti gelince de harekete geçeceğiz."

* * *

Mikhail, kalbi gümbür gümbür atarak ahırlara doğru yürümeye başladığında gökyüzü açık turuncu renge bürünmüştü. Şayet

adamlar onu izliyorlarsa, ki izlediklerine emindi, o anda hedef haline gelmişti. En azından, adamların buna inanmalarını istiyordu. Kapıyı açık bırakıp yarı karanlık ahıra girdi.

Sol taraftaki samanların arasında kimseyi göremedi, ama adamların orada olduklarını hissedebiliyordu. Planının işe yarayıp yaramayacağını öğrenmesi an meselesiydi. Eli, gömleğinin altına sakladığı silahın kabzasındaydı. Ahıra girer girmez ablasının en sevdiği filozof olan Platon'un ismini verdiği kahverengi tay onu görünce heyecanla kişnedi. Mikhail diğer eliyle hayvanın burnunu okşadı. Bir yandan da ahırın kapısından gelen sese kulak kabarttı.

Adamların yakınlarda olduklarını ve ne dediğini duyabileceklerini umarak, "Aferin oğlum" dedi. Adamların ona biraz daha yaklaşmasını ve sırtlarının kendi adamlarına dönük olmasını istiyordu. "Aferin sana Plato."

Mikhail önce hafif bir ayak sesi, sonra da dehşet verici bir çığlık duydu. Gömleğinin altına sakladığı silahı çekip ahırdan çıktı.

"Sakın kımıldama!" Karşısındaki iriyarı adam olduğu yerde kalakaldı. Gözlerini Mikhail'in silahından ayırmıyordu. Tam arkasında duran üç arkadaşı da arkalarına, eli silahlı dört seyise ve bekçiye bakıyorlardı. Mikhail de bakışlarını, hâlâ elinde silah olan iriyarı adama dikmişti. "Ölmek istemiyorsanız hepiniz derhal silahlarınızı yere atın" dedi.

İriyarı adam bir süre tereddüt ettikten sonra, başka seçeneğinin olmadığını anlayıp silahını yere attı. Seyisler hemen ileri atıldılar. Bir adamlara, bir de Mikhail'e bakıyorlardı.

Mikhail hemen oracıkta bir karar verip silahının kabzasıyla iriyarı adamın başına sert bir darbe indirdi. Adam bir anda yere yığıldı. "Sorun çıkarmamaları için onları bayıltın" dedi. "Sonra ellerini kollarını bir güzel bağlayın. Biraz sonra geri döneceğim."

Adamları, "Peki Prensim" dediler. Bunlar, yıllardır ailesi için çalışan vefalı insanlardı. Mikhail onların ellerini çabuk tutacaklarını ve emirlerini hemen yerine getireceklerini biliyordu. Tehlike geçtiğine göre, sıra adamları sorgulamaya gelmişti.

Mikhail ahırdan çıkıp evin yan girişine yöneldi. Patrick ile Alexander'a hemen bir mektup yollamalıydı. Tutsakları orada tutmayı ya da onları başka bir yere göndermeyi tek başına göze alamazdı. Shelton'daki adamları onun sözünden çıkmazlardı, ama ne olursa olsun eğitimli askerler de değillerdi. Vampirler tutsakları sorguya çekmek üzere çiftliğe gelene kadar bu canileri orada tutacaklardı. Vampirlerin zihin okuma becerisi sayesinde daha detaylı bilgilere ulaşabilirlerdi.

Mikhail derin düşüncelere daldığı için çalışma odasına girdiğinde masasının başında oturan adamı hemen fark etmedi.

"Seni bekliyordum Belanov."

Bunu nasıl tahmin edememişti? Kahretsin! "Ne istiyorsun?" dedi.

David silahını elinde çevirip sırıttı. "Ne istediğim belli değil mi?" dedi. "Seni öldürmek istiyorum, ama önce bana kadın ile çocukların nerede olduğunu söyle!"

Mikhail hemen bir şeyler düşünmeliydi. Ölecek olursa, bu hergele Nell'in ve çocukların peşine düşebilirdi. Londra'ya varana dek güvende olamayacaklardı. Gerçi önceki gün yola çıkmış, yolu yarılamışlardı ama onları hiçbir şekilde tehlikeye atamazdı.

"Burada değiller."

"Öyle mi?" David ona inanmamıştı. "Peki onları buradan nasıl çıkardın? Günlerdir bu evi gözlüyorum Belanov. Çiftlikten kimse ayrılmadı."

Mikhail yalan söylemekten hiç hoşlanmazdı, ama gerektiği zaman iyi yalan söylerdi. Bu sefer, mümkün olduğunca gerçekleri çarpıtmadan bir şey söylemesi gerekiyordu. "Gittiler" dedi. "Hizmetçi kılığına girmişlerdi."

David öfkeyle, "Pazara giden araba!" diye bağırdı. "O işte bir bit yeniği olduğunu biliyordum. Lanet olsun!"

Mikhail adamın neden bahsettiğini anlamamıştı, umurunda da değildi. Masasının üstündeki zarf açacağını gözüne kestirip yavaş yavaş masaya doğru ilerlemeye koyuldu. Bir yandan da niyeti anlaşılmasın diye korkmuş gibi yaptı. "Bak, ne istediğini bilmiyorum ama sana ne kadar ödedilerse iki mislini veririm" dedi.

Mikhail'i korkuttuğunu düşünen David rahatlayıp gülümsedi. Sandalyeyi itip kalktı. "Bana bak, derhal bana nereye gittiklerini söyle" dedi.

Mikhail gözlerini David'in silahından ayırmadan masasına yaklaştı. Çok korkmuş gibi ellerini öne uzattı. "Nereye gittiklerini söylersem, hayatımı bağışlayacak mısın?"

David pis pis sırıtıp "Tabii ki" dedi. "Şimdi söyle bakalım, nereye gittiler?"

Mikhail zarf açacağına ulaşmak üzereydi, ama adama da biraz daha yaklaşmalıydı. Bunu ancak adamı öfkelendirerek yapabileceğini düşündü. "Sana inanayım mı?" dedi. "Seni yalancı bok çuvalı. Sana tek kelime dahi söylemeyeceğim."

Planı işe yaramıştı. Hem de fazlasıyla. David'in yumruğu karnının tam ortasına inince Mikhail acı içinde iki büklüm oldu.

"Artık vaktimi boşa harcama. Neredeler dedim sana!"

Mikhail başını önüne eğip derin derin nefes alarak zarf açacağının nerede olduğuna baktı. Tek bir şansı vardı. Zarf açacağını eline alamazsa... Hayır, bu söz konusu bile olamazdı. Bu sersemin Nell'i ve çocukları bulmasına izin veremezdi.

David, Mikhail'i ayağa kaldırmak için yakasına yapıştı. Silahını gevşek bir biçimde diğer elinde tutuyordu.

"Sana..." David'in sözleri, boğazına saplanan zarf açacağıyla yarım kaldı. Mikhail silahı elinden alırken David'in boğazından oluk oluk kan akıyordu.

24

Nell karanlık arabadan gün ışığına çıkıp da girişi mermer kaplı malikânenin önünde durunca gözlerini kırpıştırdı. Katya minik başını Nell'in göğsünden kaldırıp sarılı olduğu battaniyeden dışarıyı görmeye çalıştı. Sonra hâlâ uyumakta olan kuzenine yaslanıp gözlerini yumdu. Nell kucağında iki çocukla, tereddütle merdivenlerden çıkmaya koyuldu. Yüksek tavanlara ve fresklere bakmaktan alamıyordu kendini. İki gün önce Shelton'ı gördüğünde, hiçbir yerin o çiftlikle boy ölçüşemeyeceğini düşünmüştü, ama Mikhail'in ablasının evini gördükten sonra yanıldığını anladı.

Mikhail'in varlıklı bir aileden geldiğini biliyordu, ama bu kadarını tahmin edememişti doğrusu. Mikhail de ablası da çok varlıklı olmalıydılar. Kim bilir, belki de Mikhail gerçekten de soylu bir aileden geliyordu. Acaba bir soyluyla anlaşmalı bir evlilik mi yapmıştı? Şeytan doyasıya gülüyor diye geçirdi içinden.

"Olamaz, evde olmadıklarına inanabiliyor musunuz?"

Nell son iki gündür kendilerine eşlik eden kadına bakıp içini çekti. Leydi Caroline Denver, onlara arabasını ödünç vermişti. Sözde Mikhail'in *yakın* arkadaşıydı. Gerçi Leydi Denver, Mikhail'in yolladığı mektubu okuyunca arabasını hiç düşünmeden onlara vermişti, ama kendisi de onlarla birlikte gelmek için ısrar etmişti. Birlikte yaptıkları yolculuk boyunca Nell birkaç kez kendini arabadan atmak istemişti.

Çinli Sabır Ustaları aşkına, kadın bir saniye olsun susmamıştı! Sürekli erkek kardeşinden, kuzenlerinden, atlarından ve *hizmetçilerinden* bahsedip durmuştu. Nell'in ve Morag'in hizmetçi olduklarını düşünüp sürekli hizmetçilerden söz etmişti. Bugünlerde iyi bir hizmetçi bulmak ne kadar zormuş, bazıları ne kadar tembel ve ahlaksızmış. Nell *leydinin*, hakaretamiz konuşmaların-

dan, çocukları sustursunlar diye emir yağdırmasından sıkılmıştı.

Bebekler ağlardı. Bunu soylular bile bilirdi! Nell kadınla tartışmak yerine sessizliğini korumuştu. İşin aslı, kadın arabaya bindiğinden beri Nell ağzını dahi açmamıştı, ama böylesi daha iyiydi.

Nell bir hayal âleminden sıyrılır gibi, "Evde değiller mi?" dedi. "Ama evde olmaları gerekiyordu! Bebeklerin güvenli bir yerde olmaları gerek!"

Leydi Denver sarı buklelerini omuzlarına savurarak, "A, demek dilin varmış?" dedi. İki gündür hiç mola vermeden yolculuk yaptıkları kadın gayet iyi görünüyordu. Nell o sırada bir sokak çocuğu gibi göründüğünden emindi.

Kadının yanıldığını düşünerek, "Evde değiller mi dediniz?" diye sordu.

"Şimdi neden fazla konuşmadığını anladım canım. Pek zeki değilsin, değil mi? Bana leydi diye hitap etmen gerekir. Hem çocukların sırtından şu çirkin paçavrayı çeksene!"

Nell kadına karşılık vermemek için dudağını ısırdı. Son iki gündür sürekli dudaklarını ısırmıştı. Leydi Denver'a, evdeki kimseye güvenemeyeceğini ve kimsenin fark etmemesi için battaniyeyi kucağındaki bebeklere örttüğünü söylemeye niyeti yoktu.

Leydi nihayet "Evde değiller" dedi. "Ama uşakları çok geçmeden döneceklerini söyledi. Ben biraz dinlenmek için konuk odasına çekileceğim. Beklerken siz de biraz işe yarayın." Kadın bir kez daha sarı buklelerini savurarak Nell'i ve çocukları oracıkta bırakıp yanlarından uzaklaştı.

Nell evin girişinde kucağında çocuklarla kalakalmıştı. Kolları kopmak üzereydi. Ne yapacağını bilemiyordu. Uşak onları içeri alır almaz Morag ortadan kaybolmuştu. Yaşlı kadın nereye gitmiş olabilirdi? İskoç kadının, yanından ayrılmadan önce onu sıkı sıkı kucaklaması veda ettiği manasına mı geliyordu? Belki de Morag köye geri dönmüş, Nell'i yapayalnız bırakmıştı.

Tam arkasındaki kapı aniden açılınca Nell irkildi.

"Özür dilerim hanımefendi, sizi korkutmak istememiştim." Elleri kolları paketlerle dolu bir adam utangaç utangaç ona gülümsedi. Siyah saçlı, yakışıklı bu adam uşak olmalıydı. İki gündür ilk kez kendisine saygılı davranan biriyle karşılaşan Nell ona gülümsemeden edemedi.

"Sorun değil. Gayet iyiyim" dedi.

Adam elindeki paketleri oymalı harikulade bir masanın üstüne bırakıp, "Elinizdeki şey ağır gözüküyor. Yardım etmemi ister misiniz?" diye sordu.

Nell korkuya kapılıp çocuklara sıkı sıkı sarıldı. Caniler yerlerini bu kadar da çabuk bulmuş olamazlardı, değil mi?

"Teşekkür ederim, böyle iyiyim" dedi. Sonra, adama başıyla hafifçe selam verip malikânede sessiz sakin bir yerde beklemenin daha güvenli olacağını düşündü. Sağdaki koridora çıktı. Birkaç odanın önünden geçtikten sonra, kimsenin kendisini izlemediğinden emin olmak için etrafına bakınıp kapısı aralık duran bir odaya giriverdi. Bu yabancı evde kendini hırsız gibi hissediyordu: evdeki hizmetçilerden biri onu görse mutlaka soru yağmuruna tutardı. İçeri girdikten sonra kapıyı kapattı.

Odanın tam ortasında güzel bir kuyruklu piyano duruyordu, etrafında da rahat koltuklar vardı. Piyanonun parlak yüzeyine dokunup çocuklara, "Ne kadar güzel, değil mi?" dedi. "Acaba piyanoyu kim çalıyor Mitya, annen mi baban mı?"

Nell bacaklarının sızladığını hissedip oturacak bir yer aradı. Birkaç dakika dinlenebileceği, gözlerden uzak bir yer bulmalıydı. Odanın kuytu bir köşesinde, kocaman bir saksının arkasında bir koltuk gördü. Bu koltuk muhtemelen hizmetçilerin konukları rahatsız etmeden bir köşede beklemesine yarıyordu yalnızca. Mükemmeldi.

Nell koltuğa oturunca kendini yeniden doğmuş gibi hissetti. Önce iki gün boyunca at sırtında, sonra da iki gün boyunca arabada otururak yolculuk etmişti; sanki vücudu çiğnenmiş gibiydi. Nell battaniyeyi biraz açıp çocukların daha rahat nefes almasını sağladı. Mışıl mışıl uyuyan bebekler, pespembe yanakları ve kocaman gözleriyle birer meleği andırıyorlardı. Her ikisi de ellerini başlarının altına koymuştu. Nihayet güvendeydiler. Nell rahatlayıp gözlerini yumdu...

* * *

"O sersem hizmetçi nerede? Onu gördüğünüz anda kovmalısınız Prenses Kourakin! Kadın az önce buradaydı!"

Nell, Leydi Denver'ın cıyak cıyak sesine uyandı. Pencereden bakınca havanın kararmakta olduğunu fark etti. Demek ki birkaç saattir uyuyordu. Çocukların uyandıklarını gördü. Zavallıcıklar fena halde acıkmış olmalıydılar!

"Caroline, şu işi bana baştan anlat. Kardeşim sana tam olarak ne dedi?"

"Dediğim gibi, her şey o kadar acele oldu ki. Zavallı adamın bana ancak bir mektup yollayacak vakti olmuş."

Leydi Denver onu gördüğünde Nell kapıya varmak üzereydi. Nell, Leydi Denver'ın yanında duran kadına şöyle bir bakınca onun Mikhail'e ne kadar benzediğini fark etti. Mikhail'in ablası olmalıydı.

Tereddütle, "Angelica?" dedi, ama kadının bakışları kollarındaki bebeklere kaymıştı.

"Aman Tanrım!" Angelica ona koşup bebekleri almak için ellerini uzattı. Nell onun Mikhail'in ablası olduğuna neredeyse emindi, ama bunu kesin olarak öğrenmeden çocukları kimseye teslim edemezdi. Bu yüzden geri çekildi.

Leydi Denver elini havaya kaldırıp öfkeyle öne fırladı. "Seni küçük fare, bu ne cüret!" Nell daha da geriye çekildi. Kadının yanlışlıkla onlara vuracağından korkmuştu. Leydi Denver'ın eli suratına indiğinde, tokadın sesinin odada yankılandığını ve yanağının alev alev yandığını hissetti. Kulakları uğulduyordu. Dudağını ısırıp dengesini kaybetmemeye gayret etti. Bir şeyler olduğunu duyan iki uşak hemen içeri girdi.

Leydi Denver bebekleri Nell'in kucağından alıp, "Bu pis kadını götürün buradan" diye cıyakladı.

Adamlar çocukları alırken Nell onlara direnmedi. Aslında dengesini tam olarak sağlayamadığı için bebekleri aldıklarına memnundu.

"Durun!" Konuşan, prensesti. Nihayet şoku atlatmış gibi görünüyordu. "Caroline, bebekleri bana ver!"

Leydi Denver, prensesin ne kadar öfkeli olduğunu görünce, telaşla, "Tabii, ben de onları size verecektim zaten" dedi. "Bu pis..."

"Yeter!" Angelica kaşlarını çatmıştı. Bakışlarını Nell'e dikmiş, tereddütle onu izliyordu. Ancak, bebekleri kucaklayınca dikkatini onlara yöneltti. Nell derin bir nefes aldı. Ancak bir anne çocuğuna bu şekilde bakabilirdi. Bu kadın kesinlikle Mikhail'in ablasıydı, ama *prenses* unvanı da nereden çıkmıştı? Bu işte bir yanlışlık olmalıydı.

Prenses aniden başını kaldırıp, "Ben Mikhail'in ablasıyım" dedi.

Nell'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Acaba yüksek sesle mi konuşmuştu? Gerçi Prenses Angelica'nın bu yanıtı neden verdiğinin bir önemi yoktu, çünkü Nell sadece onun kim olduğundan emin olmak istiyordu.

"Şükürler olsun! Kime güveneceğimi bilemedim, günlerdir kaçıyoruz..." Uşaklar öne doğru adım atan Nell'i kollarından tutup geri çektiler. Ona bu evde davetsiz bir konuk olduğunu bir kez daha hatırlattılar.

Angelica sanki onun söylediği hiçbir şeyi duymamış gibi, "İsmin nedir?" diye sordu.

Nell ezik bir biçimde, "Nell" dedi. Daha önceden hiçbir prensesin huzuruna çıkmamıştı, ama sevdiği adamın ve çocukların bundan böyle güvende olup olmayacağına emin olmadan nasıl davranacağını bilemiyordu. "İsmim Nell, efendim" dedi.

Angelica uşaklara dönmeden önce yavaşça, "Nell" dedi. Sonra uşaklara dönüp "Bizi yalnız bırakın" dedi.

Adamlar hiç karşı koymaksızın Nell'i serbest bırakıp dışarı çıktılar.

"Ama Prenses Kourakin, bu hizmetçi parçasının yaptığı terbiyesizliği bağışladığınıza inanamıyorum!" diye atıldı Leydi Denver. Nell içinden kadının bir an önce defolup gitmesini ve prensesle yalnız konuşmayı diledi. Ona Mikhail'in planından ve nerede olduğundan bahsetmeliydi. Ablasının ona bir önce yardım yollaması gerekiyordu. Ya çoktan yaralandıysa ne olacaktı?

"Caroline, Nell'le biraz yalnız görüşmek istiyorum."

Leydi Denver bir şeyler homurdandı, ama kendisinden daha yüksek statülü olan prensese karşı çıkamadı. Kadın eteklerini savura savura odadan çıktıktan sonra, Nell elbisesinin cebinden Mikhail'in mektubunu çıkardı.

"Kardeşiniz bu mektubu size vermemi, kocanızın çocukları koruyabileceğini söyledi" dedi mektubu Angelica'ya uzatırken. "Bizi buraya yollayıp kendisi Shelton'da kaldı. O canilerle yüz yüze gelmeyi planlıyordu. Çiftlikteki hizmetçiler sayesinde onlarla başa çıkabileceğini söyledi, ama..."

Prenses şaşkınlıkla mektubu eline aldı. "Bir dakika. En baştan başla. Mikhail nerede?"

Nell derin bir nefes alıp, "Özür dilerim, paniklemenin sırası olmadığını biliyorum, ama ben, yani son birkaç gün çok zor geçti ve Nelson'ın kör gözü üstüne yemin ederim ki bebeklere iyi bakacağıma söz verdim, ama kardeşiniz..."

"Lütfen!" Angelica, Mitya'yı kuzeninin yanına koyduktan sonra Nell'i omuzlarından sarstı. "Sakin ol biraz. Her şey yolunda. Artık tehlikede değilsiniz. Londra güvenli."

"Güvenli mi?" Bu mümkün değildi. New Hampton'da güvende olduklarını düşünürken yanılmış olabilirler miydi? "Bundan emin misiniz?"

"Kocam ve diğerleri, bebeklere zarar vermek isteyen o canilerin kim olduklarını öğrendiler. Hepsi cezasını çekti."

Caniler yakalanmışlar mıydı? Peki birkaç gündür peşlerinde

olan adamlar kimdi? "Hepsi mi?" diye sordu. "Dört gün önce New Hampton'a gelenler de mi?"

Angelica "New Hampton'a mı?" dedi. "Kaç kişiydiler?"

"Sanırım üç kişiydiler. Ama Mikhail, Shelton'da daha fazla adamı olabileceğinden söz ediyordu. Planının işe yaraması için onlarla karşılaşmak zorunda olduğunu söylemişti."

"Ah koca aptal!"

Nell prensesin fena halde öfkelendiğini fark etti. Angelica ona arkasını dönüp bakışlarını odanın diğer köşesine dikti. Odaya derin bir sessizlik çöktü. Prenses nereye bakıyordu?

"Kocam yolda. Adamlarını hemen Shelton'a yollayacak."

Nell şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. Prenses ne zaman kocasına haber vermişti? Olanlar çok anlamsızdı. Tam bunu ona söyleyecekken, prenses kardeşinin mektubunu okumaya koyuldu.

Bu arada, iki yetişkinin atıştığını hisseden Katya huzursuz olmuştu. Nell küçük kızı kucağına alıp sallamaya başladı. "Tamam tatlım, sakın ağlama" dedi. Bebek suratını buruşturmuştu, ama en azından altdudağı titremiyordu. Bu iyiye işaretti. Mitya da kuzeninin hemen arkasından ağlamaya başlamazsa...

"Nell."

Nell bakışlarını hayretle kendisine bakmakta olan Angelica'ya çevirdi.

"Kardeşim, sen bebeklerin yanında olduğun sürece onlar için endişelenmememi yazmış. Bunun nedenini de senin bana açıklayacağını eklemiş mektubuna."

Nell sıkıntıyla suratını buruşturdu. Annesiyle aynı sonu paylaşmadan önce kaç kişi daha lanetli olduğunu öğrenecekti?

25

Leydi Violet Bruce mavi bir koltuğa oturmuştu. Üstündeki ipek ve bürümcük karışımı yeşil elbiseyle, dirseklerine kadar uzanan eldivenlerle onun Londra'nın kaymak tabakasından birisi olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Tabii, iki yıl öncesine kadar Yaşlı Graham'ın sirkine gidip Violet'ın keman çalışını dinleyenler onun kim olduğunu biliyorlardı. Onu, insanı müziğiyle etkileyen Leydi Keman olarak tanıyorlardı.

Ama onu gerçek manada tanıyanlar sadece vampirlerdi. Prenses Angelica Kourakin'in kuzeni, İsmail'in kızı ve Kuzey Vampir Klanı Lideri Lord Patrick Bruce'un karısıydı. O sırada babasının kucağında uyumakta olan minik Catherine de tıpkı Violet gibi bir Kutsanmış'tı.

Violet kuzenine, "Ona güveniyor musun?" diye sordu. Bebekleri uyandırmak istemediğinden, alçak sesle konuşuyordu. Neredeyse bir aydır çocuklarından ayrı oldukları için onları yataklarına yatırmamışlardı. Önce anneler bebekleri kucaklarından indirmemişlerdi, şimdi de sıra babalardaydı. Alexander ve Patrick, uyuyan çocukları kucaklarında, şöminenin iki yanına geçmişlerdi.

"Bilmiyorum. Çocuklar için gerçekten de endişeleniyor. Dahası, Mikhail ona güveniyor, ama yine de onun bir şey sakladığını düşünüyorum" dedi Angelica.

Violet suratını buruşturup, "Bir şey mi saklıyor?" dedi. "Zihnini okuduğun halde emin değil misin?" Violet vampirlerle ilk karşılaştığında onun da tıpkı Nell gibi gizlemek istediği bir sırrı vardı. Zihni okunmasın diye de zihnini boşaltmayı öğrenmişti. Acaba bu kadın da aynı şeyi mi yapıyordu?

Yerinden kalkan Angelica'nın ne kadar tedirgin olduğu her halinden belliydi. "Zihnini okumadım Violet. Onun çocuklara zarar

vermeyeceğini anlayınca buna gerek kalmadı. Mikhail mektupta bu kadının onun ve bebeklerin hayatını kurtardığını yazmış. Şimdi kadına bu şekilde mi teşekkür edeceğim? Zihnini mi okuyacağım?"

Pişman olan Violet hemen kocasına baktı. Patrick, zihin okumaktan hoşlanmadığını itiraf eden tek vampir lideriydi. Bu yeteneğin, kötü amaçlı ve aşırı bir biçimde kullanılmasına karşıydı. Angelica ve kuzeni de farklı nedenlerden dolayı zihin okumaya karşıydılar. Angelica, Alexander'la tanışana kadar başkalarının düşüncelerini okumamanın nasıl yapılacağını bilmiyordu. Sırf bu yüzden, huzurlu bir hayat sürebilmek için yirmi senesini çiftlik evinde geçirmişti.

"Neden tereddüt ettiğini anlıyorum Angelica. Ama bunu hem çocukların hem de Mikhail'in güvenliği için yapmalısın. Bu kadına çok şey borçluyuz, ama bizden sakladığı şeyin ne olduğunu bilmiyoruz. Tehlikeli biri bile olabilir."

Patrick, "Karım haklı prenses" dedi. Violet şaşırdı. Kocasının zihin okuma işine itiraz edeceğini ve Angelica'nın tarafını tutacağını sanıyordu. Açık mavi renkli gözlerinde endişe vardı. Violet onun bakışlarından, fikir değiştirmesine yol açan bir şey olduğunu anlamıştı. Patrick konuşmaya başlayınca Violet bunun nedenini anlamış oldu. "Bildiğiniz gibi, kimsenin zihninin okunması taraftarı değilim. Ancak ellerimi kana buladım. Şayet bu konuda bu kadar katı olmasaydım, belki de buna hiç gerek kalmayacaktı. Bu işi riske atamayız. Bu kadın Mikhail'i kandırmış olabilir."

Violet onun iki gece önce öldürdüğü vampirlerden söz ettiğini biliyordu. Patrick öldürdüğü dişi vampiri tanıyordu. Zamanında onun zihnini okusaydı, kötü niyetli olduğunu anlayabilirdi. Tabii, olacakları kimse tahmin edemezdi. Cinayet işlemek isteyen kişiler niyetlerini iyi saklarlardı. Violet da intikam yemini ettiği sırada öyle davranmıştı.

"Ancak, bu senin değil, benim sorumluluğum Angelica. Bayan Nell'i buraya çağıracağız. Düşmanımız olup olmadığını anlamak için zihnini okuyacağım. Sonrasına bakarız." Patrick konuşurken karısının yanına gidip bebeği ona vermişti.

Violet derin bir nefes aldı. Odada bulunanların kokusunu aldı. Sonra burnuna pencere pervazındaki tozun, halıdaki görünmez bir şarap lekesinin, Patrick'in teninden yayılan funda çiçeklerinin, meşe mobilyaların, cilanın ve yağlıboya tabloların kokusu geldi. Daha sonra da onlarla aynı katta, ama başka bir odada olan Nell'in kokusunu hissetti. Nell gül, güneş ışığı ve tatlı bir şey gibi kokuyordu.

"Nell müzik odasında" dedi.

Angelica başını sallayıp, "Onu içeri çağıralım o halde" dedi.

* * *

Nell onu çağıracaklarını biliyordu. Salona girince, hayatında hiç bu kadar güzel iki çift görmediğini düşündü.

Mikhail'in ablası Angelica'yla tanışmıştı, ama yanındaki adam tipik bir Doğu Avrupalıydı. Tıpkı romantik öykülerdeki kahramanlara benziyordu. Uzun boyluydu, keskin hatlıydı ve insanı delip geçen gri gözleri vardı. Yok, romantik bir öyküden değil, bir macera romanından fırlamış gibiydi. Adeta *Odysseus* ya da *Akhilleus* gibiydi!

Onun solunda oturan adam da çok yakışıklıydı, ama diğerine hiç benzemiyordu. Nedense Nell'e tanıdık gelen bir hali vardı. Yüz hatları yumuşaktı, gözlerinde, ne kadar güçlü olduğunu yansıtan şefkat dolu bir ifade vardı. Belki de elindeki kristal kadehi tutuş şekli, onun sanatsal bir yönü olduğuna işaret ediyordu. Şayet Angelica'nın kocası saldırgan Akhilleus ise bu adam da savunucu Hektor'du.

Odadaki dördüncü kişi, yani Angelica'nın tam karşısında oturan kadınsa muhteşem bir güzelliğe sahipti. Teni altın sarısı, gözleriyse açık yeşildi. Gür, kuzguni saçlarını, özenle ensesinde toplanmış topuzundan omuzlarına salıp ayın altında dans etmek ister gibi bir hali vardı.

Nell derin bir nefes aldı. Dördü de bambaşka bir dünyadan gelmiş birer sanat eseri gibi harikuladeydiler. Tıpkı Mikhail gibi. Kendisiyse onların yanında bir hayli sönük kalıyordu.

"Nell oturmaz mıydın?" Angelica kendisi ile diğer kadının arasındaki boş koltuğu işaret etti. Nell adamlara bakınca, her ikisinin de eşlerinin arkasında ayakta durduklarını ve oturmaya niyetli olmadıklarını gördü. Koltuğa otururken, üstündeki eğreti hizmetçi giysisiyle kendisini son derece ezik hissediyordu. George Washington'ın ordusu aşkına, o anda nasıl göründüğünün ne önemi vardı?

Nell o ana dek bir tek Angelica'yla tanıştığı için, "Prensesim, Mikhail'in yanına adamlarınızı yolladınız mı acaba?" diye sordu.

"Evet, endişelenmenize gerek yok." Ona Angelica'nın kocası yanıt vermişti. Adam ona büyük bir merakla bakıyor, sanki onun nasıl birisi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Nell içinde bulunduğu ortamın çok tuhaf olduğunu düşündü. Neden herkes ona tuhaf

tuhaf bakıyor, sanki söylenenleri anlamayacakmış gibi tane tane konuşuyordu?

Angelica eliyle kocasını işaret ederek "Nell, bu kocam Prens Alexander Kourakin" dedi. "Bunlar da kuzenim Leydi Violet Bruce ve kocası Lord Patrick Bruce."

Nell cılız bir sesle, "Memnum oldum" dedi. Odadakilerin unvanlarının ağırlığı altında ezilmemeye çalışarak asıl meseleye yoğunlaşmaya çalıştı. "Prensesim, bir soru sormama müsaade ederseniz, acaba Mikhail'in yanına kaç adam yolladınız? Bizi izleyen üç adam vardı, ama Mikhail sayılarının daha fazla olmasından endişe ediyordu..."

"Endişelenmeyin Bayan Nell. Oraya en güvenilir adamlarımı yolladım. Hepsi de silah kullanma ve savaşma konusunda eğitimlidirler. Mikhail'in yardıma ihtiyacı olursa, adamlarım imdadına yetişeceklerdir."

Bu sefer yanıt veren Lord Patrick Bruce'tu. Nell adamın ona neden o kadar tanıdık geldiğini anladı. Patrick'in neredeyse hiç aksanı yoktu, ama söylediği bazı sözcüklerde belli belirsiz de olsa İskoç aksanı seçiliyordu. İskoçya, annesinin ülkesiydi... Lord Patrick, dünyalar güzeli, lanetli annesi gibi konuşuyordu.

"Bayan Nell, hepimiz Mikhail'in mektubunu okuduk. Sanırım bize bir şey söylemenizi istiyor. Çocukları korumanızla ilgili bir şey." Konuşan Leydi Violet'tı. Diğerlerinin aksine suratında tatlı bir gülümseme vardı ve oldukça da rahattı. Keşke Nell'e yanıt vermek istemediği sorular sormasaydı.

"Be... ben Prens Angelica'ya her şeyi anlattım. Mikhail daha başka ne anlatmamı istemiş olabilir ki Leydi Bruce?"

Lord Bruce yerinden kalkıp elindeki kadehi şöminenin üstüne koydu. "Lütfen bize yalan söylemeyin Bayan Nell. Mikhail'in size çok güvendiği açık. Zaten biz de bu yüzden sizin dostumuz olduğunuzu düşünüyoruz. Dostlar birbirlerine yalan söylemezler."

İşte bu doğru değildi. Nell, dostmuş gibi görünen, ama birbirlerine yalan söyleyen bir sürü insan tanıyordu. Ama tabii bu insanlar gerçek dost değillerdi... Öf, tüylü mamutlar aşkına! Ne fark ederdi, hepsi yalan söylediğini biliyordu!

Aniden ensesinde keskin bir ağrı hissetti. Ağrı yavaş yavaş bütün başına yayıldı. Uyumak istiyordu. O kadar uzun süredir derin bir uyku uyumamıştı ki! Elleriyle şakaklarını ovmaya başladı. Sağlıklı düşünemiyordu. Onlara ne yapabildiğinden asla söz edemezdi, ona inanmazlardı ki!

Angelica suratını asıp, "Patrick lütfen" dedi.

Nell baş ağrısının bir anda dindiğini hissetti.

Lord Patrick, "Bayan Nell" dedi, "bu meselenin çocuklarımızın güvenliğiyle ilgili olduğunu anlamanızı istiyorum. Angelica onlara çok iyi baktığınızı söyledi."

"Evet! Tabii ki iyi bakmaya çalıştım" dedi Nell heyecanla. "Çocuklar benim için çok önemli. Yoksa neden burada olayım?"

Lord Patrick gülümseyip, "Güzel" dedi, "o halde, hepimiz aynı şeyi istiyoruz. Çocukların güvenli bir yerde olmasını istediğimize göre, Mikhail'in neden bu konuda sizin önemli olduğunuza inandığını bilmek zorundayız. Bayan Nell, bize çocuklarımızı geri getirdiniz. Bize ne anlatırsanız anlatın, sizi tarafsız bir biçimde dinleyeceğiz. Bu odadaki kimse sizi yargılamayacak."

Nell, *Hepiniz beni yargılayacaksınız!* diye bağırmak istiyordu, ama bunu yapmadı. Haklı olduklarını biliyordu. Önemli olan çocukların güvenliğiydi. Bunun için de, malikâneden kapı dışarı edilmesi, hatta akıl hastanesine yollanması bile gerekse, bu insanlara lanetli olduğundan söz edecekti. Mikhail ona tehlikenin geçtiğini haber verene dek, bir şekilde geri gelip pencerelerden çocukların güvende olup olmadıklarına bakabilirdi.

Derin bir nefes alıp, "Bazı şeylerin olacağını önceden görüyorum" dedi.

Uzunca bir süre kimse konuşmadı. Dördü de pür dikkat ona bakıyorlardı.

Leydi Violet sessizliği bozup, "Yani geleceği mi görüyorsun?" dedi, ama sesinde hiç de Nell'in beklediği gibi alaycı bir ifade yoktu.

"Evet, Leydim. Şey, aslında tam olarak geleceği gördüğümü söyleyemem. Mesela bu odada neler olacağını görebiliyorum. Ya da yanımdaki kişinin geleceğini görebiliyorum." Gerçeği açıklamak Nell'i hiç ummadığı kadar rahatlatmıştı. Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibiydi. Sonra odadakilerin suratlarına bakınca, ona inanmadıklarını hissetti. *Kraliçenin sol ayağı aşkına!* Gerçekleri duymak isteyen onlardı!

Nell gözlerini kısıp zamanın yavaşlamasını, sonra da hızlanmasını izledi.

Angelica endişeyle ona bakıyordu. "Nell?" dedi. "Çok yorulmuşsun. Ne de olsa uzun bir yolculuk yaptın."

Nell, hayır dercesine başını salladı. "Hayır, lütfen beni dinleyin. Gerçeği duymak istemiştiniz, ben de size neler olacağını söyleyeceğim. Uşaklardan biri pencereyi açık bırakmış olmalı. Birazdan sert bir rüzgâr esecek ve şu ufak masadaki porselen vazoyu yere

devirecek. Vazo yere düşecek, ama halının üstüne düşeceği için kırılmayacak. Sadece şuraya yuvarlanacak" diyerek birkaç sandalyenin arkasını işaret etti.

Karşısındaki dört kişinin de çıtı çıkmıyordu. Hepsi de bakışlarını Nell'in işaret ettiği yere dikmişti. Aradan saniyeler geçti, ama hiçbir şey olmadı.

"Angelica, belki de Bayan Nell'i konuk odalarından birine çıkarsan fena olmayacak. Biraz dinlenmesi gerek" dedi Alexander.

Nell istifini bile bozmadı. Lanetli yeteneği onu asla yanıltmamıştı, işin tuhaf yanı da buydu. Her zaman olacakları görmesini sağlıyordu. Acaba o nefret ettiği yeteneğin bağımlısı mı olmuştu? Annesi gibi ileride onun da aklını kaybetmesine yol açacak bu lanete fazla mı güvenmeye başlamıştı?

Prenses Angelica suratında şefkatli bir ifadeyle yanına geldi. "Nell, istersen benimle gel" dedi.

"Hayır, lütfen. Bu resmen saçmalık. Bunu size anlatmak dahi istemiyordum, ama gerçeği duymak istediğinizi söylediniz!" Nell bir açıklama yapmaya çalışırken fark etmeden sesini yükseltmişti.

"Haklısınız Bayan Nell. Sizi gerçekten de zorladık. Özür dileriz. Çok yorgun olduğunuzu hesaba katmalıydık" dedi Lord Patrick. Sonra Nell'e doğru yürüdü. Onun yerinden kalkıp Angelica'yla gitmesi için çareyi yanına gitmekte bulmuştu.

Peki bu insanlar anlattıklarını anlamamışlar mıydı? Tabii ki anlamamışlardı, ama keşke olacakları görmek için bir iki dakika bekleselerdi!

"Bana inanmayacağınızı biliyordum, ama şimdi bana inanmanız gerektiğini anlıyorum" dedi. "Çocuklarınızın hatırına!"

Bir anda odadakilerin ruh hali değişivermişti. Tahmin ettiği şeyler olacaktı demek. Etrafındaki insanlar söylediklerini yorgunluğuna bağlamalarına rağmen, bir yandan da gitgide tedirgin oluyorlardı. Onun deli olduğunu düşünüyorlardı! Lanetli olduğunu er ya da geç göreceklerdi! Tıpkı köylüler gibi! Lanetli oluşu yalan değildi ki! Çok geçmeden, ona lanetli bir kadın gibi davranacaklardı. Bunu yapmaya hakları da vardı doğrusu. Ama keşke biraz daha bekleselerdi! Deli falan değildi! Deli değildi!

Nell gözlerini yumup tırnaklarını avuçlarına geçirdi ve "Deli değilim!" diye bağırdı.

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Nell derin derin nefes alıp verirken ve toparlanmaya çalışırken hiç kimse yerinden kıpırdamadı. Gözlerini açtığında herkesin ona deliymiş gibi bakmasına bir kez daha tahammül edemezdi. Kimsenin ona annesine baktıkları

gibi bakmasını kaldıramazdı. İşte Sky Witherspoon'un sonunu getiren bu olmuştu. Kadıncağız nereye gitse, ne yapsa insanlar onu izliyordu. O insanların bakışları annesinin ölümüne neden olmuş, babasını elinden almış, onu dünyada yapayalnız bırakmıştı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama hâlâ kimseden çıt çıkmıyordu. Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamayan Nell suratını buruşturarak konuşmaya başladı.

"Özür dilerim" dedi. "Artık gitsem iyi olacak." Gözlerini açtığında, herkesin gitmesi konusunda hemfikir olmasını bekliyordu, ama odadaki hiç kimse ona bakmıyordu. Herkes, güzel Türk halısının üstüne yuvarlanan ve Nell'in önceden işaret ettiği yerde duran vazoya bakıyordu.

26

"Patrick'in iki adamını nöbete yolladım. O tutsaklar artık hiçbir yere kaçamazlar."

Mikhail evet dercesine başını sallayıp bir kadeh viskiyi bir dikişte içiverdi. Bu alışkanlığı, İskoçyalı olmasının yanı sıra klan lideri de olan Patrick'ten edinmişti. Ancak, o anda yanında olan vampir Osmanlı'ydı.

"Her şeyi anlatmanı istiyorum, ama önce şunu söyle: Burada olduğuna göre, Nell ve çocuklar sağ salim Londra'ya vardılar, değil mi?" Mikhail'in bakışları masasının üstündeki temiz zarf açacağına kaydı. Çalışma odasındaki halı yerinden kaldırılmış, ahşap parkeler temizlenmiş ve cilalanmıştı. Birisi cinayet silahını da temizlemeyi ihmal etmemişti. Yok, buna cinayet denemezdi. Mikhail, David'i nefsi müdafaa amacıyla öldürmüştü.

"Evet, çocuklar sağ salim eve vardılar. Ama bana Nell diye birisinden hiç söz edilmedi. Bir tek Leydi Denver ismini duyduğumu hatırlıyorum" dedi İsmail.

Mikhail suratını buruşturup, "Leydi Denver mı?" dedi. "Caroline'ın Londra'da ne işi var? Nell nerede?"

İsmail, "Çocukları Londra'ya Leydi Denver getirdi" dedi. "Ona çok şey borçluyuz. Yolda başından geçenleri anlatmasına kulak misafiri oldum da, yol boyunca iki beceriksiz hizmetçiyi ve çocukları idare etmenin ne kadar güç olduğundan bahsediyordu."

Hizmetçiler. Caroline, Nell ile Morag'den bahsediyor olmalıydı. Mikhail, komşusunun neden Londra'ya gittiğini ya da Nell ve Morag'den neden aşağılayıcı bir biçimde söz ettiğini anlayamamıştı. Ama onların Londra'ya vardıklarını duyunca çok rahatlamıştı.

Gözü tekrar zarf açacağına takılan Mikhail irkildiğini hissetti.

"Balkona çıksak olur mu?" dedi. "Aşçıdan bize sandviç hazırlamasını istemiştim. Son günlerde doğru dürüst bir şey yemedim de."

İsmail "Tabii" deyip başını önüne eğdi ve Mikhail'i takip etti. Sandviçler balkondaki masaya çoktan bırakılmıştı.

"Çok iyi bir iş başardın Mikhail. Kutsanmışları kurtardığın için tüm klanlar sana minnet borçlu."

Mikhail gümüş tepsiden bir sandviç daha aldı. Suratı aydınlanmıştı. "Onlar benim ailem. Onlara karşı sorumluluklarım var. Kutsanmış olmaları benim için bir şeyi değiştirmiyor. Ailesinin hayatını kurtaran bir insana teşekkür etmek lüzumsuz bir şey."

Osmanlı, kendisine sunulan sandviçi gülümseyerek geri çevirdi. Mikhail iki yıldır vampirlerle öyle içlidışlı yaşamıştı ki bazen onların insan olmadığını unutuyordu. Gerçi vampirler hiç yemek yemiyor değillerdi. Ama buna ihtiyaç duymuyorlardı. Tüm ihtiyaçlarını kanla karşılayabiliyorlardı.

"Tehlikenin geçtiğini söylemiştin. Bu, Gerçek Vampirlerin hepsini yakaladığınız anlamına mı geliyor?"

"Evet. En azından, Kutsanmışların peşindekileri yakaladığımızı düşünüyoruz. Bazıları bu işe insanları da alet etmiş, ama bu konuda endişelenmeye gerek yok. O insanlar vampirlerin varlığından bile habersizler. Hepsi kiralık katil. Kurbanların kafalarını keserek ya da onları yakarak öldürmeleri söylenmiş. Tabii, bunun karşılığında onlara para vaat edilmiş."

Mikhail, haftalar önce gemide karşılaştığı adamları hatırlayınca suratını buruşturdu. O adamlar da kafalarını hedef almışlardı.

"Ya kalbe kazık geçirmek?" diye sordu.

İsmail omuzlarını silkti. "Sanırım Gerçek Vampirler, kiralık katillerin bunu yapabileceğine pek ihtimal vermemiş olmalı" dedi.

Mikhail "Olabilir" dedi, ama nedense içi hâlâ rahat değildi. Bu işte bir terslik olduğunu hissediyordu.

"Bir an önce Londra'ya gitmelisin. Ablan seni çok merak ediyor."

İsmail, Mikhail'in tereddüt ettiğini görünce, "Tutsakları başarıyla sorguya çektin" dedi, "bundan sonrasını ben hallederim. Gerekirse yetkilileri de ararım."

Mikhail tek kaşını havaya kaldırdı.

İsmail onun yüksek sesle sormadığı soruya yanıt verdi. "İnsan yetkilileri diyorum" dedi. "Bu adamlar kim olduğumuzu bilmiyorlar, onları biz cezalandıramayız."

"Ya onlar gibi başkaları da varsa?"

"Onlar kiralık katil Mikhail. Vampirler tarafından tutulmuşlar. Para kaynağının kesildiğini gördükleri anda çocukları rahat bıra-

kacaklardır. Tabii yine de dikkatli olmamız gerek, ama merak etme; onlar insan."

Mikhail, İsmail'den tehlikenin geçtiğini ve Nell'in de sağ salim Londra'ya vardığını duyunca rahatlamıştı. Nell çocukların yanında olduğu sürece başlarına bir şey gelemezdi.

"Şimdi ne yapacağız?"

İsmail içini çekip arkasına yaslandı. "Patrick kendi klanıyla iki hafta sonra ormanda bir toplantı yapacak."

Ormanda bir toplantı mı? Mikhail, ablası vampir klanına katılacağı zaman bir kez böyle bir toplantıya katılmıştı. Ancak bu tür toplantılar genellikle cenaze törenlerinde yapılırdı.

"Cenaze töreni mi düzenlenecek?" diye sordu, ama İsmail'in ifadesinden toplantının bu tür basit bir şeyle sınırlı olmadığını anladı.

"Gerçek Vampirlerin kim olduklarını öğrendiğimizde, birçoğu kendi rızalarıyla geri dönmedi" dedi İsmail.

Mikhail ne demek istediğini anlamıştı. Kendi rızalarıyla geri dönmeyenlerin işini bitireceklerdi.

"Patrick, klanına neler olup bittiğini anlatacak. Delphine ve iki vampir sağ ele geçirildi. Diğer klan üyelerine ibret olsun diye herkesin gözü önünde cezalandırılacaklar."

Demek yakalanan vampirler herkesin önünde idam edileceklerdi. Mikhail, ablasının da ormandaki toplantıya gitmesi gerektiğini düşünerek suratını buruşturdu. Toplantı bir cenaze törenine dönüşmeden önce, diğer vampirlerin Kutsanmışların yaşadığını görmeleri gerekiyordu. Nihayetinde, bir cenaze töreni yapılacaktı. Üç vampir öldürüldükten sonra gömülecekti.

Mikhail sandalyesini itip ayağa kalktı ve "Gitsem iyi olacak" dedi. "Ablamın sonsuza dek gittiğimi düşünüp endişelenmesini istemem."

Mikhail'e söylediği şeyler tuhaf geldi. Nihayet tehlike geçmiş, huzura kavuşmuştu, ama son birkaç haftadır olanları sanki yeni yeni idrak ediyordu. Aklı karmakarışıktı. Mikhail bebekleri korumak için haftalardır öyle büyük bir mücadele vermişti ki aniden kendini fena halde yorgun hissetti. Sanki tüm enerjisi bir anda çekilivermişti bedeninden.

İsmail, Mikhail'in ellerinin titrediğini görmüş, ancak bunun nedenini anlayamamıştı.

Şefkat dolu bir sesle, "Prenses hayatta olduğunu biliyor, Mikhail" dedi. Sonra, Mikhail'in sol bileğindeki ince yara izini gösterdi. "Kan bizi bir şekilde birbirimize bağlar" dedi.

Mikhail bileğine dokunup ablasının ölümden kıl payı kurtulduğu geceyi anımsadı. O gece ablasının hayatını kurtarmak için kendi isteğiyle kanını ona vermişti. Gerekirse yine aynı şeyi yapardı. Violet, Katya ya da Mitya için de aynı şeyi yapabilirdi. Onlar ailesiydi. Onlar için gözünü bile kırpmadan kendi hayatını feda edebilirdi.

Hayatını feda edebileceği bir diğer kişiyse Nell'di.

Mikhail bu kasvetli düşüncelerden sıyrılmak istiyormuş gibi gülümsedi.

"Ne güzel" dedi.

İsmail suratını buruşturup, "Mikhail Belanov, çok düşüncelisin, neyin var?" diye sordu. "Sende bir tuhaflık var."

"Evet, bir tuhaflık var. Sanırım aklımı kaçırdım İsmail."

"Peki, bunun sorumlusu *kim*?"

Mikhail çok konuştuğunu fark edip ayağa kalktı. Vampirler zihin okuyabilirdi. Gerçi İsmail, Mikhail'in zihnini okumamıştı, ama o zaten algıları fazlasıyla açık bir vampirdi. Mikhail'e verdiği yanıt da onun gerçeği bildiğini ispatlıyordu.

Mikhail bakışlarını Shelton bahçelerine çevirdi. "Yakında hava kararacak, gitsem iyi olacak" dedi. Başıyla vampire selam verdikten sonra da bir at bulmak için ahırlara doğru yöneldi. Mikhail ahırlara doğru yürürken, ablasının onun hayatta olup olmadığını anlamasına şaşırması gerektiğini, ama buna hiç şaşırmadığını fark etti. Elinde olmadan zihin okuyan bir kadınla geçirmişti hayatını. Enişteşinin vampir olduğunu kabullenmişti. Şimdi de geleceği görebilen bir kadına âşık olmuştu.

Mikhail Belanov bir daha hayatta hiçbir şeyin kendisini şaşırtamayacağını düşündü.

27

Nell, tozşeker ile tereyağını hızla çırparak krema haline getirdi marifetli elleriyle. Arada sırada gözlerini kâseden ayırıp etrafına bakınıyordu. Odasından getirdiği mum, mutfağı pek de aydınlatmıyordu, ama zaten az sonra şafak sökecek, lavabonun üstündeki buzlu camlardan içeri güneş ışığı dolacaktı. Nell daha önce ne bu kadar temiz bir mutfak görmüştü ne de bir ailenin yemek ihtiyacı için bu kadar kocaman bir alan ayrıldığını.

Nell malzeme bulabilmek için kilere girmiş, ancak orada sadece porselen, cam ve gümüş yemek takımları görmüştü. Sonra bir erzak dolabı bulmuş, oradan yumurta ve tereyağı almıştı. Unu ve fındıkları kilerde bulup malzemeleri karıştırmaya başlamıştı.

Burası, Chadwicklerin Bath'taki malikânesindeki mutfağa hiç benzemiyordu. Oradaki mutfak hem karanlık hem de nemliydi. Duvarlar ve zemin isle ve insanın ilk bakışta ne olduğunu anlayamadığı yemek yağıyla kaplıydı. Ama burası tertemizdi. Oraya göre cennet sayılırdı.

Nell gülümseyerek kâseyi tezgâha koydu. Sonra evin bahçesinden topladığı gül yapraklarını alıp kokladı. Güller harika kokuyordu. Nell, kirli havası yüzünden Londra'ya ayak basar basmaz öksürmeye başlamıştı, ama o pis koku neyse ki güllere sinmemişti.

Nell'in gözüne gece zerre kadar uyku girmemişti. Kendini yemek yapmaya vermiş, rahatlamaya çalışıyordu. Peşlerindeki caniler, onlardan köşe bucak kaçışları ve Adam'ın dükkânının arka tarafında mahsur kalışları geldi aklına. Mutfağa yayılan tarçın ve gül kokusu ona, Mikhail'in tarçınlı çöreklerden birini aşırdığı anı ve gülerken masmavi gözlerinin etrafında beliren minik kırışıklıkları anımsattı.

Sonra, Londra'ya gelirken arabada geçirdikleri bitmek tükenmez saatleri, Leydi Denver'ın dırdırlarını ve tuzağa düşecekler diye nasıl endişelendiğini düşündü. O sırada burnuna gelen hindistancevizi ve vanilya kokusu, Mikhail'le birlikte köyde düzenlenen dansa gitmelerini ve o gece oraya götürdüğü keki getirdi aklına. O gece Mikhail elini sıkı sıkı tutmuş, gözlerini bir an olsun ondan ayırmamıştı.

Nell kâsedeki gül kokulu karışımı karıştırırken, adeta iki dünya arasında gidip geliyordu.

"Harika kokuyor."

Nell irkilerek elindeki tahta kaşığı düşürdü. Sessizce içeri giren bu davetsiz misafir de kimdi?

Üstünde beyaz harikulade bir sabahlıkla içeri giren kişi Leydi Violet'tı. Nell az önce düşündüğü şeye neredeyse yüksek sesle gülecekti. Davetsiz misafir olsa olsa kendisi olabilirdi!

Violet, "Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim!" dedi. Sonra, Nell'in hayret dolu bakışları altında tahta kaşığı yerden alıp tezgâhtaki musluğa yöneldi.

"Lütfen Leydi Bruce, siz bırakın, ben hallederim. Zaten biraz sonra buraları temizleyecektim!" dedi Nell kâseyi tezgâha koyarken. Violet'ın elinden kaşığı almaya çalıştı ama Violet izin vermedi.

"Saçmalama Nell. Sana Nell diyebilir miyim?" Violet bir yanıt beklemeden sözlerine devam etti. "Hayatım boyunca kendi işimi kendim yaptım. Bir kaşığı pekâlâ da yıkayabilirim" dedi.

"Peki." Nell diyecek bir şey bulamamıştı, ama en azından sesini çıkaracak cesareti bulmuştu. Leydi Violet'ın sabahın köründe mutfakta ne işi vardı? Hayatı boyunca nasıl olur da kendi işini kendi yapmış olabilirdi ki? Ama Nell'i huzursuz eden sorular yalnız bunlar değildi. Önceki gün, vazo halıya düştükten sonra Nell hızla odadan kaçmış, kimseyle konuşmamıştı. İlk önce, kimsenin peşinden gelmediğine sevinmişti. Kâhya onu malikânenin bekleme odasında bulmuş ve prensesin kendisine konuk odalarından birini tahsis ettiğini söylemişti. Tabii Nell bunu duyunca sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı. Ama odaya çıktıktan sonra hiç uyuyamamıştı. Bunun tek nedeni, pencereden katillerin oralarda bir yerde olup olmadığını gözetlemesi de değildi.

Kısa bir sessizlikten sonra Leydi Violet, "Hayatımda hiç bu kadar büyük bir hazla uyandığımı hatırlamıyorum" dedi.

"Öyle mi?" Bu sabah ne kadar da etkileyici konuşuyordu.

"Evet, mutfaktan ta yukarı kata kadar yayılan koku harika. Önce burnuma harika bir gül kokusu geldi. Sonra gülleri esmer şe-

kerle, tarçınla ve hindistanceviziyle karıştırdın! Hımm, harika! Bu tarifi nereden öğrendin?"

Yemekle ilgili konuşacakları Nell'in aklının ucundan geçmezdi, ama kendini toparlayıp Violet'a yanıt verdi. "Annem öğretmişti" dedi.

"Sahi mi? Ben gül yaprağının yemekte kullanıldığını hiç görmemiştim. Sadece bir kez babam lokum tattırmıştı. Lokum bir Türk tatlısıdır. İçine gülsuyu, fıstık ya da fındık katılır. Tadı harikadır."

Nell, Leydi Violet'ın suratındaki keyifli ifadeyi görünce biraz rahatladı. "Kulağa harika geliyor" dedi.

"Kesinlikle öyle. Ama lokumu ilk tattığımda, asla burada yapamayacağımızı biliyordum" dedi Violet üzgün üzgün.

"Neden? Elinizde tarifi varsa..."

Leydi Violet başını salladı. "Hayır" dedi. "Çünkü lokumu ilk tattığımda, işin sırrının tarifte değil, malzemelerde olduğunu anlamıştım. Güneşli, gelinciklerle dolu bir vadide otlanan bir ineğin sütünden yapılmıştı. Türk topraklarındaki bu vadide yetişen buğday una dönüşmeden önce, vadideki tüm bitkilerin özüyle karışmıştı. Fıstıklar dahi Pers topraklarının kokusunu taşıyordu. Viski nasıl İskoç suyuyla yapılmadığı zaman güzel olmazsa, lokum da Türk topraklarında yapılmadığı zaman güzel olmuyor."

Nell gözlerini kırpıştırıp Leydi Violet'ın ne demek istediğini anlamaya çalıştı. "Tüm bunları lokum yediğiniz zaman mı anladınız?" diye sordu.

Violet hafifçe gülümsedi. Öne doğru eğilip gözlerini yumdu ve gür siyah saçlarını geriye attı. Nell, teni altın renkli ışıltılar saçan güzel kadının burun deliklerinin hafifçe açılıp kapanmasını izlerken, kadın aniden yemyeşil gözlerini açtı.

"Buraya gelirken çok korktun değil mi?" dedi. "Bir süredir de midene tek lokma girmemiş, seni zavallıcık. Ah, bir de şu balıklı sandviç. Bu kesin Leydi Denver'ın başının altından çıkmıştır. Dün buradan ayrılmadan önce üstünde o koku vardı."

"Bunu nereden bildiniz? Leydi Denver yola çıktıktan birkaç saat sonra balıklı sandviç yemişti! Bunu nasıl bildiniz?" Nell hayretle Violet'a bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Çünkü sandviçin kokusunu üstündeki elbiseden alabiliyorum."

Nell elinde olmadan güldü. Bu inanılır gibi değildi! "Yani, iki gün önce yanımda balıklı sandviç yemiş birisinin kokusunun elbiseme sindiğini mi söylüyorsunuz?" dedi.

Violet son derece ciddi bir ifadeyle "Evet" dedi. "Kilometrelerce öteden ve kokunun asıl kaynağı yok olsa da kokuyu alabilirim.

Sen de sevgili Nell geleceği görebiliyorsun."

Nell bu sözleri duyunca gülmeyi kesti. Violet'ın söylediği doğru olabilir miydi?

"Bunu sana kendim anlatmak istedim Nell. Seni kendinden bahsetmeye zorladıktan sonra bunu yapmam gerektiğini düşündüm. Bunları anlatmanın kolay olmadığını biliyorum." Violet içini çekip Nell'in hazırladığı karışımı tekrar kokladı. "Bunu pişirdikten sonra bana da bir dilim ikram edecek misin?" diye sordu.

Nell onun rahatlığına hayran olmuştu. Leydi Violet kesinlikle olağanüstü bir kadındı. Çok da iyi yürekli olduğu her halinden belliydi. Fransız kralının metresleri aşkına, nasıl olmuştu da kendisini bir anda dünyanın en güzel ama en tuhaf kadınıyla mutfakta sohbet ederken bulmuştu?

"Şey, tabii" dedi. Çekingenliğini üstünden atan Nell aklını kurcalayan soruyu sordu. "Çocuklara zarar vermek isteyen o adamlar kim?"

Violet parmaklarını yalayıp Nell'in yaktığı mumu söndürdükten sonra suratını buruşturdu. Mutfak yeterince aydınlanmıştı. Dışarıdan gelen seslerden, hizmetçilerin yavaş yavaş kalktıkları da anlaşılıyordu.

"Kim olduklarını bilmiyorum, ama çocuklara zarar vermek istediklerini ve bunu asla yapamayacaklarını biliyorum" dedi Violet.

"Hepsi yakalandı mı?"

Violet yavaşça başını salladı. "Evet. Kocam içlerinden birini konuşturdu, diğerlerinin isimlerini öğrendi. Hepsi cezalandırıldı. Mikhail ile senin peşinden gelen adamlar da onların sonuncusuydu."

"İşte bu harika bir haber!"

Violet gülümseyip, "Evet" dedi, ama nedense huzursuz görünüyordu.

Nell, "Sizi rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu.

"Evet. Hayır. Öf, bilmiyorum. Patrick paranoyak olduğumu söylüyor, ama nedense bu iş bana henüz bitmiş gibi gelmiyor. Böyle hisseden tek kişi ben de değilim. Angelica da hâlâ huzursuz." Leydi Violet, Nell'in ellerini tuttu. Nell çok şaşırdı. "Mikhail'in mektubu çok açık değildi" dedi. "Bize sadece, bir aydır çocuklara baktığını, saklanmalarına yardımcı olduğunu yazmış. Nell, bugüne dek ailemiz için çok şey yaptın, ama Angelica da, ben de bir süre daha bizimle kalmanı istiyoruz. Kalırsan hepimiz kendimizi çok daha huzurlu hissedeceğiz. Bir süre daha çocuklara bakar mısın?"

Nell "çocuklara bakmakla" Leydi Violet'ın neyi kastettiğini gayet iyi biliyordu. Asıl demek istediği *çocukların geleceğini görmesiydi*. Bunu seve seve yapabilirdi.

"Çocuklarınızı çok sevdim Leydi Violet. Memnuniyetle bir süre daha sizinle kalırım" dedi.

Violet aniden ona sarıldı. Nell içinin rahatladığını hissetti. Yeni arkadaşı geri çekilip suratını buruşturdu.

"Angelica'yı uyandırsak iyi olacak" dedi. "Leydi Denver bizi rahat bırakmayacak. Mikhail'in o kadında ne bulduğunu inan hiç anlamıyorum."

Nell bunu duyunca tokat yemiş gibi oldu. Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ne demek istiyorsunuz?" dedi.

"Mikhail ve Caroline, yani Leydi Denver... Eskiden bir hayli yakındılar. Kadının dedikleri doğruysa, aralarındaki ilişki gitgide ciddileşiyormuş."

Nell "Öyle mi?" dedi toparlanmaya çalışarak. Ama kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı.

"Yani, Mikhail'in nihayet ciddi bir ilişkisi olduğuna sevinmiyor değilim, ama Caroline... Tabii, çok güzel bir kadın." Leydi Violet konuşurken kapıya doğru yürümeye başlamıştı, ama Nell'in hiçbir şey dinleyecek hali kalmamıştı. Dalgın dalgın Leydi Violet'ın peşinden giderken, göğsündeki ağrının ne zaman geçeceğini düşündü.

28

Marko Polo ve tayfası aşkına, bu kadın hiç gitmeyecek miydi? Nell salonun bir ucundan Leydi Denver'ın insanın tüylerini ürperten tiz bir sesle gülüşünü izliyordu. Nell, Kourakinlerin evine gelen diğer şık giyimli kadınları izlerken, bu kadından hoşlanmaması için bir sürü neden olduğunu düşündü. Kadının çocuklara gösterdiği sahte ilgi bunların en başında geliyordu. Leydi Denver çocukları özlediğini bahane edip kendini çaya davet ettirmişti. Ama yapmacık bir gülümsemeyle kirpiklerini kırpıştırıp çayını yudumlarken, annelerinin kucağında uyumakta olan bebeklere bir kez olsun dönüp bakmamıştı.

Onu kıskanıyorsun Nell Witherspoon! diye geçirdi içinden suçluluk duygusuyla. Ama Nell'in bu sesi dinlemeye niyeti yoktu. Evet, belki de kadının bir an önce çekip gitmesini istemeye hakkı vardı. Üstelik bu kadın çok yakında bu ailenin bir üyesi olacaksa, bunu istemek hakkıydı. Ama Nell ısrarla Caroline Denver'dan hoşlanmamasının Mikhail'e olan hisleriyle ilgisi olmadığına kendisini ikna etmeye çalışıyordu.

Eh, belki azıcık da olsa ihanete uğradığını hissediyordu. Ama bu da son derece doğaldı, öyle değil mi?

Hayır. Aptallık ediyordu. Mikhail bir hata yapmıştı. İkisi de hata yapmışlardı. Hayatta böyle şeyler olurdu. Nell hislerini kontrol etmeye çalışarak, salondaki konuşmaları dinlemeye koyuldu.

Tıknaz, kırmızı yanaklı bir kadın, "Ah, Prenses Kourakin, misafir salonunuz mükemmel olmuş. Bana dekoratörünüzün ismini vermelisiniz!" dedi.

Solundaki kadın "Kesinlikle" dedi. "Biliyor musunuz, bazı kadınlar bu konuda çok abartılı davranıyorlar. Mesela Leydi Dule'un salonundaki mobilyalar o kadar gösterişli ki dün Leydi Blo-

omington'dan onun maddi durumunun hiç de iç açıcı olmadığını öğrendiğimde şaşırmadım doğrusu!"

Suratı çillerle kaplı sıska bir kadın da hararetle başını salladı. Nell onun Leydi Bloomington olduğunu düşündü.

"Ah, evet. Eli dardaymış. Leydi Dule'un hayatının geri kalanının salonu kadar gösterişli olmaması çok yazık. Ama bugünlerde birçok kişi aynı şeyi yapıyor" dedi içini çekerek.

Nell gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Şayet Nell, Leydi Denver'ın arkadaşlarıyla buluşacağını "unutup" beraberinde onları da buraya getirdiğini bilmeseydi, Angelica ile Violet'la ilgili düşüncelerini tekrar gözden geçirebilirdi. Ancak, prenses ve Leydi Bruce kadınlara nazik nazik kafa sallarken, sıkıntıdan patlayacak gibi görünüyorlardı.

Leydi Denver oturduğu sandalyeyi göstererek, "Wolsey marka bu sandalye şahane Prenses" dedi.

Angelica nazikçe, "Teşekkür ederim" demekle yetindi.

"Bunun aynısını Christies'de gördüm. Bilin bakalım bu sandalyeden kim satın alıyordu?" Leydi Denver öyküyü, daha doğrusu dedikoduyu anlatmaya devam etti, ama Nell daha fazla dinlemek istemiyordu. Gerçi Angelica'nın misafir salonunun çok güzel olduğu konusunda kadınlar hemfikirdi. Mavili yeşilli halılar, koyu renkli masalar, ipek perdeler ve krem rengi sandalyeler çok kaliteliydi. Burası hakikaten prenseslere layık bir salondu. Ama kadınların onca şey varken neden tutup da mobilyalardan söz ettiklerini anlayamamıştı. Salonda bahis konusu olacak bir şey varsa, o da şöminenin üstünde asılı duran varak çerçeveli bir yağlıboya tabloydu.

Nell'in bakışları, çay davetinin başından beri bu tabloya takılıyordu. Nedense gözlerini tablodan alamıyordu. Rusya'da karlı bir kış resmedilmişti. Güneş karlarla kaplı ovaların üstüne vuruyordu. Resimdeki birkaç ağacın dalları öyle karla kaplıydı ki insan üşüdüğünü hissediyordu. Karların ortasında da üstünde kalın paltolu bir adam sırtı dönük vaziyette duruyordu. Adamın omuzlarının çöküklüğünden yalnızlık hissettiği anlaşılıyordu, ama resmin yansıttığı tek his bu değildi. Adam bir şeylerin özlemini çekiyor gibiydi. Nell adamın hissettiklerini anladığını düşündü. Hayır, anlamakla kalmadı, onunla aynı şeyleri hissetti.

Derin düşüncelere dalan Nell aniden irkildi. Neredeyse, kendisine ödünç verilen elbisenin eteğine basıp tökezleyecekti. Hafifçe gülümsedi. Violet'ın ödünç verdiği mavi renkli elbise hayatında giydiği en güzel giysiydi. Heyecanla elbisenin etek kısmını ok-

şayıp suratını buruşturdu. Masallarda, kadınların böyle güzel elbiseler giydiklerinde kendilerini harika hissettiklerinden söz edilirdi hep, ama o anda hissettiği, huzursuzluktan başka bir şey değildi. Üstüne şık ipek elbise giymiş bir sahtekârdan başkası değildi. Leydi Denver ona baktığında böyle hissetmişti. Gerçi kadın ağzını açıp ona tek kelime etmemişti, ama Angelica onu *bir aile dostu* olarak kadına tekrardan takdim etmeseydi, kadının zehir zemberek bir şeyler söyleyeceğinden emindi.

Bu arada Leydi Denver'ın tiz kahkahaları bir kez daha kulaklarında çınladı.

Nell ters ters, "Aptal, gerzek, küstah kadın" diye kendi kendine homurdandı.

"Seni bu kadar öfkelendiren de kim?"

* * *

Onu özlemişti. Mikhail onun her şeyini özlediğini fark etti. Gül kokusunu, gamzeli yanaklarını, gözlerindeki şaşkın ifadeyi... Nell'in dudakları hayretle aralanmıştı. Mikhail gözlerini onun dudaklarından ayıramıyordu. Onu hayatı boyunca başka hiçbir kadını özlemediği kadar çok özlemişti.

"Geri dönmüşsün" diye fısıldadı Nell. Onun hâlâ orada olduğuna inanamıyormuş gibi hayretle bakıyordu.

"Döneceğimi söylemiştim."

Nell ağlamamak için kendini zor tutuyordu, ama Mikhail bunu hemen fark etti.

Nell'in çenesini hafifçe yukarı kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Neler oluyor?" diye sordu.

Nell salonun diğer köşesine bakıp, "*Athena'nın okları aşkına*, beni rahat bırak Mikhail!" diye fısıldadı. Mikhail o tarafa bakınca, ablası ile kuzeninin de orada olduklarını fark etti. Her ikisi de her zamanki gibi çok güzellerdi. Kucaklarında çocuklarıyla birlikte oldukça mutlu görünüyorlardı. Mikhail onları gördüğüne o kadar mutlu oldu ki tüm bedeninin titrediğini hissetti.

"Teşekkür ederim Nell" dedi.

Nell onun konuyu aniden değiştirmesine şaşırarak, "Be... ben..." diye kekelemeye başladı. Mikhail elini sıkı sıkı tutup ona baktı. Hislerini belli etmek istememesine rağmen buna engel olamamıştı.

"Bu işi sensiz başaramazdım. Hepimizin hayatını kurtardın. Ben..."

"Mikhail!" Angelica'nın sevinç dolu çığlığı nedeniyle Mikhail

sözlerini bitiremedi. O sırada ablası onu fark etmeseydi, Nell'e ne diyeceğini bilemiyordu, ama ablası boynuna atılınca bunu düşünecek fırsatı da kalmadı.

"Döndün, nihayet geri döndün!" Angelica, onu nefessiz bırakacak kadar sıkı sıkı sarıldı boynuna, ama Mikhail sesini çıkarmadı. Hasret dolu kucaklaşmaları sona erdikten sonra Mikhail kendilerine doğru yaklaşmakta olan kuzenine ve diğer kadınlara baktı.

"Belki de daha özel bir yere gitsek iyi olacak!"

Angelica sevinç gözyaşları arasında güldü. "Seni çok özledim şapşal" dedi.

"Ben de seni çok özledim Angel."

"Onu ben de çok özledim, ama hem çocukların ikisi de kucağımda, hem de şu anda konuklarımız var. Gerçi konuklara alışkınımdır, ama..."

"Anladık Violet, tamam!" Angelica, Mitya'yı kuzeninin kollarından alıp Mikhail'i odadan çıkardı. Mikhail, Nell'i de beraberinde götürmek istediği için tereddüt etti, ama tam o sırada Leydi Denver'ın cıyaklaması yankılandı odada.

"Mikhail, sen misin?"

Mikhail, etrafının bir grup salak kadın tarafından sarılacağını anlayınca, çaresizlik içinde, Angelica'nın onu odadan çıkarıp kütüphaneye doğru götürmesine müsaade etti.

Violet, "Şimdi bize her şeyi bir bir anlat!" dedi heyecanla.

Mikhail kuzenine gülümseyip çocukları kucağına aldı ve en yakındaki koltuğa çöktü. Mitya tombul eliyle suratını okşamaya çalışırken, Katya da kıkırdamaya başlamıştı.

"Her zamanki gibi mutlu görünüyorlar" dedi Mikhail düşünceli düşünceli. "Sizce olanları hatırlarlar mı?"

Angelica kuzeninin yanına oturup sıkıntıyla, "Umarım hatırlamazlar" dedi. Ayaklarını, prenseslere pek yakışmayacak, ama tipik bir Angelica hareketiyle elbisesinin altından koltuğa uzattı. "Şimdi her şeyi anlat!" dedi.

Mikhail gülümseyip, "Nereden başlayayım Angel?" diye sordu. "Her şeyin sona erdiğine ve güvende olduğumuza memnunum."

"Biliyorum, ama nerelerdeydin? Mektubunda doğru dürüst bir şey yazmamışsın ki!" dedi Angelica.

Violet da heyecanla başını salladı. "Haydi kuzenciğim!" dedi. "Neler olduğunu, Nell'in sana nasıl yardım ettiğini öğrenmek için can atıyoruz! Ona teşekkür ettik tabii, ama sizi nerede gizlediğini öğrenmek istiyoruz! Bize hiçbir şey anlatmadı!"

Demek Nell onlara nerede saklandıklarını anlatmamıştı! Bu-

nu tahmin etmeliydi. Nell, hayatında tanıdığı en ketum kadındı. Tanıdığı çoğu kadın, Nell'in konuşmaktan çekindiği konular hakkında sorular sormaya bayılırlardı. Gerçi Nell kendi kendine konuşuyordu. Hatta birkaç kez onu güllerle konuşurken de yakalamıştı, ama bu Nell'in en sevimli özelliklerinden biriydi.

"Gemideki saldırıyı biliyorsunuzdur. Kiril size bundan söz etmiş olmalı."

Ablası ve kuzeni tatsız bir ifadeyle başlarını salladılar.

"Gemide bize saldıracaklarını söyleyen Nell'di."

Violet "Bir dakika!" diye lafını kesti. "Nell gemideki kadın mı? Kiril bize sandalda çocukları donmaktan kurtaran bir kadından bahsetmişti."

"Kiril hangi detayları kendine saklayacağını iyi biliyor doğrusu. Evet, Nell o kadındı" dedi Mikhail. Gemiden kaçtıkları gün aklından uçup gitmişti. Oradan kaçışları ve Nell'le ilk karşılaşması çok ama çok geride kalmış gibiydi. İşin tuhafı, Nell'le tanışmadan önceki hayatını hayal meyal hatırlıyor gibiydi. *Tuhaf*, diye düşündü.

Angelica "Zavallı kız" dedi. "Sen devam et Mikhail."

"Böylece, Kiril'le, birimizin Londra'ya dönüp olanları size anlatması gerektiğine karar verdik. Kiril'in dönmesi daha mantıklıydı. Hem vampirdi, hem de Londra'ya daha çabuk ulaşabilirdi." Gerçi Kiril'in vampir olarak sahip olduğu daha nice hayat kurtaran özelliği vardı, ama bunlardan söz etmenin hiç sırası değildi. "Kiril gittikten sonra saklanacak bir yere ihtiyacımız vardı. Nell bana kulübesinde kalabileceğimizi söyledi. Önce bizimle gelmek istemedi, ama o olmadan orada kalmam çok dikkat çekerdi. Bu yüzden onu ikna etmek zorunda kaldım."

Mikhail söyleyeceklerini bitirdikten sonra ablasına ve kuzenine suçlu suçlu baktı. İki kadın da neler olup bittiğini tahmin etmiş gibiydi, ama ilk soru Angelica'dan geldi. "Mikhail Belanov, sen ne yaptın? Sakın bana masum numarası yapma. Biliyorsun ki zihnini okuyabilirim!"

"Pekâlâ. Ona başka bir seçeneğinin olmadığını söyledim. Issız bir kıyıya yanaşmıştık ve onun da gidecek yeri yoktu. Ona, bizimle gelmediği takdirde başının çaresine bakması gerektiğini söylemek zorunda kaldım. Ama bana öyle ters ters bakıp onu zorladığımı söylemeden önce, bunu çocuklar için yaptığımı unutmayın."

Sonra, ne dediğini vurgularcasına, "Sizin çocuklarınız için yaptım" dedi. Ablası ile kuzeninin sustuklarını görünce anlatmaya devam etti: "Dediğim gibi, Nell de bizimle geldi. İki çocukla birlikte köydeki kulübede kalmak için bir şey uydurmamız gerekiyordu.

Dikkat çekmemek için köylülere evli olduğumuzu söyledik."

Angelica ile Violet aynı anda "Ne?" diye bağırdılar. Mikhail, ikisinin bu işe neden bu kadar şaşırdıklarına bir anlam veremeyerek omuzlarını silkti. "Aynen öyle" dedi. "Ama planımız işe yaradı. Herkes bize inandı."

"Ama Mikhail, siz, yani..." Angelica lafının gerisini getiremedi. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Normal şartlar altında Mikhail, hazır cevap ablasının ne diyeceğini bilemediği bir duruma düşmesine gülerdi, ama bu sefer ona yanıt vermesi gerektiğini düşündü.

"Ondan faydalanmadım" dedi. Ama belki de faydalanmıştı. Nell'i baştan çıkarmak istememişti. Aslında kendisi baştan çıkmıştı. Sonuç olarak, birlikte bir gece geçirmişler, Nell de bundan pişmanlık duymuştu. Eh, bu yeterince açık değil miydi zaten? Nell ona yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı. Ama kendisi ona teşekkür dahi etmemiş, onu kafasında bin bir türlü soruyla ve pişmanlık hissiyle baş başa bırakmıştı. *Kahretsin.*

29

Nell Witherspoon'un kafası, olan biten yüzünden karmakarışıktı. Hayat onu New Hampton'dan Bath'a, oradan bir gemiye, sonra da dosdoğru New Hampton'a geri götürmüştü. Daha sonra da kendini bir prensesin misafiri olarak Londra'daki bir malikânenin kocaman bir odasında bulmuştu. Bu arada prenses onun için özel terzisiyle bir randevu ayarlamayı da ihmal etmemişti.

Nell, üstünde incecik bir kombinezon ve bedenine dolanmış bir kumaş parçasıyla orada dikilirken, ister istemez, hayatın gerçekten de sürprizlerle dolu olduğunu düşündü. Ama elbise provası en güzel sürprizlerden biriydi. Nell, dünyanın başka bir yerinde, kendisi gibi beş parasız bir kadının da varlıklı bir ailenin evinde ağırlandığından emindi. Bu olmayacak bir şey değildi, ama elbise provasına ne demeliydi?

Terzi yamağı üçüncü kez yanlışlıkla iğneyi bacağına batırınca, Nell "Ahhh!" diye bağırdı.

Kız kekeleyerek, "Ö... özür dilerim hanımefendi" dedi. Nell bağırdığına pişman oldu. Kızın onun yüzünden başının derde girmesini istemezdi.

"Sorun değil" deyip kıza gülümsedi.

Dört direkli yatağın kenarında oturan Leydi Violet, "Gördün mü?" dedi gülerek. "Bunun çok da keyifli bir iş olmadığını söylemiştim."

Angelica terzi yamağına cesaret vermek istermiş gibi gülümseyerek "Yapma Violet" dedi. "Ashley bu işe daha yeni girdi. Patronunun iyi ve adil bir insan olduğunu ve birkaç kez iğneyi batırdı diye onu azarlamayacağını henüz bilmiyor."

Ashley güldüğünü kimse görmesin diye şaşkınlıkla eteğini kaldırıp suratını gizledi. Bunu gören Nell en azından kendisinden

başka kimsenin canının yanmadığını görerek rahatlamıştı. Odadaki dört kadından biri bir kez daha ona dik durmasını söylemeden önce omuzlarını dikleştirdi.

Son birkaç gündür Angelica'nın evine alışmıştı. Sabahları erkenden kalkıp yemek pişiriyor, öğlenleri salonda çocuklarla oturuyor, oyun odasında, müzik odasında ya da mutfakta vakit geçiriyordu. Özellikle müzik odasında vakit geçirmek büyük bir zevkti, çünkü prenses ile kuzeni, hayatında gördüğü en iyi müzisyenlerdendi. Angelica piyanonun başına geçince Violet da ona kemanıyla eşlik ediyordu. Nell onları dinlerken kendini cennette gibi hissediyordu.

Ama onu en çok mutlu eden şey, arkadaşlarının ve çocuklarının mutfakta yemek yaparken onu izlemeleriydi. Nell hayatında ilk kez bu kadar çok malzemeyi bir arada görüyordu. Dahası, mutfak tıka basa türlü tencere, tava ve mutfak eşyasıyla doluydu. Yemek pişirmeye bayılıyordu. Reçeller yapıp kekler, çörekler ve kurabiyeler pişirirken arkadaşlarının gelip izlemesi onu çok mutlu ediyordu. Nell yemek pişirmeye başladıktan sonra evdeki tek şikâyet konusu misafir sayısındaki artıştı.

Aslına bakılırsa herkes halinden memnundu. O güzelim kurabiyelerden yiyebilmek için Prens Alexander ve Lord Patrick bile evde daha fazla vakit geçiriyorlardı.

Nell bundan daha mutlu olamazdı. Çocuklar güvendeydi, yeni arkadaşlar edinmişti, harika bir odada kalıyor ve yapacak bir sürü şey bulabiliyordu. İki şey dışında her şey mükemmeldi; Leydi Denver sürekli misafirliğe geliyordu, Mikhail ise malikâneden uzak duruyordu.

Mikhail'in neden gelmediğini bilmiyordu. Belki de yapacak çok işi vardı. Sonuçta Londra'dan ve işlerinden epeyce uzak kalmıştı. Belki de Nell'in düşündüğü gibi malikâneden uzak durduğu falan yoktu. Nell onu çok özlediği için gözleri hep onu arıyor olabilirdi. Aslında Mikhail oraya günde en az bir kez uğruyordu. Sorun, biraz çocuklarla vakit geçirip biraz da ablası ve kuzeniyle sohbet ettikten sonra çekip gitmesiydi. Gerçi Nell'i görmezden gelmiyordu, ama birbirlerine ettikleri tek laf "merhaba"ydı.

"Öf, Amazon ormanlarındaki parazitler aşkına, sızlanmaktan vazgeç artık!"

Angelica ve Violet şaşkınlıkla ona baktılar. Angelica "Nell? Bir şey mi dedin?" dedi.

Nell yüksek sesle düşündüğünü fark edip hemen bir şeyler uydurdu.

"Şey, saçlarını ensende toplasan iyi olacak Angelica. Mitya saçlarınla oynarken o güzelim tokanı yere düşürüp kırabilir."

Angelica şaşkınlıkla, "Tamam" diyerek başını salladı. Sonra, saçlarını oğlunun erişemeyeceği biçimde ensesinde topladı. Bir süre pür dikkat bir şey düşündükten sonra, terziye dönüp, "Bence bugünlük bu kadar prova yeterli" dedi. "Artık elbiseyi dikmeye başlayabilirsiniz, öyle değil mi Bayan Baudette?"

Kadın reverans yapıp, "Tabii Prensesim" dedi. "Yarın tekrar geliriz." Sonra, Nell'in üstündeki kumaşı ustalıkla çekip çıkardı ve yardımcısını da alıp odadan çıktı.

Violet şaşkın şaşkın kapıya ve kuzenine baktı. "Ama Nell'in elbisesinin bir an önce bitmesi gerektiğini söyleyen sen değil miydin? Margaret'ın balosuna nasıl yetişecek bu durumda?"

Margaret'ın balosu. Leydi Violet'ın düşesin ismini böylesine kayıtsızca söylemesi hayret vericiydi, ama ne de olsa Violet'ın kuzeni bir prensesti! Nell zaten tüm bu unvanlara alışmakta zorluk çekiyordu. Bir de şimdi bir düşesle tanışacaktı! Düşeslik kraliçeliğe yakın bir unvandı! Düşes Margaret, Angelica'dan Nell'i de baloya getirmesini istemişti. Baloya gidecekti! Bu kadar sinirli olmasa, kıkır kıkır gülebilirdi.

İki kadın arasında geçen konuşma Nell'in merakını uyandırdığı halde, o anda tek istediği bir yere oturmaktı. Koltukların hepsinin üstünde kumaş olduğundan, o da Angelica, Violet ve çocuklar gibi yatağa oturdu. Kadınlar konuşmaya devam ederken Nell araya girdi.

"Bunu tekrar sorduğum için özür dilerim, ama çocukların baloda güvende olacaklarına emin misiniz?"

Angelica kuzeninin lafını yarıda kesip, "Endişelenme Nell!" dedi. "Her şey yolunda. Hem Margaret şimdiden sana bayılıyor. Dün ona yolladığımız limonlu ve vanilyalı keklerden sonra seni öve öve bitiremedi. Alexander bana, Dük James'in, Margaret'ın ondan Alexander'a benden sana yarın için biraz daha kek pişirip pişiremeyeceğini sormamı istediğini söyledi."

Nell'in kafası karışmıştı. Tam Angelica'ya baştan almasını söyleyecekken Violet araya girdi.

"Sevgili kuzenim, bazen öyle karmaşık konuşuyorsun ki senin için endişeleniyorum. Neyse, isterseniz daha önemli konulardan söz edelim. Ne dersiniz?"

Nell neden bahsettiklerini anlayamamış, bir Angelica'ya, bir Violet'a bakıyordu. Söze ilk giren Angelica oldu.

"Eee, kardeşimle evli olmak nasıl bir şey?" diye sordu.

"Pa... pardon, ne dedin?" Galileo'nun teleskopu aşkına, bu da nereden çıkmıştı şimdi? Nell bu soru karşısında fena halde afallad ı, ama istifini bozmamaya çalıştı.

Angelica, "Yanakların kızarmasın Nell!" dedi. "Seni utandırmak istememiştim."

Violet ters ters, "O halde sen de bu tür şeyleri öyle paldır küldür sorma Angelica" dedi. "Bunları açık açık konuşmak herkesin hoşuna gitmeyebilir!"

Prenses, "Şunu diyene de bakın!" dedi. Sonra Nell'in elini tuttu. "Şey, sadece biz merak ettik de" dedi. "Mikhail'in bugüne dek hiç ciddi bir ilişkisi olmadı. Ama onun, senin, şey..."

Violet omuzlarını silkip, "Sahte kocası olmasını mı diyecektin?" dedi.

Nell'in dehşet dolu bakışları altında Angelica sözlerine devam etti.

"Evet, öyle diyecektim" dedi. "Merak ettiğimiz şey şu: Mikhail sana iyi davrandı mı?"

İyi davranmak mı? Angelica'nın soracağını tahmin ettiği soruların arasında bu yoktu işte! Mikhail'in kimseye kasıtlı olarak kötülük yapmayacağını bilmiyor muydu Angelica? "Tabii ki bana iyi davrandı" dedi Nell. "Mikhail şerefli ve..." Angelica'nın gözlerinin parıldadığını gören Nell açıklamasını kısa kesip, "Evet, bana iyi davrandı" dedi. "Ciddi ilişkilere gelince, Leydi Denver'ı unuttunuz sanırım. Onunla gayet ciddi bir ilişkisi var sanırım."

Angelica şaşkınlıkla, "Öyle mi?" dedi. Hiç ikna olmuş gibi bir hali yoktu.

Nell "Evet" dedi. "Leydi Denver bana Mik..." Nell o sırada ondan kayıtsızca Mikhail diye söz ettiğini fark etmişti. "Leydi Denver bana Lord Mikhail'le uzun süredir görüştüklerini anlattı. Bir yıla kalmaz evlenebilirlermiş."

Violet ve Angelica boş boş birbirlerine baktılar. Neden bir şey söylemiyorlardı? Aptalca bir şey mi söylemişti?

Nihayet Violet, "*Prens* Mikhail" dedi.

Nell şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Violet "O, bir prens" dedi. "Tabii birlikte onca şeyle mücadele ettikten sonra ona Mikhail diye hitap etmen gayet normal. Mikhail de bizim gibi unvanlara önem vermez."

Prens mi? Tabii ya. Mikhail sıradan bir lord olamazdı ki. Prens olması son derece doğaldı. Gerçi bunu öğrenmesi hayatında büyük bir değişikliğe yol açacak değildi. Bir lordla bile arasında uçurum vardı. Mikhail'in bir prens olduğunu, aralarındaki uçu-

rumun daha da derin olduğunu öğrenmesi neyi değiştirecekti ki? Ama yine de bu önemli bir meseleydi. Çünkü kulübede saklandıkları sırada, ona bakıp gülümseyen, ilgi gösteren bir prensle aynı çatı altında yaşadığını bilmiyordu. Nell aniden kendini aptal gibi hissetti. Koca bir aptal gibi.

Bu arada Mitya kollarını havaya kaldırıp, "Nell!" dedi.

Nell dalgın dalgın bebeği alıp kucakladı. Bebek ona sokulunca da içini çekti. Aptal olabilirdi, ama annesi ve babasını kaybettikten sonra onu neşelendirebilen ilk kişi Mikhail olmuştu. Bundan pişmanlık duymanın bir faydası yoktu. Nell bebeğin elini tutup onu güldürmek için komik sesler çıkarmaya başladı. Bir süre sonra da iki kadının suspus olduğunu fark etti.

Başını kaldırıp onlara baktı.

Angelica, "Mitya *konuştu*!" diye bağırdı heyecanla. Annesini o halde gören Mitya da heyecanla ellerini çırptı.

Nell, "Evet, iki hafta önce bir şeyler söylemeye başladı. Söylemeyi unuttum, özür dilerim" dedi.

"Saçmalama, özür dileyecek ne var? Bebeğim konuşuyor! Tabii anne değil de Nell dediği için kıskanmalıyım belki de ama önemli değil! Mitya konuşuyor! Hemen Alexander'a haber vermeliyim. Başka bir şey diyor mu peki?"

Nell gülümseyerek, "Birkaç kez de Mik dedi. Mikhail demek istediğini düşündük. En azından, Mikhail öyle olduğunu düşündü" dedi.

Mitya kollarını sallayıp, "Mik! Mik! Mik!" dedi.

Violet ve Nell gülmeye başladılar. Angelica oğlunu kucakladı. "Evet, Mitya, dayın Mik birazdan buraya gelecek. Neden gidip babayı bulmuyoruz? Konuştuğunu baba da duysun."

Mitya önce annesine, sonra kapıya baktı ve gayet anlaşılır bir biçimde "Baba" dedi.

Üç kadın şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ve kahkahalarla gülmeye başladılar. Kahkahalarla gülmeselerdi hepsi gözyaşlarına boğulabilirdi.

30

Ramil dişlerinden kanlar damlaya damlaya kadının üstünden kalkıp sırtüstü uzandı.

Anastasia "İşte bu mükemmeldi" dedi. Ona dönüp tırnaklarını Ramil'in göğsünde gezdirdi. Kadının açık renkli göğüslerinin arasındaki gölge Ramil'in diş izlerini saklıyor, bir damla kan göbeğine kadar iniyordu. Ramil kadının göbek deliğinden de kan içmeyi düşündü. Anastasia "Sen çok güçlü, çok..." diyordu ki Ramil lafını kesti.

"Sessiz ol!" Anastasia'nın kanını içmek isteyebilir, kadınlık organından keyif alabilirdi, ama iltifatlarına hiç tahammülü yoktu. Anastasia'nın gözleri kapkara kesildi, Ramil'e itiraz eder gibi dudakları sivri vampir dişlerinin üstünde geriye çekildi. Ramil'in elinin tersiyle attığı tokat Anastasia'yı yatağın diğer tarafına savurdu. Kadın hemen toparlanıp elini bir anda moraran yanağına götürdü. Ramil sinsice güldü. Elini ağzına götürüp kanattı ve kadına uzattı.

Anastasia açgözlülükle Ramil'in eline sarıldı. Yanağındaki morluk geçene dek diliyle Ramil'in kanını yaladı. Sarı saçlarını geriye savurup suratında asık bir ifadeyle tekrar Ramil'e baktığında, morluk tamamıyla kaybolmuştu.

Ramil elini geri çekip ayaklarını yataktan sarkıttı. Anastasia'dan çok da hoşlanmıyordu. Ona tahammül etmesinin tek nedeni, onun da kendisi gibi yaşlı bir vampir olması ve doğurganlık yaşına gelmesiydi. Ama son zamanlarda çok da canını sıkmaya başlamıştı. Birkaç haftadır aynı yatağı paylaştıkları halde Anastasia henüz hamile kalmamıştı.

Vampir ırkının ne büyük güçlüklerle çoğaldığı düşünülecek olursa, bu durum utanç vericiydi. İnsanlar öyle hızla ürüyorlardı

ki vampirler onlarla ilgili ne yapacaklarını şaşırmışlardı. Ama bu durum uzun sürmeyecekti. Ramil, insan nüfusunun gitgide artışı karşısında ne yapacağını gayet iyi biliyordu. Liderliğini kutlamak üzere bir ziyafet verecek, her masaya da insan bir bebek düşmesi için elinden geleni ardına koymayacaktı!

Yataktan kalkıp kapıya yöneldi. Üstüne bir şey geçirmeye zahmet etmeden koridorun sonuna kadar yürüdü.

"Kim o?"

Bir laboratuvara dönüştürdükleri oda loştu, ama Ramil'in vampir gözleri her şeyi net bir biçimde görebiliyordu. Renkli sıvılarla dolu cam tüplerin, metal aletlerin ve kanla dolu kovaların yanından geçip başlıklı, koyu renk pelerinli dazlak vampirin yanına vardı.

"Ramil! Özür dilerim. Geldiğini görmedim."

Dazlak bilim adamının özür dileyen bakışlarını görmezden gelen Ramil kadına baktı. Kadın güzeldi. Koyu renk uzun saçları, dolgun dudakları ve incecik bir beli vardı. Ramil kadının çıplak bedeninde en ufak bir yara izi olmadığını ve kalçalarının doğum yapabilecek kadar geniş olduğunu fark etti. *Güzel*, diye geçirdi içinden. Tavandan, içinde labirente benzeyen bir şekil olan, tuhaf görünümlü ahşap bir kutu sarkıyordu. Kadının koluna bir tüp bağlanmış, damarına da bir iğne batırılmıştı.

"Bu sefer işe yarayacak mı?" diye sordu.

Kollarına *kan nakli kutusu* denen bu kutunun bağlandığı nice kız bu masada ölmüştü. Ramil insanların ölmesini umursamazdı, ama artık sabrı taşmak üzereydi. Bilim adamı da bunun farkındaydı. Dazlak vampir hemen bir açıklama yapmaya koyuldu: "Daha önceki kızlarda yaptığımız hata, kanlarını, yeteri kadar vampir kanı nakletmeden boşaltmamızdı" dedi. "Dolayısıyla, dönüşüm geçirmeden öldüler. Bu kızda aynı hatayı yapmayacağım, ama yine de bunun kolay olacağını söyleyemem."

"Yeter!" Öfkeyle bağıran Ramil başını bilim adamından ve deneğinden öteye çevirdi. "Senden yeteri kadar mazeret dinledim. Ya bu insanı vampire dönüştürürsün ya da sonuçlarına katlanırsın."

Ramil yumruklarını sıkıp odadan çıktı. Vakit yaklaşıyordu. Çok yakında liderler tam istediği yerde olacaklardı. Kendi ırkına doğru yolu gösterecekti. Tüm dünya, hayvanlar âleminin efendilerinin kimler olduğunu görecekti. Vampirler hükmedecek, insanlar hizmet edecekti. Bir de kendilerine *Kutsanmış* diyen o kepaze mahluklar yok olacaklardı.

Ramil, Anastasia'nın kaldığı odanın kapısını hızla taş duva-

ra çarptı. Kadın onun huyunu iyi bildiği için yataktan çıkmamıştı. Ramil'in öfkeli olduğunu görünce Anastasia'nın gözleri parıldadı. Ramil onun öfkeli ve sert bir biçimde sevişmekten hoşlandığını biliyordu.

Göz açıp kapayana dek, kadını ellerinin ve dizlerinin üstüne fırlattı. Yakında ırkının lideri olacak, insanlar önünde saygıyla diz çökeceklerdi. Ama sayıları ne kadar fazla olursa o kadar güçlü olacaklarını da biliyordu. Bunu ona ağabeyi öğretmişti. Sergey öngörü sahibi biriydi. Ne yapılması gerektiğini ve ihanete uğradığını bilen bir vampirdi. Ramil bunları düşünürken daha da öfkelenmişti. Tırnaklarını Anastasia'nın yumuşak sırtına geçirip kanatmıştı.

Ramil ilk olarak klan liderlerini yok edecekti; sonra da yeniçağ başlayacaktı; bilim adamı deneylerinde başarıya ulaşacak ve yeteri kadar insan vampire dönüştürüldükten sonra da dünya tıpkı Anastasia gibi önünde eğilecekti.

31

Mikhail gülümsüyordu. Akşam boyunca onlarca tanıdığı yanına gelip onu ne kadar özlediklerini söylediğinden beri suratına sahte bir gülümseme yerleştirmişti. Aslında kendini çok iyi hissetmesi gerekirdi. Ne de olsa herkes özlendiğini duymak isterdi. Ancak, nedenini anlayamadığı bir sebepten ötürü, insanların nazik sözleri ve sırtını dostane bir tavırla sıvazlamaları o gece onu sıkıyordu.

Belki de hasta oluyordu. Üşütmüş olabilirdi. Dans pistinin kenarında arkadaşlarıyla konuşurken bu yüzden zorlanıyor olabilirdi.

"Ne dersin Mikhail?"

Burnunun tıkalı olup olmadığını anlamak için burnunu çekti. Yok, burnu tıkalı falan değildi. O halde üşütmekle ilgili değildi.

Morsley Vikontu John Remington, dikkatini çekmek için beyaz eldivenli elini ona doğru salladı. Mikhail durumu toparlamak için sırıttı.

"Özür dilerim, sorunuzu duymadım Morsley" dedi.

John gözlerini devirdi. "Halinde bir tuhaflık var Belanov. Şehir dışına çıkmak sana pek yaramamış doğrusu. Gel de sana biraz daha şarap alalım."

Mikhail elindeki yarısı dolu kadehe bakıp John'un ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Vikont salonda gezinen garsonlardan birinin dikkatini çekmek için parmağını havaya kaldırınca onun ciddi olduğunu anladı.

O halde içki içmeye devam edecekti. Belki de ihtiyacı olan biraz daha içkiydi. Belki de John *haklıydı*. Londra'dan uzakta olmanın üzerinde gerçekten de kötü bir etkisi olmuştu. Ona, daha önceden hiç görmediği, bilmediği bir hayatın yüzünü göstermişti. Fırından yeni çıkmış taze kek kokusu ve gülümseyen güzel bir

kadın suratıyla uyanmıştı. İşe yürüyerek gitmiş, evine dönerken birilerine faydasının dokunduğunu hissetmişti. Aniden, bu hayatı çok özlediğini fark etti Mikhail.

O güne dek hiç para sıkıntısı çekmemiş, olabilecek en iyi eğitimi almış ve ticaretle uğraşan ailesinin işinin başına geçmişti. Yaptığı iş onu hiç tatmin etmediği halde, bugüne dek bu durum onu hiç rahatsız etmemişti. Onu asıl rahatsız eden, işlerini sürdürecek yeterli sayıda güvenilir adamının olması ve işleri onlara devredip eğitimini tamamlamış olmasıydı. Adamları ona her ay, işi büyütmek gibi konularda danışsalar da işi gayet iyi idare ediyorlardı. Böylece Mikhail'e de dilediğini yapacak kadar vakit kalıyordu.

Bu yüzden sık sık, üye olduğu kulübe gidiyor, düzenli olarak eskrim yapıyor, konserlere, tiyatroya, balolara, partilere gidiyor, danslara, yarışlara ve çiftlik evlerinde düzenlenen özel partilere katılıyordu. İlk başlarda bu hayat tarzı ona eğlenceli gelmişti, ancak bir süre önce, yaptıklarının sadece yarısının onu mutlu ettiğini, diğer şeyleriyse sadece vakit doldurmak için yaptığını fark etmişti. Özellikle de kadınlar konusunda böyle hissediyordu. Mikhail kadınları severdi, kadınlar da onu... Ama o güne dek hiçbir kadına âşık olmamıştı. Âşık olmayı da istememişti, çünkü kendini sürekli bir şeylerle meşgul ederek asla ciddi bir ilişkiye girmemiş, ölümün çok uzak olmadığını bilen bir adam gibi yaşamayı tercih etmişti. Bir gün kalbi iflas edecekti. İşte o gün geldiğinde, arkasından yas tutacak bir karısının ve çocuklarının olmasını istemiyordu. Ancak tüm bu düşünceler, bir gemi ile New Hampton arasında kaybolup gitmişti.

Marki Summerlay başıyla Mikhail'i işaret ederek, "Biliyor musun John" dedi, "onu tanımasaydım, böylesine dalgın ve sessiz olmasının tek bir şeye işaret ettiğini söylerdim. Mesele bir kadın olmalı!"

Markinin bu sözleri John'un kahkahalarla gülmesine neden oldu. Mikhail'in elindeki boş kadehi alıp yenisini verdi.

"Yapmayın Marki, Belanov çok çapkındır. Bugüne dek asla bir kadına bağlanmadı." Gülerek Mikhail'e döndü. "Doğru değil mi dostum?"

Mikhail kadehini şerefe kaldırarak, "Haklısın" dedi. İçinden, *En azından bugüne dek öyleydi*, diye geçirdi.

Kadeh tokuşturduktan sonra kalabalığı izlemeye koyuldular. Atholl dükü ve düşesinin balosu her zamanki gibi çok görkemliydi. Malikânede yüzlerce insan toplanmıştı ve bunların birçoğu vampirdi. Mikhail, *Arkadaşlarım, dans pistindeki birçok kadı-*

nın akşam yemeği olarak kan içtiğini duysalar kim bilir ne yaparlardı? diye düşünmekten kendisini alamadı.

"Hazır konu kadınlardan açılmışken, onlardan biri buraya doğru geliyor" dedi marki.

Mikhail markinin bakışlarını takip edince, Leydi Denver'ın yanlarına doğru geldiğini gördü. Üstünde koyu renkli, dekoltesi bir hayli derin ipek bir tuvalet vardı. Elbisesi, vücudunun güzel yerlerini mükemmel bir biçimde sergiliyordu. Başka zaman olsa, Mikhail kadının gözlerindeki davetkâr bakışları görmezden gelmezdi, ama o akşam bunu yapmak istemiyordu. O ve Caroline iki sene önce kısa bir ilişki yaşamışlardı, ama kadın hem çok talepkârdı, hem de fazla kıskançtı. Ama kadının, ona en çok ihtiyaç duydukları bir anda yardımlarına koşması da yabana atılacak bir durum değildi doğrusu. Hem kendisi hem de ailesi ona minnettardı.

John, "Neden kadınlar bana böyle bakmıyorlar?" diye fısıldadı.

Mikhail kayıtsızca, "Bakıyorlar dostum" dedi. "Ama bu kadınla kesinlikle ilgilenmiyorum." Böylece arkadaşına, leydiden hoşlandığı takdirde şansını deneyebileceğini ima etmişti. John'un suratına yavaş yavaş yayılan gülümseme, arkadaşının imayı anladığını gösteriyordu. John zorlu işlerden hep hoşlanmıştı. Başka bir adamla ilgilenen bir kadının ilgisini çekmek de kolay iş değildi.

Caroline, "İyi akşamlar Prens Belanov, Vikont, Marki" dedi ve reverans yaparken öyle bir eğildi ki dekoltesini üç adamın gözlerinin önüne serdi. Mikhail gözlerini devirmemek için kendini zorladı.

"Sizi burada bulmam ne büyük şans Prensim. Size sormak istediğim bir şey vardı" dedi Caroline.

Mikhail gülümseyip, "Öyle mi?" dedi. Gülümsemesi nazik ve sevecendi, ama arkasında başka hiçbir art niyet yoktu. Leydi Denver'la ilişkisini tazelemek istiyormuş gibi bir izlenim yaratmayı istemiyordu hiçbir surette.

Kadın gözlerini süzerek Mikhail'e baktı ve "Şey, biraz özel bir mesele aslında" dedi. Sonra bakışlarını vikont ile markiye çevirdi. Mikhail onun zorluk çıkaracağını anlamış, sinirlenmeye başlamıştı.

"O halde neden beni burada gördüğünüze sevindiniz, Leydi Denver?" dedi. "Burası özel bir konuşma yapmak için biraz fazla kalabalık değil mi sizce de?" Caroline reddedilmeyi asla kabul etmezdi, ama onunla ilgilenmediğini bir şekilde kadının kafasına sokmak zorundaydı. "John da bana az önce dans etmek için can attığını söylüyordu. Dostum, neden güzel Leydi Denver'ı dansa kaldırmıyorsun? Belki bir dansı sana ayırır."

Caroline durumdan pek de hoşnut görünmediği halde dans tek-

lifini kabul etti. Mikhail ikisinin, dans pistindeki diğer çiftlere katılmadan önce pistin etrafında dolaştıklarını gördü. Orkestra bir vals çalıyordu. Bu, John'un hoşuna gidecekti, çünkü erkekler vals yaparken eşlerini bellerinden sıkıca kavrarlardı ve yanlışlıkla elleri daha da aşağılara kayabilirdi. İşte bu erkeklerin sıklıkla yaptıkları bir numaraydı. Zaten valsin uzunca bir süre balolarda çalınmamasının başlıca nedeni de buydu.

Vikont "Neden öyle sırıtıyorsun?" diye sordu. "Leydi Denver bu davranışından pek hoşlanmışa benzemiyor."

"Ama John halinden gayet memnun. Doğrusu ben de öyleyim. Leydi Denver'a gelince, onunla ilgilenmediğimi ona bir şekilde anlatmalıydım."

Vikont başıyla onayladı. "Haklısın, ama o kadına dikkat et Belanov. Kolay pes edecek birine hiç benzemiyor."

Mikhail ona ne demek istediğini soracaktı, ama dans edenlerden biri dikkatini çekmişti. Öne çıkıp onun kim olduğundan emin olmak istedi. Hayal görüyor olmalıydı. Ama hayal falan gördüğü yoktu. Krem ve altın renginde harikulade bir tuvalet giymiş olan Nell'in upuzun saçları son moda bir topuz yapılmıştı. Işıl ışıl ve göz kamaştırıcı görünüyordu. Peki dans ettiği o kahrolası herif de kimdi?

Mikhail, adamın ellerini Nell'in beline koyduğunu görünce öfkeden gözlerinin kararardığını hissetti.

* * *

Alexander, hafifçe gülümseyen Patrick'i dürtükleyerek, "Sen de benim gördüğümü görüyor musun?" diye sordu.

"Neyi?" Arkadaşını gören Patrick başını salladı. "Aptal" dedi. "Aptalca bir şey yapmadan önce onu durdursak iyi olacak."

Alexander, "İzlemesi keyifli olabilirdi" dedi muzip bir ifadeyle.

"Evet, ama senin karın da, benimki de deliye döner..." Patrick'in başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Birkaç adımda arkadaşlarının yanına gidip onu kolundan tuttukları gibi balo salonunun tenha bir köşesine çektiler.

Mikhail hışımla, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" dedi.

Alexander sakin bir ifadeyle, "Dans pistine fırlamak üzere olduğunu gördüğümüzde biz de kendimize aynı şeyi sorduk" dedi. "Suratını dağıtmak istediğin birisi mi var?"

Mikhail suratını buruşturup öfkeyle enişteşine baktı. "Onu taciz ediyordu" dedi. "Gidip ona haddini bildirecektim!"

Patrick şaşkın şaşkın, "Neden bahsediyorsun?" dedi.

Mikhail boş bulunup, "Nell'den bahsediyorum!" diye bağırdı, ama sonra kendini ele verdiğini fark ederek sustu.

Alexander, dans pistine bakan Patrick'e manalı bir bakış fırlattı. "Adamın onu taciz ettiğine emin misin?" dedi düşünceli düşünceli. "Nell'in bağırdığını duymadım. Hem Nell buna izin verecek bir kadına hiç benzemiyor."

Mikhail burnundan soluyordu, ama konuşması ölçülüydü. "Adamın ne yaptığını gördüm. Bu, en eski numaralardan biridir. Nell onun ne yaptığının farkına dahi varmaz. Adamın yanlışlıkla ellerini oraya götürdüğünü düşünebilir!"

Mikhail bir kez daha dans pistine yönelince Alexander onu durdurmak için karşısına geçti.

Her iki vampir de ne diyeceğini bilemiyor, işi nazik bir biçimde halletmeye çalışıyorlardı. Ama bunda pek de başarılı olduklarını söylenemezdi.

Patrick, "İsmail olsaydı ne söyleyeceğini iyi bilirdi" dedi. "Ancak hepimiz ermiş birer vampir olmadığımız için, sana söyleyebileceğim tek şey, o kadını incitmemen gerektiği Mikhail. Ona ben de, Alexander da, sen de çok şey borçluyuz. Hem karım seni çok seviyor, o yüzden beni kaba kuvvet kullanmak zorunda bırakma."

Mikhail bir şeyler homurdandı.

Alexander arkadaşına bakıp kaşını havaya kaldırdı. "Lord Bruce, tanınmış bir yazar olduğun halde, konuşmayı hiç beceremiyorsun. Ama o haklı Mikhail. Kadınlardan hoşlandığını hepimiz biliyoruz, ama..."

Mikhail bir süre konuşmadı. Alexander ve Patrick onun sakinleşmesine memnun olmuşlardı. Ancak Mikhail'in öfkeli sözleri onları şaşırttı. "Haklısın, kadınlardan çok hoşlanırım, ama başka erkeklerle böylesine fütursuzca dans eden kadınlardan değil" dedi. "O yüzden, şimdi müsaadenizi isteyeceğim." Mikhail omuzlarını dikleştirip dosdoğru bir grup kadına doğru ilerledi.

Alexander sakin bir tavırla, "Başka bir kadın tavlamaya gidiyor" dedi.

Mikhail kolunda güzel bir sarışınla çıkageiince Patrick hayretler içine kaldı. "Nasıl oldu da bir şey anlamadık?" dedi.

"Nasıl anlayabilirdik ki? Onları hiç birlikte görmedim. Sen gördün mü?"

Patrick içini çekip, "Hayır" dedi. "Anlaşılan kulübede olanlar olmuş. Mikhail'i hiç böyle görmemiştim."

Alexander hafifçe gülümsedi. "Daha önce onun hiç âşık olduğunu görmedin de ondan" dedi.

"Resmen kıskançlık krizine girdi! Bir erkek ancak başka bir erkeğin kendi karısına kur yaptığını gördüğünde bu kadar öfkelenebilir" dedi Patrick gülerek.

"Eh, o Çingene delikanlılar sevgili Violet'ı ziyarete geldiklerinde suratındaki ifadeyi bilmiyorsun tabii" dedi Alexander.

Patrick arkadaşıyla aynı fikirde değilmiş gibi bir şeyler homurdandı, ama Alexander hiç oralı olmadı. Söz konusu karıları olduğunda erkek vampirler bir hayli hassas olabiliyorlar, hatta kendilerini kaybedebiliyorlardı.

Alexander gözlerini Mikhail'den ayırmadan, "Sence Nell de ona karşı bir şeyler hissediyor mudur?" diye sordu.

Patrick omuzlarını silkip, "Söz konusu olan kişi Mikhail. Hangi kadın ondan hoşlanmaz ki?" dedi.

Alexander sırıtarak "Haklısın" dedi. "Angelica ile Violet'a söyleyecek miyiz?"

Patrick alaycı bir tavırla "Canına mı susadın?" dedi.

"Bunu duyunca *çığlık çığlığa* bağıracaklar, değil mi?"

"Hem de nasıl! O yüzden dostum, bunu karına söylerken Mitya'yı kucağına alıp kendini korusan iyi olacak."

Alexander bunun gerçekten de iyi bir fikir olduğunu düşündü.

32

Nell öyle mutluydu ki kendini bir hayal âleminde gibi hissediyordu. Bu balo salonu, elbisesi ve içinde bulunduğu çevre... Orada olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Yaklaşık iki ay öncesine kadar, başka bir ülkeye gitmek üzere mürebbiye olarak çalışıyordu. Şimdiyse, Londra'nın en seçkinlerinin katıldığı bir balodaydı. Kendisini bir prenses gibi hissediyordu.

Aziz Petrus'un cüppesi aşkına, aklını başına toplamalıydı! Ama kendini her çimdiklediğinde hayatında başka güzel bir şey olurken bunu nasıl yapacaktı?

"Çok mutlu görünüyorsunuz Bayan Witherspoon. En ufak bir katkım olduysa ne mutlu bana."

Nell şaşkınlıkla partnerine baktı. Lord Pemberville, dans pistindeyken yanına gelip kendisini Prenses Angelica'nın bir arkadaşı olarak tanıtmıştı. Etkileyici bakışları olan ve ona biraz serseri bir hava veren incecik bıyıklı bu adamın, kendine güvendiği her halinden belli oluyordu. Nell normalde onu yakışıklı bulabilirdi, ama adamın boyunun biraz kısa olduğunu düşünmeden edemedi. Aslında çok da kısa sayılmazdı. Hatta hiç kısa değildi. Ama kesinlikle *onun* kadar uzun boylu değildi...

Nell Witherspoon, sakın onun ismini aklından dahi geçireyim deme! Baksana, o seni nasıl da görmezden geliyor. Sen de aynı şeyi yapabilirsin...

Lord Pemberville, "Nell?" dedi. Ona ilk ismiyle hitap etmesi pek de hoş bir şey değildi. Ona bunun için müsaade etmemişti ki! Ama nedense Nell adamı azarlayacak gücü kendinde bulamadı. Özellikle de adam onu tam olarak tanımlayamadığı bakışlarıyla süzüp huzursuz ederken bunu yapamamıştı.

"Harika bir gece. Siz de çok iyi dans ediyorsunuz Lordum. Gü-

lümsememek elde değil" dedi Nell. Konuşunca rahatladığını hissetti. Mutlu *olmamak* için herhangi bir neden yoktu ki! Tam aksine, kutlayacak çok şey vardı. Nell'in içinden mutluluğunu paylaşmak geldi. "Aslında, bu gece çok güzel bir şey oldu" dedi.

Lord Pemberville nazikçe, "Ne oldu?" diye sordu. Nell'in vereceği yanıtla ilgilenmediği belliydi, ama Nell yine de yanıt vermek istiyordu. Baloya ilk geldiğinde düşesle arasında geçen konuşma onu çok mutlu etmişti.

"Atholl düşesi benden, önümüzdeki hafta düzenleyeceği çay daveti için tatlı yapmamı rica etti" dedi Nell. "Dahası, bu iş için bana para da verecek. Bunu sırf sevdiğim için de yapabilirdim, ama düşes, bu şekilde hayatını kazanabileceğime inanıyor. Dahası, benim için bir fırın açmak istediğini söyledi. Düşünsenize, bir fırın!" Nell neşeyle güldü. Ancak, gülüşüyle etraftaki insanların dikkatini çektiğini fark etmemişti. Balo salonundaki birçok erkek, kayıtsızca gülen bu kadınla tanışmaları gerektiğini düşündüler o anda.

Dans pistinde döne döne ilerlerlerken, Lord Pemberville, "Bir fırın mı?" dedi. "Ama bu çok zahmetli bir iş. Hem hayatınızı kazanmanın çok daha *keyifli* yolları varken neden bunu yapmayı tercih edesiniz ki?"

Daha keyifli yollar mı? Nell adamın neden bahsettiğini anlayınca fena halde öfkelendi. Mürebbiye olarak çalışırken, patronlarının birkaç erkek arkadaşı da ona bu teklifi yapma cüretini göstermişlerdi. Bu tür varlıklı adamlar, kendileriyle aynı sosyal statüye sahip olmayan her kadını elde edebileceklerini sanıyorlardı ne yazık ki. Küstah, iğrenç ahmaklar!

Nell, müziğin susması ve adamla kavga etmeden dansı bitirme umuduyla, adama söyleyebileceği birkaç şey düşündü, ama hepsinden vazgeçti. Böyle mükemmel bir gecenin, bu ahmak tarafından berbat olmasına müsaade etmeyecekti!

Asabi bir tavırla, "Çünkü yemek pişirmeyi *seviyorum*" dedi.

Lord Pemberville kaşını havaya kaldırıp Nell'in belini sıkı sıkı kavradı. Nell aniden gerildiğini hissetti.

"Benden hoşlanmadığını mı söylemek istiyorsun Nell?"

Nell derin derin nefes alıp adamın belini kavradığını fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı. "Hiçbir şey ima etmiyorum Lordum" dedi. "Sizden hoşlanmadığımı apaçık söylüyorum. Şimdi lütfen beni rahat bırakın."

Birisi dualarını duymuş olmalıydı. Çünkü müzik aniden susmuştu. Birkaç çift eğilerek birbirini selamladı, bazıları da kol kola girip dans pistinden uzaklaştı.

Lord Pemberville alçak sesle, "Neden biraz yürüyüş yapmıyoruz?" dedi. Nell uzaklaşmaya çalıştı, ama adamın onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Pemberville, sanırım bir sonraki dans bana ait."

Lord Pemberville öfkeyle kaşlarını çattı, ama öfkesini sahte bir gülümsemeyle örtmeye çalıştı.

"Tabii Prens Belanov. Döndüğünüzü duymuştum. Sizi tekrar Londra'da görmek ne büyük şeref."

Nell derin bir oh çekti. Sızlayan parmaklarını gevşetip elini Mikhail'e uzattı. Müzik bir kez daha başladı. Lord Pemberville'i oracıkta bırakıp dans pistinde döne döne dans etmeye başladılar.

Birkaç dakika hiç konuşmadan dans ettikten sonra Nell kendine geldiğini hissetti ve Mikhail'e baktı. Mikhail ona bakmıyordu. Gözlerini boşluğa dikmiş, asabi bir ifadeyle dans ediyordu. Kızgın mıydı? Mikhail'in onun için endişelenmiş olması Nell'in hoşuna gitmişti.

"Mikhail?

Mikhail önce yanıt vermedi. Sonra, ona bakmadan, "Senin erkeklere bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum doğrusu" dedi.

Nell suratına tokat yemiş gibi hissetti. Dünyadaki tüm erkekler son yarım saattir aklını mı kaçırmıştı? Mikhail nasıl olur da ona böyle bir şey söyleyebilirdi?

Nell titreyen bir sesle, "Sanırım biraz yoruldum. Beni lütfen ablanın yanına götürür müsün?" dedi. Gece aniden nasıl da değişmişti! Tam büyülü bir gece geçirdiğine inanmak üzereyken her şey altüst olmuştu. Caligula'nın atı aşkına! Ne kadar da aptaldı!

"Daha önce balolara gitmemiş olabilirsin, ama bu bir mazeret değil Nell! Bir erkeğin sana o şekilde dokunmasına izin vermemen gerektiğini biliyor olmalısın!" dedi Mikhail onu duymamış gibi. Nell sabrının tükendiğini hissetti.

"Vikinglerin valhallası aşkına! Yeter artık. Ne cüretle benimle bu şekilde konuşuyorsun? Sırf bir *prens* olduğun için bana böyle davranabileceğini mi sanıyorsun?" Nell "prens" sözcüğünü iğrenç bir şeymiş gibi söylemişti. Sesini iyice alçaltıp devam etti: "Bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyemezsin! Siz aristokralar ve unvanlarınız yok mu? Kendi ayaklarının üstünde durmak isteyen ama soylu bir aileden gelmeyen tüm kadınları küçümser, *fahişeliğin* fırıncılıktan çok daha iyi bir iş olduğunu söylersiniz! Bunu nasıl yaparsın? Nasıl..."

Mikhail ona öyle ters ters ve öfkeyle baktı ki Nell lafını bitiremedi bile.

"Nasıl yani, o adam sana böyle bir şey mi teklif etti?"

Nell, Mikhail'in öfkesini Lord Pemberville'e yönelttiğini fark edince omuzlarını silkti. "Ne fark eder?"

"Nell, bu işin şakası yok!" Mikhail suratını buruşturup ona dikkatle baktı. "O adam sana az önce hakaret mi etti?"

"Bak, şu anda hiç bunları kaldıracak durumda değilim" dedi Nell öfkeyle. "Sen ve Lord Pemberville her şeyi mahvetmeden önce çok güzel bir gece geçiriyordum. Şimdi lütfen beni ablanın yanına götür Prens Belanov."

Mikhail kederle içini çekti. "New Hampton'da hiç kavga etmiyorduk" dedi.

Nell, birlikte yaşadıkları köyün ismini duyunca biraz sakinleşir gibi oldu. Aniden balo heyecanı sönmüş, kendini yorgun ve güçsüz hissetmeye başlamıştı.

Uzunca bir sessizlikten sonra, "Artık New Hampton'da değiliz" dedi. Bakışlarını ondan kaçırıp etraftaki şık giyimli insanlara baktı. Keyfi kaçmıştı. Birkaç dakika önce onu neşelendiren şey artık manasız bir hal almıştı. Zaten olanların ne önemi vardı? Kim sevdiği adamla boy ölçüşebilirdi?

Mikhail, "Haklısın, artık orada değiliz" dedi. Nell onun neden bu kadar hüzünlü olduğunu anlayamadı. "Az önce Angelica'yla konuşuyordum. Düşesin senin için bir fırın açmak istediğinden söz etti."

"Evet." Kısa süre önce onu sevinçten havalara uçuran fırın meselesi şimdi sadece hafifçe gülümsemesine neden oluyordu. "Fırın işleterek kendi geçimimi sağlayabileceğimi söyledi."

"Ama sana bu iş bittikten sonra her şeyi üstleneceğimi söylemiştim. Verdiğim sözü tutmayacağımı mı düşündün?"

Nell şaşkınlıkla Mikhail'in gücendiğini fark etti. "Söz verdiğini biliyorum" dedi. "Ama birisine borçlu kalmak yerine, bunu kendim yapabilirsem çok daha mutlu olurum."

Mikhail "Borçlu kalmak mı?" dedi hayretle. "Nell, asıl borçlu olan benim, anlamıyor musun? Ailemi korumama, gemide çocukları kurtarmama yardım ettin. Sana sonsuza dek minnet duyacağım."

Mikhail yavaşlayıp Nell'in suratını ellerinin arasına aldı. Nell derin bir iç çekti sadece.

"İzin ver de yaptığın iyiliğin karşılığını ödeyebileyim Nell. Bırak da hayatının bir parçası olayım."

Nell afallayıp kalmıştı. Mikhail'in gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Mikhail başını eğip ona iyice yaklaş-

tığında bakışları onu delip geçiyordu.

"Prens Belanov, demek buradasınız!"

Nell gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Konuşurken yürümeyi kesmişler, salonun ortasında kalakalmışlardı. Herkes onlara bakıyordu. Nell kıpkırmızı kesilerek geriye çekildi ve Mikhail'le arasına biraz mesafe koydu. Mikhail ise etraftaki insanlara aldırış etmeden ona bakıyordu. Nell çaresizlik içinde toparlanmaya çalıştı. Mikhail'e güzel bir yanıt vermeli, her ikisini de yerine mıhlayan o gerginliği yok etmeliydi. Ancak, sırtını ona dönüp aralarına giren ufak tefek sarışın, Nell'i bir şey söylemekten kurtardı.

Sarışın, ellerini şuh bir tavırla Mikhail'in ceketinin yakasında gezdirip, "Her yerde seni aradım!" dedi.

Mikhail gözlerini Nell'den ayırmadan geri çekilip, "Şimdi olmaz Anne" dedi. Mikhail'in hâlâ Nell'e baktığını fark eden Anne hışımla arkasına döndü. Nell, kadının dillere destan olabilecek güzelliği karşısında afalladı. Kadın, sarı saçlarıyla ve melek misali suratıyla masallardan fırlamış gibiydi. Anne'in narin bedeninin yanında Nell son derece hantal hissetti kendini.

Anne masum bir gülümsemeyle, "Ha, sen herkesin diline doladığı şu fırıncı kadın olmalısın" dedi. "Çöreklerinizin çok lezzetli olduğunu duydum. Belki bir ara ücreti karşılığında bana da pişirirsiniz."

Nell kadının güzelliğinin sivri dili yüzünden bir anda yok olduğunu fark etti. Demek kadın Nell'i yapacağı işten söz ederek utandırmaya çalışıyordu!

Mikhail gayet sert bir biçimde, "Anne!" dedi, ama iki kadın da onu duymazdan geldi.

"Bayan Anne, özel sipariş almıyorum, ama bana önceden haber verdiğiniz takdirde, bir çay daveti için bir şeyler yapabilirim" dedi.

Anne şirret bir tavırla, "Bana *Leydi* Anne demelisin!"

Nell alaycı bir tavırla, "Özür dilerim" dedi. "Galiba bu salonda etrafa unvan dağıtıyorlar. Size *leydi* diye hitap etmem gerektiğini tahmin etmeliydim."

"Sen ne..."

Mikhail öne çıkıp, "Bu kadar yeter Anne!" diye bağırdı. Anne söylediklerine aniden pişman olmuş gibi ona bakıyordu.

Mahcup bir tavırla, "Haklısın" dedi, "bu küstah kadınla konuşmamalıyım. Haydi gidelim Mikhail. Bana limonluğu gezdireceğine söz vermiştin, unuttun mu şekerim?"

Nell, Mikhail'e baktı. Bu ahmak kadının söylediklerine gülmesini ya da ona neden söz ettiğini sormasını ummuştu. Kadının söylediklerinin doğru olmadığını söylemesi, o şırfıntıyla birlikte limonluğa gitmeyeceğini ima etmesi bile kâfiydi. Ama Mikhail hiçbir şey demedi.

Nell kalbinin sıkıştığını hissetti. Salondan kaçıp uzaklara gitmek istiyordu. Lanet olsun! Onlara incindiğini asla belli etmeyecekti.

Nell reverans yapıp, zoraki bir gülümsemeyle, "*Prens* Belanov, *Leydi* Anne, müsaadenizi isteyeyim de eğlencenizden mahrum kalmayın" dedi.

Mikhail, "Nell bekle!" diyerek öne atıldı, ama Leydi Anne elini tutup onu çekmişti bile.

Nell onu duymazdan geldi ve arkasını döndüğü gibi çekip gitti.

33

"Sanırım Mikhail en son Violet doğum yapmadan önce bu kadar içmişti."

Alexander, kan dolu kadehinden bir yudum alıp, "Onu bir de ablası doğuma girdiğinde görecektin" dedi sırıtarak.

Mikhail, Atholl Malikânesi'nin kütüphanesindeki vampirlere alaycı bir ifadeyle bakıp bir kadeh viskiyi daha bir dikişte mideye indirdi. Şafağın sökmesine birkaç saat kalmıştı. Konuklar çoktan evlerine dönmüşler, yatılı konuklarsa kendileri için ayrılan odalara çekilmişlerdi. Bu konuklardan biri de Nell'di, ama Mikhail o anda onu düşünemeyecek kadar sarhoştu.

"En azından, Skye Adası'nda yapılmış, mükemmel, sek bir viski içiyorum. Sizler ne içiyorsunuz dostlarım? İnek ya da tavuk kanı mı?"

Atholl Dükü James Murray soruya yanıt vermeden önce karısına bakıp gülümsedi. "Sevgili Mikhail" dedi, "bize biraz kanından verir misin? İnsan kanı içmemiz yasak, ama bir kerelik bu kuralı çiğneyebiliriz herhalde."

Mikhail istifini bozmadan, "Hayır, teşekkürler" dedi. "Bugüne dek kanımı içen tek kişi ablam oldu. Açıkçası o günü pek hoş bir biçimde hatırlamıyorum."

Margaret kocasına, "Mikhail bu gece gerçekten de komik" dedi gülümseyerek. Dişleri, şömineden yayılan ışığın altında parıldıyordu.

Mikhail omuzlarını silkip "Eh, sizi eğlendirmek için elimden geleni yapıyorum" dedi. Yerinden kalkıp pencerenin önüne geçti. "Şimdi ne içtiğimi tartışmak yerine, bana önümüzdeki dört gün boyunca neler olup biteceğini anlatır mısınız?"

Alexander başını sallayıp, "Tabii" dedi. "Planlarımızı harfiyen uygulayacağız."

Mikhail sırtını pencereye dayayıp dışarıyı dinlemeye koyuldu. Gecenin onu çağırdığını duyabiliyordu; ciğerleri temiz hava almak için can atıyordu. O gece gerçekten de aşırı içmişti, ama önemli değildi. Zihninin huzura ermesi için daha çok içmesi gerekecekti. Nell'in gülümsemesini, kahkahalarını, saçlarının çıplak omuzlarından belinin en mahrem kavisine dek uzanışını düşünmemeye çalıştı.

"Kanunlarımız, toplantının düzenleneceği geceye, bölgedeki tüm vampirlerin katılması gerektiğini söyler. Angelica ve Violet da toplantıya gelecekler. Uzun bir gece olacak ve toplantının bir bölümünde çocukların görmemesi gereken bir şey de yapılacak."

Mikhail sıkıntıyla, *İdam cezası* diye düşündü. İsmail ona Gerçek Vampirlerin canlı ele geçirilen üç üyesinin toplantıda idam edileceklerini söylemişti. Mikhail idam cezası hakkında ne hissettiğinden pek emin değildi, ama o canilerin insan mahkemesine çıkmaları halinde de sonucun pek farklı olmayacağını düşündü. Kafa kesmek ile asmak arasında çok fark var mıydı? Mikhail pencerenin önünden çekilip bir kadeh daha viski aldı.

"Nell ve çocuklarsa evde olacaklar. James o gece eve bir düzine insan muhafız yollamayı teklif etti. Sen de o gece onlarla birlikte olursan çok sevinirim. Nell'in çocuklarla ilgili yardıma ihtiyacı olabilir. Dahası Angelica ile Violet'ın içi çok daha rahat olur." Alexander kadehine bakıp, "Hâlâ çocuklar için endişeleniyorlar, ama bu gayet doğal. Tehlikenin geçtiğine inanmaları biraz vakit alacak."

Mikhail evet dercesine başını salladı. "Tabii ki çocuklarla kalırım" dedi. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Margaret, odanın diğer köşesindeki raflardan birinden kalın, deri kaplı bir kitap çıkarıp, "Aslında var" dedi. Kitabın kapağında ismi yazmıyordu, ama Mikhail bunun ne olduğunu biliyordu. Bu, *Vampir Yasaları Kitabı*'ydı. Vampirlerin varlığından haberdar olmasından kısa bir süre sonra Alexander ona kendi kitabını vermişti. Böylece Mikhail vampirlerin kanunlarını, onların nasıl yaşadığını öğrenebilecekti. Mikhail kitabı okuyunca, bir vampirin bir insanı ne kadar kolay öldürebileceğini öğrenmiş ve en sevdiği yasanın ilk yasa olduğuna karar vermişti: Vampirlerin insan kanı içmesi yasaktı.

"Okumak isteyebileceğin yerleri işaretledim. Dört gece sonra olacaklar konusunda biraz daha bilgi sahibi olabileceksin bu sayede."

Mikhail viskisinden iki yudum daha içti ve Margaret'a nazikçe teşekkür edip kitabı aldı.

Mikhail boşalan kadehini bir kez daha doldururken, James, "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye sordu.

Mikhail kitabı kolunun altına sıkıştırıp arkadaşlarının içini rahatlatmak için gülümsedi. "Neden her şey yolunda olmasın ki?" dedi. "Çok güzel bir gece geçirdim, tehlike geçti ve yakında adalet yerini bulacak." Sallana sallana kadehini vampirlerin şerefine kaldırdı. "Hepinize iyi geceler diliyorum" dedi.

Alexander onun sendeleye sendeleye kapıya doğru yürümesini izledi. "Artık uyusan iyi olacak Mikhail" dedi. "Sabaha feci bir baş ağrısıyla uyanacaksın."

Mikhail onu duymazdan geldi. Kulaklarındaki uğultu yüzünden odadaki sesleri hayal meyal duyabiliyor, bu durum işine geliyordu.

* * *

Nell uyuyamıyordu. Yatağa yatıp gözlerini sıkıca yummuş ve bir an önce uykuya dalmayı ummuştu. Ama bir süre sonra pes etmişti. İncecik kombinezonuyla ve omuzlarına attığı pamuklu şalla konuk odasının penceresinin önüne oturmuş, dışarıya bakıyordu.

Malikânenin muhteşem güzellikteki bahçesi ay ışığının altında nefes kesici görünüyordu. Evin dört bir yanına ve çakıl taşlarıyla kaplı patikanın iki yanına yerleştirilen ışıklar çimlerin üstünde ince uzun, yılan biçiminde gölgeler oluşturuyordu. Bahçenin tam ortasında duran ve etrafı gaz lambalarıyla çevrili heykelin üstünden sular akıyordu. Bu, elinde sihirli bir değnek tutan güzel bir kadın heykeliydi. Su, saçlarına tünemiş olan kuşun ve kolunun altındaki sürahinin ağzından narin kavisler çizerek çeşmeye akıyordu.

Nell heykeli öyle bir seyre dalmıştı ki bahçede birinin olduğunu neden sonra fark etti. Mikhail'in bu saatte bahçede ne işi vardı? Neden uyumamıştı? Birisiyle mi buluşacaktı?

Mikhail'in biriyle buluşmak üzere dışarı çıktığını düşünen Nell pencerenin önünden çekilecekti, ama bakışlarını ondan ayıramadı. Onun ne yapacağını görmek için pür dikkat izlemeye devam etti. Mikhail'in başka bir kadına dokunduğunu görmek mi istiyordu gerçekten? Mikhail muhtemelen sevgili Leydi Anne'le buluşmak üzereydi.

Nell, "Anlaşılan limonluk yeterince ilginç değildi" diye söylendi. Mikhail dosdoğru çeşmeye doğru yürüyordu. Nell pencerenin önünden çekilecekti ki Mikhail'in yere kapaklandığını gördü. Mikhail yere düşerken Nell de gayriihtiyari bir biçimde kolunu öne uzatıp onu kurtarmaya çalışmıştı. Mikhail'in ayağa kalk-

mak için debelendiğini görünce telaşa kapıldı.

"Aman Tanrım!" dedi. Kalbiyle ilgili bir sorun olmalıydı. Mikhail kriz geçiriyordu.

Nell telaşla ayakkabılarını bile giymeden dışarı fırladı. O vaziyette merdivenlerden aşağı koşturup bahçeye çıktı. Mikhail çeşmenin başında ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Mikhail onu gördüğünde Nell yanına varmıştı neredeyse.

"Demek buradasın!"

Mikhail'in yarım yamalak konuşması Nell'in olduğu yerde kalakalmasına neden oldu. Nefes nefese gözlerini kırpıştırıp ona ne olduğunu anlamaya çalıştı. Mikhail içmiş olamazdı değil mi?

Mikhail suratında aptal bir gülümsemeyle, "Seni özledim Nell. Karım olarak bana son günlerde pek ilgi göstermedin" dedi.

Mikhail zilzurna sarhoştu! Ne kadar aptalca bir şey yapmıştı! Nell onun için boş yere endişelendiğini düşünüp içinde biriken öfkeyi güçlükle zapt etmeye çalıştı. "İçmişsin" dedi.

"Evet, ama suçlusu sensin. Bir kadın bir erkeği zıvanadan çıkardığında erkek hemen içki şişesine sarılır!"

Mikhail ayağa kalkmaya çalıştı, ama şapşal bir gülümsemeyle bir kez daha yere yığıldı. Nell içini çekip Mikhail'in yere düşürdüğü kitabı aldı ve ona yardım etmek için yere eğildi.

Nell onun vereceği yanıtı pek de duymak istemediği halde, "Kız arkadaşınla mı bozuştun?" diye sordu. Mikhail'in kadınlardan söz etmesine tahammülü yoktu, ama onu bu vaziyette oracıkta bırakmaya da içi elvermiyordu. Parmakları dalgın dalgın Mikhail'in yere düşürdüğü kitabın üstünde gezindi. Ona bakıp yanıt vermesini bekledi.

Mikhail ona öyle boş boş bakıyordu ki Nell şalını biraz daha omuzlarının üstüne çekti.

"Ne var? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Mikhail gözlerini kırpıştırdı. Çeşmeden etrafa yayılan ışıkla Mikhail'in gözleri turkuvaz rengine döndü, ama Nell gözlerinin aslında buğulu bir mavi olduğunu biliyordu. Tıpkı yağmur yağmadan önce gökyüzünün bulutlanıp aldığı renk gibi. İnsana kâh huzur veren kâh tehdit eden bir renkti. O anda bakışları kesinlikle tehditkârdı.

"Anlamıyorsun değil mi?"

Mikhail'in ciddi tavrı yüzünden afallayan Nell, "Neyi?"dedi.

Mikhail dudaklarını oynattı, ama sesi çıkmadı. Toparlanmak için başını iki yana salladı.

"Burada ne işin var Nell?"

Nell ne yanıt vereceğini bilemiyordu. Şaşırıp kalmıştı. "Yere düştüğünü gördüğümde pencereden dışarı bakıyordum" dedi. "Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Mikhail gülmeye başladı. Kollarını iki yana açıp kendisine baktı. "Neden yardıma ihtiyacım olsun ki?" dedi.

Mikhail'in alaycı kahkahaları bardağı taşıran son damla oldu. Mikhail Belanov dünyanın en inatçı, en zor adamıydı. Nell öfkeyle ayağa kalkıp, "Haklısın" dedi, "yardıma ihtiyacın olduğunu düşünerek aptallık etmişim."

"Nell, dur, hemen gitme." Mikhail ayağa kalkmış, Nell'in koluna yapışmıştı.

"Bırak beni!" Nell sert bir hareketle kolunu çekti. Bir an önce eve ve sıcacık yatağına geri dönmek istiyordu. Ama Mikhail'i o kadar sert bir biçimde itmişti ki onun dengesini kaybedebileceğini hiç hesaba katmamıştı.

Mikhail'in yere yığılacağını, geleceği görmeden de biliyordu.

"Mikhail!" diye bağırıp öne atıldı ve onu gömleğinden tutmaya çalıştı. Ne yazık ki geç kalmıştı. Mikhail suya düşünce çıkan ses bütün bahçede yankılandı. Nell gülmemek için elleriyle ağzını kapattı.

Mikhail bir şeyler homurdana homurdana doğrulup oturdu. Sonra elleriyle suratını sildi.

Lord Nelson'ın gemisi aşkına! Nell gülmesini tutmaya çalışarak dehşet içinde ona bakarken, Mikhail'in, öfkeli bakışlarını kendisine diktiğini fark etti.

Nell, "Benim suçum değildi!" dedi ama elinde olmadan gülmeye başladı.

Mikhail onu şaşırtacak kadar sakin bir sesle, "Bunun komik olduğunu sanıyorsun, değil mi?" dedi.

Nell ellerini beline koyup, "Evet, gerçekten de komik olduğunu düşünüyorum!" dedi. "Beni gitmekten alıkoyduğun *ve* çok içtiğin için bunların hepsini hak ediyorsun!"

Mikhail çeşmenin kenarına tutunarak, "Neyse, kalkmama yardım edecek misin?" dedi.

Nell gülmemek için dudağını ısırıp elini uzattı.

"Dur, sen ne..."

Mikhail ani bir hareketle Nell'i bileğinden yakalayıp onu kollarına aldığı gibi buz gibi suyun içine çekti. Nell öksüre tıksıra, sırılsıklam halde doğruldu.

"Seni canavar!" diye bağırdı. Mikhail ise onun öfkelenmesine hiç aldırış etmeden, sırtını çeşmenin duvarına yaslayıp kollarını

göğsünde kavuşturdu. Kaşını havaya kaldırıp dik dik ona baktı. Islanmak aklını başına getirmiş olmalıydı, çünkü artık hiç sarhoş gibi görünmüyordu.

"Seni bir elime geçirirsem Mikhail Belanov..." Nell söyleyecek yeteri kadar kötü bir şey bulamadı.

Mikhail sudan çıkıp ona yaklaştı. "Ne yapacaksın Nell?" dedi gülerek. "Beni eline geçirdiğinde ne yapmayı düşünüyorsun bakalım?"

Nell hışımla, "Öyle demek istemediğimi gayet iyi biliyorsun" dedi.

Mikhail ona o kadar yaklaşmıştı ki Nell nerdeyse onun bedeninden yayılan ısıyı ve suratına çarpan nefesini hissedebiliyordu. "Ya ben öyle düşünmek istediysem ne olacak Nell? Benim seni elime geçirdiğimde neler yapmak istediğimi duymak ister misin?"

Nell ne diyeceğini bilemeyerek yutkundu. Adeta olduğu yere mıhlanmıştı, hareket edemiyordu.

Mikhail fısıltıyla, "Nell" dedi. Bomboş bahçede yapayalnızdılar. Burada onları rahatsız edecek hiçbir şey yoktu. Nell bir an için Mikhail'in her şeyi anlayacağından endişe etti. Öylesine savunmasız bir durumdaydı ki onu ne kadar sevdiğini ele vermek üzere olduğunu hissedip onu oyalamaya çalıştı.

"Mikhail, çok içmişsin" dedi. Sesi hiç de inandırıcı değildi.

Mikhail onu duymazdan gelip kendisine doğru çekti ve sert bir biçimde öptü. Nell ellerini Mikhail'in sırılsıklam olmuş göğsüne götürüp karşı koymayı denedi, ama hislerine yenik düştü. Onu itmek yerine, ona karşılık verdi. Birden dünyanın fırıl fırıl döndüğünü hissetti. Asla birlikte olamayacağı ve çılgınlar gibi sevdiği adamı öperken, gökyüzündeki tüm yıldızların onu izlediğini düşündü. Mikhail o an için sadece onundu.

Mikhail onu daha da kendisine çekerken, "Onu sana unutturacağım" diye inledi. Nell kendisini kaybetmiş, arzuyla öpüyordu onu. "Onu unutmanı sağlayacağım Nell." Genç kadın, Mikhail'in ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu, ama bir türlü anlayamıyordu. Mikhail'in sıcaklığını hissetmek, onu öpmek harikulade bir histi.

Onu öperken bir ara "Kimi?" diye sordu, ama Mikhail gülmekle yetindi.

Mikhail'in kendisini kucaklayıp sudan çıkarmasının üstünden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Başını göğsüne yaslayıp ona iyice sokuldu. Suya düştüğünden beri ilk kez ne kadar üşüdüğünü hissetti. Ona karşı koyacak hali kalmamıştı. Mikhail hizmetkârla-

nın kullandığı kapıdan eve girdi ve onu yatak odasına kadar taşıdı.

Sonra, hiçbir şey demeden onu yere bıraktı ve yatağının iki yanındaki şifonyerin üstünde duran mumları yaktı. Odaya bırakılmış olan havlulardan tekini alıp tekrar Nell'in yanına geldi.

Nell mum ışığı altında ona bakakalmıştı. Mikhail onun bakışlarını fark edip omuzlarını silkeleyerek ıslak ceketini çıkardı. Gömleğini de çıkardıktan sonra, geniş omuzları ve kaslı bedeni ortaya çıktı. Nell'in parmakları ona dokunmak için can atıyordu, ama Mikhail buna izin vermedi. Üstündeki ıslak şalı kavrayıp bir kenara fırlattı.

Kombinezonunu da yavaşça üstünden çekip çıkarınca Nell ürperdiğini hissetti. Mikhail onu birlikte geçirdikleri gece çırılçıplak görmüştü, ama o günün üzerinden çok zaman geçmişti. Nell göğüslerini elleriyle örterek, tereddütle bakışlarını yere indirdi. Gözlerini Mikhail'in çizmelerine dikip öylece beklemeye başladı.

Mikhail, Nell'in çenesini tutup yukarı kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Çok güzelsin Nell" dedi.

Nell tüylerinin ürperdiğini hissetti. Tir tir titremesinin nedeni Mikhail'in sözleri miydi, yoksa buz gibi su muydu bilemiyordu, ama Mikhail onun üşüdüğünü fark etmişti. Onu kurulamaya önce göğüslerini örten ellerinden başladı. Sırasıyla kollarını ve omuzlarını kuruladı. Daha sonra da arkasına geçip sırtını kuruladı ve elini öne uzatıp karnını ve bacaklarını da havluyla sildi. Saçlarını da kuruladıktan sonra Nell'i yatağa götürüp yatırdı.

Sonra da alnına bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. Nell şaşkınlıkla dirseklerinin üstünde doğrulup ona baktı.

"Gidiyor musun?" diye sordu.

Mikhail, yüzünde insanın gönlüne su serpen gülümsemesi, "Gitmem gerek Nell" dedi. Nell bu gülümsemeyi daha önce de gördüğü için, Mikhail'in bir an önce o gülümsemeyi kesmesini diledi içinden.

"Ama neden?" diye sordu. Bu kadar çaresiz ve acınası bir halde olmak hiç hoşuna gitmiyordu, ama aralarında geçenlerden sonra bir şeyler hisseden tek kişi kendisi olamazdı, Mikhail ona bu kadar güzel baktığına göre, onunla aynı hisleri paylaşıyor olmalıydı, öyle değil mi?

Mikhail önce ona doğru bir adım attı, sonra aniden vazgeçti. "Az önce çok içtiğimi söylerken haklıydın" dedi. "Bunu yapmamam gerekirdi Nell."

Nell yüreğinin paramparça olduğunu hissederek, "Neyi yapmamalıydın?" dedi. "Benimle birlikte olmak hoşuna gitmiyor mu? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır Nell! Yanlış bir şey yapmadın, tam aksine. Bu konularda deneyimli değilsin. Senden faydalandım. Kendimi tutmalıydım, anlamıyor musun?"

"Neyi?" Nell onun yaptıklarından pişmanmış gibi konuştuğunu duyuyor, ama bunun nedenini anlayamıyordu. "İstemediğim hiçbir şey yapmadın ki!"

"Öyle düşünüyorsun, ama bugüne dek birçok kadınla birlikte oldum Nell. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Seni zorladım. Hatta benimle birlikte olmayı istemeni sağladım. Ben korkunç bir adamım, bunu anlamıyor musun?"

Nell yavaş yavaş üzüntüsünün hafiflediğini ve öfkelenmeye başladığını hissetti. Bismarck'ın çılgın planları aşkına, Mikhail kim olduğunu sanıyordu? Onu etkisi altına alabileceğini mi sanıyordu? Ne kadar kendini beğenmiş, inatçı ve küstah bir adamdı!

"İznim olmadan bana parmağınızı dahi süremezdiniz Prens Belanov. Aksini düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz!"

Mikhail ceketini ve gömleğini yerden alırken, "Kahretsin Nell! Zaten içinde bulunduğum durum yeterince zor!" diye söylendi. "Doğru olanı yapmalıyım! Seni incitemem!"

"İncitmek mi?" Nell öfkeyle yanındaki yastığı kaptı. Bu arada, yatak örtüsünün yere düşmesine ve çırılçıplak kalmış olmasına da aldırış etmedi. "Sana incinmek nasıl olurmuş göstereceğim, seni aptal!"

Mavi fırfırlı yastık Mikhail'in göğsüne çarptı. Mikhail şaşkın şaşkın ona bakıyordu, ama Nell ikinci yastığı fırlatırken kendine gelip yana çekildi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Yanında yastık kalmayan Nell gözlerinden adeta alevler saçarak, fırlatacak başka bir şey bulmak için etrafına bakındı. Pes edip yatağın üstüne çökerken, "Aklını başına getirmeye çalışıyorum" dedi ters ters.

Mikhail, Nell'in çıplak bedenini baştan aşağı süzüp bir iki adım öne çıktı, sonra durup kendini kontrol etmeye çalıştı. Ona dokunmamak için öyle büyük bir güç sarf ediyordu ki çenesindeki kaslar seğirmeye başlamıştı.

"Yanında kalırsam sabah bundan pişmanlık duyarsın. İkimiz birlikteyken *onu* düşünmene tahammül edemem!" Mikhail bu sözlerden sonra hışımla odadan çıktı. Nell olduğu yerde kalakalmıştı.

34

Mikhail yemek odasına girerken heyecanla, "Burası harika kokuyor!" dedi. Angelica ve Violet büyük dikdörtgen bir masada oturmuşlar, tatlılardan yiyorlardı. Mikhail'i görünce ikisi de gülümsedi.

Mikhail masanın üstündeki tatlıları görünce, "Bunlar da ne?" dedi. "Çocuklar nerede?"

Angelica ağzındaki koca lokmayı yutmaya çalışarak, "Çocuklar uyuyor" dedi. "Bunlar da, Nell gibi bir kadınla birlikte yaşarken her an karşılaşacağın şeyler sevgili kardeşim."

Mikhail, Nell'in ne kadar usta bir aşçı olduğunu daha önce gördüğü halde, "Bunları o mu yaptı?" diye sordu.

Violet pudraşekerle kaplı eriklere uzanırken küçük bir kız gibi kıkırdayıp, "Evet!" dedi. "Hayatında hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü? Meyveli turtalar, şekerli erikler, karamelalar, kurabiyeler, çörekler, tarçınlı ekmekler... Baksana, Patrick için böğürtlenli kremalı tatlı bile yapmış! Patrick bunu görünce kim bilir nasıl da sevinecek! Nell, İskoçya'yı masamıza kadar getirdi!"

Mikhail ablasının tabağındaki gümüş kaşığı kapıp kremalı tatlıdan bir kaşık aldı ve zevkten dört köşe olmuş bir halde gözlerini yumdu. Kavrulmuş mısır gevrekleri kıvamlı kremayla, balla ve viskide bekletilmiş böğürtlenlerle mükemmel bir biçimde harmanlanmıştı.

Angelica kaşığı geri alıp, "Harika değil mi?" diye sordu.

Mikhail "Gerçekten de harika" dedi. "Peki bu harikulade şeylerin yaratıcısı nerede?"

Violet ağzına bir şekerli erik daha atarak kapıyı işaret etti. "Nell mutfakta. Atholl yulaf lapası yapacağını söyledi."

Mikhail daha önce hiç böyle bir tatlı ismi duymamıştı. "Atholl

yulaf lapası mı?" dedi şaşkınlıkla.

Angelica neşeyle, "Evet, Margaret'ın çay daveti için" dedi. "Nell, davet düşesin evinde verileceği için tatlıya bu ismi koymayı uygun görmüş. Ben de onunla aynı fikirdeyim doğrusu."

"Pekâlâ." Nell'le konuşmak için bir mazeret bulan Mikhail hemen ayağa fırladı. "Ben gidip bunun nasıl bir tatlı olduğuna bakayım" dedi. "Kulağa çok hoş geliyor."

Angelica bu mazerete pek inanmamış gibi kaşını havaya kaldırdı, ama Violet onu kapıda durdurdu. "Lütfen Nell'e Lord Pemberville'in ona bir kart daha yolladığını da söyler misin?"

Mikhail ters ters, "Kart mı, ne kartı?" dedi.

Violet gülümseyerek, "Evet" dedi. "Balodan beri ona her gün bir kart yolluyor. Nell'e kur yapan birinin olması ne kadar güzel, değil mi?"

Ablasının onu pür dikkat süzdüğünü gören Mikhail ne kadar öfkelendiği belli olmasın diye kendini toparlamaya çalıştı. "Evet, bu harika bir haber" dedi. Sonra da tek kelime bile etmeden odadan çıktı.

Mutfağı bulması biraz vakit aldı. Gerçi mutfak öyle gizli saklı bir yerde değildi, ama daha önce mutfağa gitmesini gerektirecek hiçbir şey olmamıştı. Gözleri kamaştıracak derecede aydınlık olan mutfağa girince, Nell'in sırtı kapıya dönük vaziyette bir şeyler mırıldandığını gördü.

Pemberville'in ona her gün kart yolladığını duyup keyfi kaçan Mikhail, bu manzara karşısında gülümsemeden edemedi. Ama sonra Nell'in bu yüzden keyifli olabileceğini düşünüp yine canı sıkıldı.

"Buna nasıl izin verebiliyorsun?" dedi.

Nell önündeki kocaman kâsedeki karışımı tahta bir kaşıkla karıştırırken öylece kalakaldı. Mikhail duvara yaslanıp ellerini göğsünde kavuşturdu ve Nell'in kendisine bakmasını bekledi.

Nell kaşığı kâsenin içine koyup arkasını döndü. Yeşil elbisesinin üstüne taktığı önlüğün üstü bal ve unla kaplanmıştı. Ayrıca omzu ve yanağı da una bulanmıştı.

Sakin bir ses tonuyla, "Size de merhaba, Prens Belanov" dedi. "Şu dediğinizi biraz açıklamak ister miydiniz? Neden bahsettiğinizi anlayamadım da!"

"Bana masum numarası yapma Nell. Yalan söylemek sana hiç yakışmıyor" dedi Mikhail. İçinden, aralarındaki mesafeyi kaldırmak, ona koşmak geliyordu. Nell'in yanına gittiğindeyse ne yapacağını bilemiyordu. Onun aklını başına getirmek istiyordu, ama

muhtemelen kendini bir anda onu öperken bulacaktı. Kahretsin, ondan uzak durmak ne kadar da zordu!

Ancak Nell onu şaşırtacak derecede öfkeliydi. "Bana sakın masumiyetten bahsetme Mikhail Belanov. Biliyor musun, Leydi Denver'la birbirinize çok yakışıyorsunuz! Sizin adınıza gerçekten de çok mutluyum!"

Nell neden söz ediyordu? "Ne demek istiyorsun Nell?"

"Yoksa şimdiki gözden Leydi Anne mi? Artık takip edemiyorum da!"

"Neyi takip edemiyorsun?"

Nell elindeki havluyu yere fırlatıp öne doğru fırladı. "Önemli değil" dedi. "Neden buraya geldin? Bana işkence etmek için mi? Yalancı olduğumu söylemek için mi? Neden beni rahat bırakmıyorsun Mikhail Belanov! Beni rahat bırak dedim!"

Öfkelenen Mikhail ona doğru bir adım daha attı. "Gitmemi mi istiyorsun? Tamam, gidiyorum o halde. Ama benden hamile olmadığından emin olana dek o adama karşı beslediğin hisleri bastırmak zorundasın Nell!"

Nell bu sözleri duyunca tokat yemiş gibi oldu. Mikhail de ondan farklı bir halde değildi. Ağzından çıkanlara inanamıyordu! Aslında, Nell'in hamile olabileceği ihtimali, bunları söyleyene dek aklına dahi gelmemişti. Çünkü seviştiklerinin ertesi sabahı tekrar o canilerden kaçmaya başlamışlardı. Sonra da bu tamamıyla çıkmıştı aklından. Ama şimdi böyle bir ihtimal gelmişti aklına. Nell'den çocuk sahibi olmak, kendi ailesini kurmak...

Mikhail, içini saran o güçlü hissi zapt etmeye çalışarak gözlerini yumdu. Ona tekrar baktığında, beti benzi atmış bir halde, bakışlarını Mikhail'in hemen arkasındaki pencereye diktiğini gördü.

"Nell?"

Nell, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış halde ona baktı ve yavaşça "Hayır!" dedi.

Mikhail kalbinin sıkıştığını hissetti. Demek Nell ondan çocuk sahibi olma düşüncesine bu kadar karşıydı!

"Bu fikir sana bu kadar korkunç geliyorsa sana dokunmama asla izin vermemeliydin!" dedi dişlerini sıkarak. "Hamile olmadığından emin olduğunda bana haber ver. Böylece, birbirimizle bir daha konuşmak için hiçbir nedenimiz kalmayacak!" Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpan Mikhail hışımla mutfaktan çıktı. Ne Nell'in yere yığıldığını gördü, ne de hüngür hüngür ağladığını.

35

Son iki gündür, bir mutluluktan havalara uçan, bir morali bozulan Nell helak olmuştu. Dudaklarının titremesinin, suratının bembeyaz görünmesinin nedeni biraz da tükenmişlik hissiydi. Bu halinin bir diğer suçlusu ise beyaz çarşafında beliren kan lekesiydi.

Demek hamile değildi.

Nell bunu fark ettiğinde büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Hamile kalmak, çocuk sahibi olmak ve birisinin karısı olmak istiyordu. Bunu o kadar çok istiyordu ki dokunsalar ağlayacaktı.

Hamile olmadığını anladığı sabah, Angelica ile Violet'ı çocuklarıyla birlikte çay içmeye beklerken yalnız olması da büyük şanssızlıktı.

Boston çay partisinin sanıkları aşkına! O sabah yapmak istediği son şey çay içmekti! Daha sert bir şeylere ihtiyacı vardı, ama Nell asla içki içmezdi. Yüreği parçalanıyor, içi acıyordu ve hiçbir şey olmamış gibi çay içmesi gerekiyordu! Çay falan içmek istemiyordu!

"Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur!"

Nell irkilerek başını kaldırınca, odaya uzun boylu, buğday tenli bir adamın girdiğini gördü. Onun konuklardan biri olduğunu düşünüp hafifçe gülümsemeye çalıştı, ama pek beceremedi.

Yemyeşil gözlü yakışıklı yabancı Nell'in yanıt vermemesine alınmış gibi görünmüyordu. Karşısındaki sandalyelerden birine oturup gülümsedi. "Siz Bayan Witherspoon olmalısınız" dedi. "Hakkınızda çok şey duydum."

Adam başka bir şey demeyince, Nell elbisesinin eteklerini toplayıp ayağa kalktı. "Özür dilerim, kim olduğunuzu bilmiyorum" dedi.

"Asıl ben özür dilerim. İsmim İsmail. Violet'ın babasıyım."

Nell şaşkınlıkla, "Babası mı?" dedi. "Ama çok genç görünüyor-

sunuz, yani..." Kabalık ettiğini fark eden Nell kekelemeye başlamıştı. Bu adama kaba davranması için hiçbir neden yoktu. Asla elde edemeyeceği şeyleri istemesi bu adamın suçu değildi.

İsmail nazikçe, "Göründüğümden çok daha yaşlıyım" dedi. Nell kırk yaşlarında görünen bir adamın nasıl olup da Violet yaşında bir kıza sahip olduğunu merak etti. Ama Violet'ın kaç yaşında olduğunu bilmiyordu ki! Violet'ın babası, "Siz de göründüğünüzden daha yaşlısınız Bayan Nell" dedi. "Gözlerinizde, çok şey kaybetmiş ve bu yüzden tüm dünyaya öfkeli birinin ifadesi var."

Nell hemen "Öfkeli değilim!" dedi, ama adamın bakışlarındaki sevecenlik ona annesi öldüğünden beri kimsenin onunla bu şekilde konuşmadığını ve hem bu yüzden hem de başka nedenler yüzünden gerçekten de çok ama *çok* öfkeli olduğunu anımsattı. Gözleri dolmuştu. Nell bir yabancının yanında ağlamaya başladığı için utanarak telaşla gözlerini sildi.

"Özür dilerim, neden..." Nell neden öfkeli olduğunu saklamaya çalışacaktı ki? İsmail gibi her şeyin fazlasıyla farkında olan bir adama yalan söyleyemeyeceğini fark etti.

"Özür dilemenize hiç gerek yok Bayan Nell. Gözyaşları içten gelir. Gözyaşlarınızı saklamayın. Belki de size anlattıkları şeyi dikkate alsanız daha iyi olur" dedi İsmail sevecen bir tavırla.

Yanaklarını silen Nell'in elleri havada kaldı. Şaşkın şaşkın ona bakıp, "Ne demek istediğinizi anlamadım" dedi.

İsmail, sanki Nell bir soru sormaktan ziyade bir soruya yanıt vermiş gibi başını salladı.

"Aslında çok basit" dedi. "Yüreğiniz gözyaşlarınızı size bir şey anlatmak için gönderir. Ama o mesajı anlamıyor olabilirsiniz." Elini havaya kaldırıp parmağıyla Nell'in kalbine işaret etti. "Yüreğinizin size ne söylediğini *anlıyor musunuz*?"

Nell anladığını söylemek istiyordu, ama bir şey demek yerine sessiz kalıp düşünmeyi tercih etti. Yüreğinden geçenleri anlıyor muydu gerçekten? Mikhail'i seviyordu. Ama zihni ve mantığı ona Mikhail'i sevmemesi için yüzlerce neden olduğunu ve acı çekeceğini söylüyordu. Gözyaşları bir işaret olabilir miydi? Zihninin aldığı karara yüreği karşı mı geliyordu? Mikhail'le birlikte olmayacağı gerçeğine karşı isyan mı ediyordu?

Yavaşça, "Yüreğim seviyor, ama zihnim bunun imkânsız olduğunu söylüyor" dedi.

İsmail gülümseyerek "İmkânsız mı?" dedi. "Geleceği görmek kadar imkânsız mı?"

Demek İsmail lanetinden haberdardı! Yabancı biri en gizli sır-

rını bildiği için öfkelenmeli, ihanete uğramış gibi hissetmeliydi, ama ne bundan rahatsız oldu, ne de öfkelendi. Bu adamın yanında insanın tedirgin olması mümkün değildi.

Nell, "Hayatta imkânsız şeyler de vardır" dedi.

İsmail'in suratını ciddi bir ifade kapladı. "Yüreğinizin söylediklerine, imkânsızın var olduğuna inandığınız kadar inanırsanız, yüreğinizden geçenlerin de pekâlâ *mümkün* olduğunu göreceksiniz."

Nell başını sallayarak "Bunu bir kez denedim, bir daha yapamam" dedi.

"Anlıyorum."

Nell öne eğilip, "Neyi anlıyorsunuz?" diye sordu.

İsmail omuzlarını silkti. "Gözyaşlarınızın dindiğini ve yüreğinizin mesajını anladığınızı görüyorum" dedi.

Nell sıkıntıyla onun ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Bu adam hep bilmece gibi mi konuşurdu? "Tek söylediğim bunu denediğimdi!" dedi.

"Evet, öyle dediniz. Bir daha deneyemeyeceğinizi de söylediniz. Mesaj, bunu denemekten korktuğunuz."

Nell konuşmayı uzatmamak için ayağa fırladı. Bu adamı dinlemek istemiyordu, ama bunu yapamayacağını da biliyordu.

"Bayan Nell, bunları duymaktan hiç hoşlanmadığınızın farkındayım. Ama siz iyi bir insansınız. Sizin için en iyi şeyleri diliyorum. Bu yüzden de size imkânsızmış gibi görünen şeylerin ardında korkunun cirit attığını söylemek zorundayım. Korkularınızı yendiğinizde imkânsız diye bir şey kalmayacaktır."

Nell tırnaklarını elbisesinin eteklerine bastırarak, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum" dedi.

İsmail uzunca bir süre onu süzdü.

Nell, "Kararımı verdim" dedi. "Çocuklar güvende olduğuna göre artık gitmem gerek. Eve geri dönmeliyim."

İsmail hüzünlü bir gülümsemeyle onu izliyordu. "Kaçıyor musunuz Bayan Witherspoon?"

"Evet. Kaçıyorum." Nell lafını bitirdikten sonra, adamın derin bakışlarından ve şefkatli sesinden uzaklaşması gerektiğini hissetti. Fırladığı gibi yukarıya odasına çıktı. Odaya girdiğindeyse, ne yapması gerektiğini bilmediğini fark etti.

36

Ormanı kaplayan koca ağaçların arasından sert bir rüzgâr esiyor, bir araya toplanmış olan vampirlerin ayaklarının altında kuru yapraklar dört bir yana saçılıyordu. Açıklık alanı aydınlatan tek şey sağda solda yakılmış ufak ateşlerdi. Üzerlerinde sadece siyah ayin cüppeleri olan kalabalık, çıt çıkarmadan toplantının başlamasını bekliyordu. Derken liderleri ortaya çıktı. Kalabalık birden hareketlendi. Klan üyelerinden biri geri çekildi ve vampirler Lord Patrick Bruce'un etrafında bir daire oluşturdu. Patrick Bruce'tan etrafa dalga dalga büyük bir güç yayılıyordu. Gözlerindeki kararlı ifade karşısında amansız rüzgâr dahi durulmuştu.

Patrick kalabalığı süzüp, "Sizleri neden buraya çağırdığımı merak ediyor olmalısınız" dedi. "Sizleri fazla bekletmeyeceğim." Başını sola çevirince Angelica ve Violet öne çıktılar.

Kalabalıktan fısıltılar yükseldi. "*Kutsanmışlar, Kutsanmışlar, Kutsanmışlar.*" Yüzlerce çift göz heyecanla kapkara kesildi. Vampirler saygıyla başlarını önlerine eğdiler. Patrick'in iki yanında duran iki kadın ırklarının geleceğini temsil ediyorlar, vampirlerin, bir gün kanın kölesi olmayacaklarının müjdesini veriyorlardı.

"Birkaç hafta önce, birileri Kutsanmışları katletmek istedi. Irkımızın yüz karaları, Kutsanmışları öldürüp ırkımızı yok etmek istediler" dedi Patrick. Kalabalıktan artık fısıltılar değil, şaşkınlık dolu sesler yükseliyordu. Patrick onları susturmadı. Klan üyelerinin, aralarında hainler olmasına gösterdikleri tepkiyi engellemek niyetinde değildi. Irkının, tek beden ve zihin olarak hareket edeceğini görmek istiyordu. Gerçek Vampirler onları asla birbirlerine düşüremezdi.

Patrick nihayet elini havaya kaldırdı. Ormanda sadece kuru

yaprakların ve dalların hışırtısı duyulurken konuşmasına devam etti.

"Doğu ve Güney klanlarının da yardımıyla, o hainlerin kim olduğunu öğrendik. Birçoğu kaçıp ne kadar ödlek olduklarını gösterdi. Ama adalet yerini bulmalı. Geriye kalan üç hain, burada, sizlerin gözü önünde cezalandırılacak!"

Kalabalık, üç haini Patrick'in yanına getiren Alexander'a ve İsmail'e yer açtı. Patrick karısının gerildiğini hissetti, ama o sırada onu teselli edemezdi. Violet güçlü bir kadındı. Patrick'in de o anda bir lider olarak ırkının karşısında güçlü olması gerekiyordu. Klanı, onun kendilerini koruyacağını görmeliydi.

"Bu üç vampir, Kutsanmışları öldürmeye çalışanların arasındaydı. Üçü de, insan kanı içerek kurallarımıza karşı geldi."

Hainler tek sıra halinde Patrick'in huzuruna çıkarıldı. Ağızları ve zihinleri, onları tutan iki vampir tarafından zapt ediliyordu. İki lider, hainleri dizlerinin üstüne çökmeye zorladı.

"Yüzlerce yıldır kanunlarımıza bağlı kaldık. Bu kanunlar sayesinde güvenliğimizi sağladık ve bizden sayıca üstün olan insan ırkının arasına karışabildik. Ancak bu vampirler, sadece kanunlarımıza karşı gelmekle kalmadılar, ırkımızı da tehlikeye attılar."

Kalabalıktan yükselen öfkeli sesler ormanda yankılandı. Patrick, birkaç klan üyesinin öne çıkıp öfkeli bakışlarını üç haine diktiğini gördü.

İçine derin bir nefes çekti. Hainlerin cezalarını çekmelerinin vakti gelmişti. Olacakları düşündükçe elleri uyuşuyordu.

James kararlı bir tavırla, üstü koyu renkli bir kumaşla kaplı nesneyle öne çıktı. Kalabalık, önce yıllardır liderleri olan düke, sonra da elindeki şeye bakıp heyecana kapıldı.

Patrick, üstü örtülü şeyi James'ten alıp üç tane kapkara kitabı havaya kaldırdı.

"Irklarına ihanet ettikleri için, bu kitaplar, tarihimizin kayıtlarını tutan kişiye verilmeyecek. Geleneklerimizin gerektirdiği gibi, herkesin huzurunda okunmayacak. Tam aksine, bu günlükler yakılacak. Böylece hainlerden geriye hiçbir iz kalmayacak."

Cezanın ne olacağını anlayan kalabalık birden suspus oldu. Birçok vampire göre, bu ölümden de beter bir cezaydı. Bir vampirin kara günlüğü onun kişiliğini temsil ederdi. Kim olduğu, neler yaptığı, onun için önemli sayılan her şey o günlükte yazardı. Geleneklere göre, bir vampir öldüğünde günlüğü cenaze töreninde okunur, böylece onu farklı zamanlarda ve yerlerde, farklı isimlerle tanımış olanlar yasını tutabilirlerdi. Sonra günlük, tarih ka-

yıtlarını tutan kişiye verilir, o da günlüğü, sadece kendisinin ve liderlerin bildiği bir yere saklardı. Böylece, ölen vampirin hatıraları sonsuza dek saklanmış olurdu.

Ancak üç hain bu geleneğin bir parçası olamayacaklardı. Kanunlara karşı geldiklerinden diğer vampirler için geçerli olan şeyler onlar için geçerli olmayacaktı.

Patrick günlükleri James'e verdi. Sonra da arkadaşının elindeki dördüncü şeyi aldı. Etrafta yanan birkaç ateşin ışığı elindeki kılıcı aydınlattı.

* * *

Mikhail evin çevresinde nöbet tutan muhafızlarla teker teker konuştuktan sonra nihayet Alexander'ın evine girdi. Nell ile karşılaşmamak için elinden geldiğince oyalanmaya çalışmıştı. Onu günlerdir atlatmışken, şimdi onunla yalnız kalmak istemiyordu. Son karşılaşmalarında ona sorduğu sorunun yanıtını Nell'in gözlerinde göreceğinden endişe ediyordu. Nell yanıtını sözle vermese dahi gözleri onu ele verecekti.

Mikhail'in duymaktan endişe ettiği yanıt "Hayır"dı. Uykusuz geçirdiği birkaç geceden sonra Mikhail pes etmemeye karar vermişti. George ya da bir başkası umurunda değildi. Nell'i kendisinin doğru erkek olduğuna ikna etmeliydi. Tabii, Nell hamile kalmışsa bunu yapması daha kolay olabilirdi.

Kahretsin, bu yaşa gelmiş ama bir kadının peşinden koşmayı öğrenememişti! Çünkü hiç bunu yapmak zorunda kalmamıştı. Şimdiyse, en gerekli olduğu zamanda bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Birinin ürkek ürkek piyano çaldığını duyunca derin bir nefes alıp müzik odasına yöneldi. Odanın kapısı ardına kadar açıktı. Nell'i Mitya'yı kucağına oturtmuş, piyanonun başında görünce olduğu yerde kalakaldı. Nell bir eliyle Mitya'yı tutup öne eğilmiş, diğer eliyle minik çocuğun parmaklarını tuşların üstüne yerleştirmeye çalışıyordu. Mikhail yüreğinin sıkıştığını ve güçlükle nefes aldığını hissetti.

Hayatı boyunca en çok arzuladığı manzara tam karşısında duruyordu. Aniden, bunu asla elde edemeyeceğini düşünerek korkuya kapıldı.

"Merhaba Nell."

Onlara yaklaşırken, Nell'in gerildiğini fark etti. Mitya'yı kucağından alıp onu yere, Katya'nın yanına oturttu. Nell yerinden

kalkmadığı için Mikhail siyah piyano taburesinin kenarına ilişti. Sonra da konuşmaya nasıl başlayacağını düşündü.

Nell bakışlarını kucağından ayırmadan, cılız bir sesle, "Beni bir daha görmek istemediğini sanıyordum" dedi. Mikhail içini çekti.

"Söylediklerim için çok üzgünüm Nell" dedi. Ona sarılmak, kendisine doğru çekmek istiyordu, ama Nell öylesine tedirgindi ki Mikhail ona dokunursa kötü bir tepki vereceği her halinden belliydi.

"Nezaket göstermek zorunda değilsin Mikhail" dedi. Asabi bir tavırla parmaklarını piyanonun üstünde gezdirdi. "Sana birkaç gün önce yazacaktım, ama..." Nell yumruklarını sıktı. "Hamile değilim" dedi.

İşte, Mikhail de bunu duymaktan korkuyordu. Bir an için nefessiz kaldığını, boğazının düğümlendiğini hissetti.

Nell kollarını iki yana sarkıttı. Gözlerini pencerenin ötesindeki karanlığa dikerek, "Ablanla ve Violet'la konuştum" dedi. "Yarın sabah erkenden buradan gidiyorum."

Mikhail onun gözlerinin içine bakmaya çalıştı, ama Nell başını diğer yöne çevirdi. "Nereye gideceksin?"

Nell hafifçe omuzlarını silkerek, "New Hampton'a, eve geri dönüyorum" dedi.

Mikhail kederle, *George'a gidiyor* diye düşündü. Ne kadar da aptaldı. Artık her şeyi kabullenmenin vakti gelmişti. Ona iyi şanslar dilemeliydi. Ona en azından bu kadarını borçluydu.

"Umarım George'la çok mutlu olursun Nell" dedi.

Nell nihayet ona bakıp, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Bu sefer omuzlarını silken Mikhail oldu. "Birbirinizi sevdiğinizi biliyorum Nell. Asla aranıza girmemeliydim."

"Ne? *George'u* sevdiğimi mi biliyorsun?"

Artık rol yapmaya gerek olmadığı halde Nell neden hâlâ George'u sevdiğini saklıyordu ondan?

"Bunu benden saklamana gerek yok Nell."

Genç kadın gözlerini kısıp şüpheyle baktı ona. "Kendine böyle mi kandırıyorsun? George'u sevdiğimi mi? Bana Leydi Denver'la olanları anlatmamanı bu şekilde mi hafifletmeye çalışıyorsun?" Giderek daha da öfkelenen Nell, parmağını ona doğrulttu. "Bunu, bir ay boyunca beni sevdiğini ima ettikten sonra mı öğrenecektim? Onunla nişanlanacağınızı bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Mikhail dişlerini sıkarak, "Sen neden söz ediyorsun be kadın?" dedi. "Caroline'la asla nişanlanacak falan değilim. Bu kadar saçma bir şeyi nereden duyduğunu bilmiyorum!"

Öfkesi bir anda dinen Nell şaşkınlıkla, "Nişanlanmayacak mısın?" diye sordu. Ama Mikhail öfkeden kudurmak üzereydi. Neden Nell hâlâ yalan söylüyordu?

"Hayır dedim ya! Ama sen George'a âşıksın Nell. Bunu inkâr etmenin hiçbir manası yok. Senin o sabah, şeyden sonra kapıda söylediklerini duydum..." Mikhail, Nell'in gözlerinin dolduğunu görünce sustu. Hayır, onun ağlamasına asla dayanamazdı! "Nell, neyin var? Özür dilerim" diyerek ona sarıldı. Ellerini saçlarının arasında gezdirirken, "Seni bu kadar üzecek ne söyledim? Hiçbir şey anlamıyorum Nell."

Nell burnunu çekerek, boğuk bir sesle, "Onu sevdiğini sanıyordum" dedi.

Mikhail "Hayır Nell" diye fısıldadı. Suratını Nell'in saçlarının arasına gömüp hissettiği kederi dindirmek için gözlerini yumdu. Zihni ona oyun oynuyor olmalıydı. Nell'in de doğruyu söylüyor olduğunu umdu. Çünkü Nell sanki onu seviyormuş gibi konuşmuştu.

Nell geri çekilip ona baktı. "O gün ne duyduğunu bilmiyorum Mikhail" dedi. "Ama George'u sevmiyorum. Uzun süreden beri sevmiyorum."

* * *

Kılıç hızla yere inerken, ağaçların tepesine tüneyen kuşlar korkuyla havalandı. İlk vampirin kellesi yere düşerken Patrick gözünü bile kırpmadı. Sağa doğru iki adım atıp kılıcını tekrar havaya kaldırdı. Tereddüt edecek, önünde duran kadının nefes alıp verişini dinleyecek vakti yoktu. O, *liderdi* ve buna *adalet* deniyordu. İkinci vampirin kafası da yeri boyladı.

Kafasını uçuracağı son vampir Delphine'di. Diğer iki vampirin aksine, gözlerini Patrick'e dikmişti. Konuşmuyordu, ama nefreti gözlerinden açıkça okunuyordu. Patrick kılıcını kadının boynunun hizasına getirdi. Kolunu havaya kaldırdığında, Delphine'in derin bir nefes aldığını duydu. Kolunu aşağı indirdiğinde vampir artık nefes almıyordu.

"Adalet yerini buldu!" Patrick'in haykırışı tüm ormanda yankılandı.

Vampirler bir ağızdan "Yaşasın Kutsanmışlar!" diye bağırdılar.

* * *

Leydi Denver'ı sevmiyordu! Bunu düşündükçe Nell'in gülesi

geliyordu, ama az önce ağlıyordu. Mikhail zaten ona çıldırmış gibi bakıyordu. Nell'in içi aniden karardı.

Mikhail'in başka bir kadına âşık olmaması neyi değiştirirdi ki? Nell onun için doğru kadın değildi. Kim bir zırdeliyle olmak isterdi ki?

Piyanonun başından kalkıp, "Çocuklara baksam iyi olacak" dedi. Mitya ve Katya oyuncaklarıyla gayet mutlu görünüyorlardı, ama Nell yine de onların yanına oturdu.

Mikhail oturduğu yerden, "Nell, her şeyi bırakıp kaçmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Nell gülümseyerek, "Kaçmıyorum" dedi. İçinden bir ses, *Amma da yalancısın*, dedi. Sonra uzun bir sessizlik oldu. Öyle ki Nell ellerini nereye koyacağını bilemedi.

Mikhail şaşkınlıkla, "Korkuyorsun!" dedi.

"Korkmuyorum!"

"Hayır, bal gibi de korkuyorsun! Benden korkuyorsun!"

"Senden korkmuyorum!"

"Benden korkmuyorsan neden korkuyorsun? Korktuğunu görebiliyorum."

Nell öylesine tedirgindi ki kıpır kıpırdı. "*Ne* olduğumu biliyorsun" dedi. "Sana bunu daha önce de açıklamıştım!"

Mikhail yanına gelip gözlerinin içine baktı. "Bana 'lanetli' olduğun zırvalığından bahsedeceksen, boşuna nefesini tüketme. Bunun saçmalık olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun!"

Nell geriye çekilmeye çalışarak, "Hayır, değil!" dedi. "Anlamıyor musun? Annem de benim gibiydi, aklını kaybetti!"

Mikhail daha yumuşak bir sesle, "Nell annen hummadan öldü" dedi. Nell onun, söylediği şeye inandığını görebiliyordu. Ama bu doğru değildi!

"Hayır, hiçbir şey bilmiyorsun, beni anlamıyorsun. Annemin bana ölmeden önce söylediklerini duymadın! O aklını kaybetmişti Mikhail. Dehşet verici, akıl almaz şeyler gördüğünü söyledi!" dedi Nell bir çırpıda. Kendini toparlamalıydı. Derin derin nefes aldı. Ama nefes alıp verişi yavaşlarken, tüm dünya da yavaşladı. Odadaki her şey donup kaldı. Sonra her şey aniden hızlandı, hızlandı ve Nell *imkânsızla* karşıya karşıya geldiğini hissetti.

37

"Geliyorlar!"

Mikhail, Nell'in bu ani telaşı karşısında hemen toparlandı. Önce çocuklara, sonra da pencereye baktı. Ama dışarısı zifiri karanlıktı! Alexander'ın muhafızlarıysa görünürlerde yoktu.

"Nell, malikânenin her yerinde muhafızlar var!" dedi.

Nell elleriyle şakaklarını ovuşturup başını salladı.

"Onları durduramazlar! *Aman Tanrım!*"

Mikhail, Nell'i kollarından tutup aklını başına getirmek için sarstı. "Nell, kimden bahsediyorsun, söylesene!"

"Vakit yok! Az sonra burada olacaklar. Çok hızlılar. Bizi bulacaklar!" Nell, Mikhail'in kollarından sıyrılıp dehşet içinde çocukları kucağına aldı. Mitya ve Katya onun korktuğunu görüp ağlamaya başladılar.

Mikhail derin derin nefes alıp piyanonun üstünden bir nota kâğıdı, Angelica'nın kitaplarının durduğu yerden de bir kalem aldı.

"İyi düşün Nell" dedi. "Bana tam olarak ne gördüğünü söyle!"

Nell çocukları kucağında sallayarak, "Çok yaklaştılar Mikhail!" dedi.

"Nell! Kaybedecek vaktimiz yok! Ne gördün?"

Nell, Mikhail'in sert ses tonuyla kendine gelmişti. Çocukları göğsüne bastırdı.

"Koyu renk giysiler giymiş beş adam var" dedi. "At sırtında buraya geliyorlar. Gözleri kapkara. Kapkara! Dişleri de..."

Mikhail, "Dikkatini topla Nell!" diye bağırdı. Nell küçücük bir çocuk gibi korkuya kapılmıştı. Elleri, rüzgârda sallanan incecik dallar gibi tir tir titriyordu.

"Yakınlarda bir yerdeler. Biri, Ramil isimli birisi hakkında bir şey söylüyor. Kendi aralarında konuşuyorlar. Ne söylediklerini

tam olarak anlayamadım, ama York ve Rumley hakkında bir şey söylediler, sonra da kahkahalarla gülmeye başladılar."

Mikhail çılgınlar gibi not alıyordu.

"Sonra?"

"Sonra buraya doğru ilerlemeye başladılar. Muhafızlardan biri onlara ateş etti..."

Tam o sırada duyduğu ateş sesi Mikhail'in tüylerini ürpertti, ama hemen harekete geçti. Kaybedecek bir saniyeleri bile yoktu. Kâğıdı piyanonun üstüne koyup Nell'in yanına gitti.

Nell fısıldayarak, "Hepimizi öldürecekler" dedi. Yalvarır gibi Mikhail'e bakıyor, bir şey yapmasını bekliyordu. Mikhail bir silah bulabilmek için etrafına bakındı, ama onun ne aradığını fark eden Nell önüne geçti.

"Onlara karşı gelmenin hiçbir faydası yok" dedi. "Elinden hiçbir şey gelmez, sadece canın yanar."

Dışarıdan ateş sesleri gelmeye başlamıştı. Mikhail adamların içeri girmesinin an meselesi olduğunu fark etti. Yapabildiği tek şey, Nell'i ve çocukları kollarının arasına almak oldu.

"Nell, şimdi beni çok iyi dinle. Buraya gelen o adamlar vampir" dedi.

"Hayır! Bu mümkün değil. İmkânsız!" dedi Nell çırpınarak. Mikhail onu sıkı sıkı tuttu.

"Her şeyi gördün Nell. Kapkara gözlerini, sipsivri dişlerini gördün. Onlar vampir ve bizi yakalayacaklar. Bizi öldürecek olsalardı bunu hemen burada yaparlardı." Nell kaçmak için çırpınıyordu. Mikhail ne yapacağını bilemeyerek, "Nell lütfen" dedi. "Sakin olmalısın. Çocuklar için sakin olmaya çalış. Bana inanmalısın. Patrick, Alexander ve İsmail bizi kurtaracak. Ellerinden geleni yapacaklar, görürsün."

Nell hâlâ korkuyla bir şeyler mırıldanıyordu, ama en azından çırpınmayı kesmişti.

"Sakin ol. Her şey yoluna girecek."

Nell'in başını onaylarcasına salladığını gören Mikhail, onun saçlarını okşayıp çocukları öptü. Hepsi ağlıyordu, ama az önceki gibi avaz avaz bağırmıyordu.

"Adamlardan birini öldürmeye kalkışacak olursan, ya kalplerine nişan almalısın ya da kafalarını uçurmalısın. Anladın mı?"

Giriş kapısında büyük bir gürültü koptu. Mikhail az sonra vampirlerin içeri dalacağını biliyordu.

"Korkma, Nell. Sakın korkma!"

"Merhabalar" dedi boğuk bir ses. Vampirlerden biri müzik oda-

sına dalmıştı. Uzun boylu ve sarışındı. Gözleriyse tıpkı Nell'in tarif ettiği gibi kapkaraydı. "İşte bu harika! *Kutsanmışların* meşhur kardeşinin burada olacağını bilmiyorduk!"

İçeri dört vampir daha girdi. "Siz çocukları alın, ben de kadını alayım. Bilim adamının ona ihtiyacı olabilir."

Vampirlerden biri, "Ya adam?" dedi adeta tıslayarak. Sarışın vampir sivri dişlerini Mikhail'e göstererek gülümsedi.

"Onunla ben ilgilenirim."

Mikhail çaresizlik içinde, Nell'in ve çocukların adamlar tarafından götürülüşünü izledi. Bedeni, onları geri almak için bir şey yapmasını, savaşmasını söylüyordu. Damarlarında akan kanın sesini duyuyordu. Karşısındaki vampirleri etkisiz hale getirmek için savaşmaya hazırdı.

Ama yerinden kıpırdamadı. Nell ona vampirlerle başa çıkamayacağını söylemişti. Gücünü saklamalı ve bir şeyler yapmak için fırsat kollamalıydı. Vampirler onun karşı koymayacağını düşünürlerse Mikhail bir fırsat yakalayabilirdi.

Onlara direnmemeye karar veren Mikhail, elinde olmadan yakınındaki ahşap tabureye baktı.

Sarışın vampir sırıtarak, "Benimle savaşacak mısın, *insan*?" dedi. Suratındaki ifadeden bunu beklediği belliydi.

38

Araba malikâneye yaklaşırken şafak sökmek üzereydi. Arabadaki iki adam da sessizdi. Kollarını karılarının omuzlarına atmış, huzur içinde oturuyorlardı. Zorlu bir gece olmuştu. Özellikle de vampirlerin geleneklerine yeni yeni alışmaya başlayan ve ölüm konusunda bir hayli hassas olan Angelica ve Violet için.

Araba Alexander'ın malikânesinin ana kapısından içeri girerken Patrick hafifçe kıpırdandı. Violet'ı uyandırmak istemiyordu. Kellesini uçurduğu üç vampirin cesetleri yakılırken karısının betinin benzinin attığını görmüştü. Violet'ın onu suçlamadığını biliyordu, ama vampirlerin idamını izlemek ne karısı ne de kuzeni için kolaydı.

Violet mahmur bir halde, "Patrick?" dedi. Patrick, Alexander'ın gülümseyerek Angelica'yı uyandırmak üzere olduğunu fark etti.

Angelica gözlerini açmadan, "Eve geldik mi?" diye sordu.

Alexander yavaşça, "Geldik" dedi, "gözlerini açacak mısın, yoksa arabada mı uyuyacaksın?"

Angelica gözlerini aralayarak ona baktı. "Arabada uyumam çok hoşuna giderdi, değil mi?" dedi. "Yatağına başkasını atardın."

"Senden başkasını istemem Angelica. Benim için bir tek sen varsın."

Araba durduğunda, Violet, "Duydun mu, Patrick Bruce? Neden sen bana hiç böyle sözler söylemiyorsun?" dedi.

Patrick acı çeken bir koca gibi başını sallayıp, "Alexander, ne yaptığını gördün mü?" dedi. "Şimdi bu mevzu sürüp gidecek."

Bir uşak kapıyı açarken arkadaşı gülümsemekle yetindi. Patrick arabadan inip karısının da inmesine yardımcı olmak için elini uzattı. Violet kocasının elini tuttu, sonra gözleri dehşet içinde fal taşı gibi açıldı. "Çocuklar!" dedi. "Çocukların kokusunu alamıyorum!"

Patrick bir şey yapmaya fırsat bulamadan Violet yanından geçip eve doğru koşmaya başladı. Patrick de vakit kaybetmeden karısının peşinden koştu. Alexander ve Angelica da hemen arkalarındaydılar. Giriş kapısının zorlanarak açıldığını görünce Patrick'in kalbi neredeyse duracaktı. Muhafızlar neredeydi?

Violet eve girince panik içinde olduğu yerde kalakaldı.

Angelica çılgın gibi, "Mikhail!" Mikhail!" diye bağırmaya başladı.

Malikânedeki derin sessizlik insanı çıldırtacak türdendi.

Alexander dışarı çıktı. Patrick ise sakin olmak için büyük bir çaba sarf ediyordu. Yavaş yavaş nefes alıp vererek mantıklı bir şeyler düşünmeye çalıştı. Kızı yoktu. Evin bomboş olduğunu hissedebiliyordu. Minik Catherine gitmişti! "Şayet o caniler onun kılına dahi dokunacak olurlarsa..."

"Violet, senden yoğunlaşmanı istiyorum. Buraya kimin geldiğini bilmem gerek. Kokularını alabiliyor musun?"

Violet beti benzi atmış halde Angelica'nın elini tutuyordu. Patrick iki kadının da isterik bir biçimde ağlamadığına memnundu. Kaybedecek zamanları yoktu.

"Birkaç farklı koku alıyorum. Kaç kişi olduklarını bilemiyorum, ama eve girdikten sonra iki gruba ayrılmış olabilirler." Violet konuşurken hâlâ telaşlıydı. Ancak daha sonra omuzlarını dikleştirip gözlerini kapattı ve koridorda yürümeye başladı. "Beş kişiler! Şu tarafa gitmişler!" Violet bu sefer müzik odasına doğru koşmaya başladı.

Odaya girince içerideki boğuşma izlerini gördüler. Birkaç sandalye yere devrilmişti, bir vazo yere düşüp kırılmış, perdelerden biri de yırtılmıştı. Patrick yumruklarını sıkarak içeri girdi. Etrafına bakınıp neler olup bittiğini anlamaya çalıştı.

"Mikhail ve Nell çocuklarla buradaydılar. Mikhail adamlarla boğuşmuş, ama ne onun ne de Nell'in kokusunu alabiliyorum. Hepsini götürmüşler."

Alexander kasvetli bir ifadeyle geri geldi. "Muhafızların hepsini öldürmüşler. Bunu, muhafızlardan tekinin üstünde buldum" dedi.

Patrick kanlı kâğıt parçasını görünce bunun ne olduğunu anladı. "Ne istiyorlarmış?"

"Mikhail'e ve çocuklara karşılık olarak seni, beni, İsmail'i ve James'i istiyorlar."

Notta Nell'den söz edilmiyordu. Acaba zavallı kadını öldürmüşler miydi? Patrick kımıldayamıyordu. Hislerine yenik düşmemeliydi. Bunu kesinlikle yapmamalıydı. "Ne zaman?" diye sordu.

"Dört gün sonra, buradan yüz elli kilometre ötede bir yere gitmemizi istiyorlar. Yanımızda kimseyi istemiyorlar, yoksa rehineleri öldüreceklermiş!"

"Sen James'e bir mesaj yolla, ben de İsmail'i bulayım."

Angelica "Hayır!" diye bağırdı. "Bu bir tuzak! Sizi de çocukları da öldürecekler! Alexander, oraya tek başınıza gidemezsiniz!"

Alexander yavaşça, "Sakin ol Angel" dedi. "Yanımıza kimseyi alamayız. Onlar vampir. Yanımızdakilerin kokusunu alır ve karşı geldiğimizi hemen anlarlar. Ne çocuklara ne de kardeşine zarar vermelerini göze alabiliriz."

Patrick arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Ama Angelica da haklıydı. Göz göre göre tuzağa düşeceklerdi, ama başka seçenekleri var mıydı?

Violet, "Biz de sizinle geleceğiz" dedi. Tamamıyla sakinleşmiş, gözlerindeki panik ifadesi kaybolmuştu. Patrick karısının suratındaki ifadeyi bir kez daha görmüştü. Violet, babasının katili sandığı adama bıçak çektiğinde de böyle bakmıştı. Onu aksini yapmaya ikna etmek mümkün değildi. Patrick bu yüzden hiçbir şey demedi. Violet'ı korumak için ona kilit dahi vurabilirdi, ama şimdilik bunu yapmak yerine Alexander'la baş başa konuşmalıydı. Vampirlerin söylediği yere gitmeden önce bir plan yapmaları gerekiyordu. Sonuçta bir daha geri dönemeyebilirlerdi. Angelica'nın ve Violet'ın güvenli bir yere götürülmesi gerekiyordu.

Angelica aniden "Bir dakika!" diye bağırdı. Piyanonun üstündeki kâğıt parçasına bakıyordu. Hızla piyanonun başına gidip kâğıdı aldı. Notalar Beethoven'in "Für Elise" eserinin notalarıydı, ama Elise sözcüğünün üstü çizilmiş, yerine Angel yazılmıştı. Angelica kâğıdın arkasını çevirene dek olağanüstü bir şey görmedi.

"Bu bir not! Mikhail bize bir not yazmış!" dedi. Angelica alelacele yazılmış olan notu okumaya çalıştı. "*Ramil. York. Rumley.* Ramil York Rumley! Bu da ne demek?"

Patrick bir anda notun ne manaya geldiğini anlamış, soluğu Angelica'nın yanında almıştı. "Rumley, York yakınlarında, klanın kullandığı malikânelerden biri" dedi. "Eski bir şatodur. Uzun süredir orada kimse kalmıyordu."

Violet heyecanla, "*Nell* olacakları görmüş olmalı!" dedi. "Onları oraya mı götürdüler? Rumley'ye mi?"

Alexander, Patrick'i bile şaşırtan bir kesinlikle "Evet" dedi. "Onları Rumley'ye götürdüler. Bu işin arkasında da Ramil var."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, onu tanıyorum." Alexander önce karısına, sonra Pat-

rick'e baktı. "O, Sergey'in kardeşi" dedi.

Patrick, Angelica'nın derin bir nefes aldığını duydu. Çocuğunu ve erkek kardeşini kaçıran adam, iki yıl önce neredeyse onu öldürecek olan adamın kardeşiydi.

Demek Ramil intikam peşindeydi. Ağabeyinin ölümünden onları sorumlu tutuyordu. O halde, düşündüklerinden de az vakitleri vardı.

"Hemen yola çıkmalıyız. Kaybedecek vaktimiz yok."

Alexander başını salladı. "Hemen gidersek onları tuzağa düşürebiliriz. Önce James'e bir mesaj yollamam gerek. Yanına, toplayabildiği kadar adam alsın ve bizimle gelsin."

Violet ve Angelica bir ağızdan "Biz de geliyoruz" dediler.

Patrick onlarla tartışacak vakitleri olmadığını düşündü. Daha sonra, onları güvenli bir yere götürebilirlerdi. Ama şimdi hemen ama hemen yola çıkmalıydılar.

39

Nell bacaklarını kendisine doğru çekerken zincirler şangırdadı. Birkaç çift göz hemen ona çevrildi. Genç kadın kımıldamamaya gayret etti. Annesinin deli zırvaları gerçek olmuştu. Sky Witherspoon, kan içen, zihin okuyabilen ve rüzgârdan da hızlı koşabilen erkeklerden ve kadınlardan söz etmişti ona. Kanlı bir şatodan ve insanlığı koruyan kişilerden bahsetmişti. Bir gün bu kişilerin Nell'in peşine düşeceğini söylemiş, Nell ise ona inanmamıştı. O da herkes gibi annesinin deli olduğunu düşünmüştü. Ama Sky Witherspoon asla deli değildi. O da Nell gibi olacakları görmüş, karanlık bir geleceğe karşı kızını uyarmaya çalışmıştı.

Aslında Nell'in bunları düşününce rahatlamış olması gerekirdi. Vampirlerin ortaya çıkışıyla dünyadaki en büyük korkusu yok olmuştu. Deli falan değildi! Gücü, korktuğu gibi aklını kaybetmesine neden olmayacaktı, çünkü annesi asla aklını kaybetmemişti. Nell vampirler tarafından yakalanıp duvara zincirlenmemiş olsaydı rahatlayabilir, sevinçten gülüp ağlayabilirdi. Derin bir nefes alıp, tüm bedenine yayılan korkuya engel olmaya çalıştı. Panikten geleceği göremiyor, neler olacağını bilemiyordu. Sakinleşmeliydi. Duvara sinip etrafına bakındı. Şatoda getirildiği oda eski ve büyüktü. Zemin taştı. Uzun ahşap masalar odanın bir kenarına çekilmiş, yaklaşık kırk sandalye ise bir daire biçiminde odanın ortasına dizilmişti.

Nell buraya ilk getirildiğinde, sakinleşmek için sandalyeleri birkaç kez saymıştı. Bunun faydası da olmuştu. Ancak birkaç vampir sandalyelere oturduktan sonra yine tir tir titremeye başlamıştı. Kırmızı örtülerle kaplı masalara baktı. Masalarda tabak çanak gibi şeyler yoktu. Son yarım saattir, uşakların yemeklerle çıkagelmesini umuyordu, ama böyle bir şeyin olmayacağını ar-

tık anlamıştı. Bunun tek bir anlamı vardı: Sandalyelerde oturan erkeklerin ve kadınların yemek yemek için tabağa falan ihtiyacı yoktu.

Aniden duyduğu kulak tırmalayıcı bir çığlıkla dehşet içinde donup kaldı.

Ses yukardan gelmişti. Bulunduğu oda öyle tasarlanmıştı ki büyük kemerli pencerelerden ikinci katın koridorları görünüyordu. Ses oradan gelmişti. Nell gitgide artan sesi dinlerken, koridorda, zincire vurulmuş üç kızı sürükleyen iriyarı bir adamın yürüdüğünü gördü. Kızların üstünde beyaz cüppeler vardı; adam onları sürüklerken kızlar saçlarını savurarak ona direnmeye çalışıyorlardı.

Nell yutkunup kızların geniş bir sütunun ardında bir anlığına gözden kaybolduğunu gördü. Sonra adam onları taş merdivenlerden aşağıya indirmeye başladı.

"Hayır, lütfen yapmayın. Kız kardeşlerimle ben buraya izinsiz girmeyi istemedik efendim, lütfen. Burada birilerinin yaşadığından haberimiz yoktu. Yemin ederim ki bilmiyorduk!" On yaşından küçük görünen diğer kızlar çığlıklar atarken kızların en büyüğü eliyle onlara susmalarını işaret ediyordu.

Ama onları Nell'den başkası duymuyor gibiydi. Nell, kızları rahat bırakmaları için haykırmak, yalvarmak istiyordu. Bu arada, kara cüppeli, çıplak ayaklı başka vampirler de içeri girmişti. Bazıları merakla Nell'e bakıyordu. Nell ise başını önüne eğmiş, suratını saçlarının arasına gizlemeye çalışıyordu.

Önünde diğerlerinden daha büyükçe bir sandalye olan ortadaki masa haricindeki masalar tamamıyla dolunca, kızları çekiştirip duran adam öne çıktı. Nell dehşet içinde, adamın, elindeki bıçağı havaya kaldırdığını gördü. Kalabalığın arasından çıkan biri, bıçağı tutan adamın en yakınındaki masaya siyah renkli bir kâse koyunca kızlar yine çığlık atmaya başladılar.

Adam zinciri çekip en küçük kızı öne çıkardı. Kızlardan en büyüğü bağırarak kardeşine sarıldı. "Hayır! Hayır! Lütfen yapmayın!"

İriyarı adam elinin tersiyle kızın suratına okkalı bir tokat indirdi. Kız yere yığılırken vampirler kahkahalarla gülmeye başladılar. Nell'in, bu manzaraya tahammül edecek gücü kalmamıştı. Küçük kıza ne yapacaklarına dair en ufak bir fikri yoktu; kızlardan birinin o gecenin sonunda hayatta kalıp kalmayacağını da bilmiyordu, ama tir tir titreyerek ayağa kalktı.

"Kızı bırakın, beni alın!" diye bağırdı.

Nell sözünü bitirdikten sonra odaya çöken sessizlik tüyler ür-

perticiydi. Kimi aç, kimi öfkeli vampirler bakışlarını ona çevirdiler.

Birisi gayet sakin bir ses tonuyla, "Tabii, neden olmasın?" dedi. Nell, merdivenlerde duran sarışın vampire ve onun arkasındaki kişiye baktı. Onun Mikhail olduğunu fark etti. Mikhail sanki kırk yıllık dostlarmış gibi sarışın vampirin yanında duruyordu. Şayet Nell onun gözlerindeki endişeyi ve acıyı görmemiş olsaydı, ikisinin gerçekten de dost olduğuna inanabilirdi.

"Nikolai, kadının zincirlerini çöz. Ayine katılmak istiyor baksana!"

Masalardan birinden kalkan bir adam sırıtarak Nell'in yanına gitti. Nell onun Nikolai denen adam olması gerektiğini düşündü. Adam ani bir hareketle zincirleri duvardan çekip çıkardı. Nikolai, Nell'in dehşet içinde olduğunu fark edince iyice keyiflendi ve onu odanın diğer köşesine doğru dürtükledi.

Mikhail en büyük sandalyeye oturan sarışın vampirin yanına oturdu. Sarışın vampirin grubun lideri olduğu belliydi. Nell geleceğe dair gördüğü görüntüleri tekrar düşündü. Sarışın vampir Ramil olmalıydı. Üç kız kenara itildikten sonra Nell, Ramil'in karşısındaki ortadaki masaya götürüldü. Nell'in bakışları Mikhail'e kaydı. Mikhail'in suratı ifadeden yoksundu. Sanki kendisini kaybetmemek için çenesini sıkıyordu.

Ramil vampirlere dönerek, "Dostlarım!" dedi. "Kendilerini klan liderleri olarak gören o hainler elimize geçecek. Onları cezalandıracağız. Ama bu gece, üç yüce vampirin öldürülüşünün yasını tutup hayatı kutlayacağız!"

Nell, Mikhail'in gözlerinin öfkeyle parıldadığını fark etti. Onun ani bir hareket yapmasından korktu.

Ramil "Ama önce" dedi, "bu gece bir donörümüz var. Büyük bir nezaket gösterip, bize deneyimizde yardımcı olacak."

Vampirler liderlerinin bu sözlerine kahkahalarla güldüler. Nell dehşet içinde vampirlerin sivri dişlerine baktı. Bu sırada Nikolai onu dürtükledi. Nell, Ramil'in elini öne uzattığını fark etti. Ramil'in gözleri, kapkara gözlü diğer vampirlerden farklı olarak koyu kahverengiydi.

Ramil nazikçe gülümseyerek, "Elinizi uzatır mısınız lütfen?" dedi.

Nell, kızları içeri getiren eli bıçaklı adamın öne doğru çıktığını fark etti, ama Ramil başını sallayarak onu durdurdu. "Bıçağa hiç gerek yok" dedi. "Kızcağız bize yardım etmeye çalışıyor. Ona gereğinden fazla acı çektirmenin bir manası yok."

Gereğinden fazla acı mı? Nell etrafına bakıp titremeye başla-

dı. Ramil'in solunda oturan kadın öfkeyle ona bakıyordu. Birkaç vampirse gülümsüyordu. Mikhail'e gelince... Mikhail Nell'e belli belirsiz başını sallayınca Nell rahatladı. Mini minnacık bir adımla, bacakları masaya değecek kadar öne çıktı ve Ramil'e elini uzattı.

Ramil, Nell'in bileğini ağzına götürürken odada çıt çıkmıyordu. Ramil gözlerini ona dikmişti. Gözleri aniden kapkara kesildi ve sivri dişleri altdudağının altından dışarı fırladı. Nell korkudan nefesinin kesildiğini hissetti. Ramil derin bir nefes alıp keyifle gözlerini yumdu. Nell dehşet içinde geri çekildi, ama Ramil onu sıkı sıkı tutuyordu. Nell bakışlarını onu rahatlatabilecek tek kişiye çevirdi.

"Mikhail." Bileğinde keskin bir acı hissederken onun ismini söylemişti. Tüm bedenine tuhaf bir his yayılırken Nell gözlerini yumdu. Sanki damarlarındaki kan farklı yönlere akıyordu. Başı dönmeye başlamıştı. Ramil ağzını çektiğinde, hissettiği acının dindiğini fark etti. Nell gözlerini açınca, Ramil'in, bileğini siyah renkli kâsenin üstüne tuttuğunu gördü. Vampirlerin derin derin nefes aldığını, odanın bir köşesine sinmiş kızların da korkudan bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordu. Bileğinde açılan diş izlerinden akan kan kâseye damlıyordu. Kanın akışı yavaşlayınca, Ramil canını acıtacak bir biçimde bileğini sıktı. Birkaç dakika sonra da bileğini bıraktı.

Ramil nazikçe, "Teşekkür ederim" dedi. Elinin tersiyle kan içindeki ağzını silerken, Nikolai'ya kâseyi almasını işaret etti. "Şimdi odanın köşesine git bakalım."

Nell kan kaybından başının fena halde döndüğünü hissetti. Gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı.

Ramil kaşını havaya kaldırıp, "Senin için başka planlarım vardı" dedi. "Ama ziyafete katılmayı gerçekten de istiyorsan belki de fikrimi değiştirebilirsin."

Nell kızların bir kez daha odanın ortasına doğru sürüklendiğini görüp itiraz etmek istedi.

"Nell, git. Hem de hemen." Mikhail'in sesi sert ve otoriterdi. Nell güçlükle nefes alarak kendisine söyleneni yaptı ve sırtını masaya döndü.

Ramil'in "Ne kadar da tuhaf" dediğini duydu arkasından. "Tadına baktıktan sonra, seninle aynı fikirdeyim Mikhail. Gerçekten de lezizmiş."

Bu sözleri duyan Nell irkildi. Başka bir yerdeymiş gibi davranmaya çalıştı. Ramil'in ısırdığı bileği zonklamaya başlamıştı. Nell bileğini diğer eliyle örtüp kanı durdurmaya çalıştı.

"Nerede kalmıştık? Hah, tamam..."

Debelenme sesleri duyan Nell hızla arkasına döndü. Üç kızın, masaların üstüne yatırılmasını ve aç ellerin onlara dokunuşunu dehşet içinde izledi. Midesi ağzına gelen Nell, kızların etine saplanan dişleri, kızların üstündeki bembeyaz cüppelerin kanla kaplanışını ve vampirlerin büyük bir açlıkla kanlarını emişini izlerken başka şeyler düşünmeye çalıştı. Kızların gencecik bedenlerinin üstüne bir anda saldıran vampirlerin arasında adeta donmuş gibi oturan Mikhail'le göz göze geldi. Kızların çığlıkları kesilene dek orada öylece bekledi.

40

Kan kokusu, odadaki sandalyelerin, masaların ve taş zeminin üstünü pus gibi kapladı. Mikhail gözlerini kapatmamak için kendini zorluyordu. Üç kızın bedeni henüz soğumamıştı, ama bembeyaz kesilmişti. Masa örtülerine ve kızların kanını emen vampirlerin suratına kan bulaşmıştı. Mikhail vampirlerin her an ona da saldırabileceklerini ve o geceki kurbanlardan biri olabileceğini biliyordu, ama zerre kadar korkmuyordu.

Asıl, yukarıdaki odalardan birinde tutsak edilen çocuklar ve sevdiği kadın için endişeleniyordu. Mikhail, Nell'in, odanın bir köşesinde yavaş yavaş bir ileri bir geri sallandığını gördü. Nell başını dizlerinin üzerine eğmiş, kollarıyla bacaklarını sarıp sarmalamıştı. Mikhail yanına gidip ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordu. Ama her şeyin yoluna girip girmeyeceğinden kendisi de emin değildi.

Ramil, Mikhail'in yanındaki sandalyede oturuyordu. Gözleri kapkaraydı, suratıysa kan içindeydi. Odadaki diğer vampirlerin dikkatini çekmek için kollarını havaya kaldırdığında gözlerinde tuhaf bir ifade vardı.

"Sıra hayatı kutlamaya geldi!" dedi.

Vampirler yerlerinden fırlayıp yavaş yavaş odanın ortasına dizili sandalyelere yöneldiler. Mikhail ise kimsenin ona ilişmeyeceğini umarak kıpırdamadan yerinde oturuyordu.

Ramil ona dönüp, "Sen de bize katılacaksın" dedi. *Eh, demek işler pek de istediği gibi gitmeyecekti.* Mikhail yerinden kalkarken vampirlerle göz göze gelmemeye çalıştı. Az sonra yapılacak ayinin nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı. Daha geçen hafta, Margaret'ın verdiği kitapta bununla ilgili bir şeyler okumuştu. Vampirler bir daire biçiminde dizili olan sandalyelere oturacaklar, kâ-

se erkek vampirlere sunulacaktı. Anastasia'ya baktı. Şatoya geldiğinde onu bu kadınla tanıştırmışlardı. Kadın muhtemelen Ramil'in eşi ya da eşlerinden biriydi. Nell'in kanıyla dolu kâseyi Anastasia taşıyordu!

Anastasia, Mikhail'in kendisine baktığını görünce yanına yanaştı. "Neden yanıma oturmuyorsun, insan?" dedi. Sonra, onun yanıt vermesini beklemeden, Mikhail'i kolundan tuttuğu gibi yanındaki sandalyeye oturttu. Odadaki mumların çoğu söndürüldüğü için içerisi loştu. Odanın arka tarafından iki keman sesi geliyordu.

Mikhail bu vampirlerden hangisinin keman çalıyor olabileceğini düşünürken Ramil dilini şaklattı.

"Yok, olmadı!" dedi. "Eşit sayıda değiliz!" Sonra abartılı bir hareketle Nell'e döndü. "Sevgili donörümüz, siz de bize katılacaksınız" dedi. "Büyük bir nezaket gösterip bize kanınızı verdiğinize göre ayine siz de katılabilirsiniz!"

Vay pislik! Mikhail, Ramil'in gecenin başından beri bunu planladığını anlamıştı. Nell'e sahip olmak istiyordu! Ancak bunu anlayan tek kişi kendisi değildi. Anastasia oldukça öfkeli görünüyordu. Mikhail kadını daha da öfkelendirmek niyetiyle ona doğru eğildi.

"Onu bana verirsen, Ramil senin olabilir" dedi.

Anastasia hırlamakla yetindi. Mikhail kadının ona yardım etmesi için dualar ediyordu, çünkü az sonra olacaklar... Yok, az sonra olacakları mutlaka engellemeliydi. Nell'e zarar vermelerine müsaade edemezdi. Canı pahasına onu koruyacaktı.

Ramil bir kez daha "Bayan donör?" deyince, Mikhail, Nell'in yerinden dahi kıpırdamadığını fark etti. Oysa Nell'in pür dikkat vampirleri dinlemesi ve her dediklerini yapması gerekiyordu. Vampirler ancak bu şekilde onlara medeni bir biçimde davranabilirlerdi. Bir süre, onların dedikleri her şeyi yapmak zorundaydılar. Sonra ilk fırsatta onlara karşı koymalıydılar.

"Nikolai, onu buraya getirir misin? Sanırım ayağa kalkmakta zorlanıyor" dedi Ramil nazik bir biçimde.

Nell daireye doğru sürüklenerek zorla oturtulurken, Mikhail, Anastasia'nın bir kez daha tıslադığını duydu. Nell onlara karşı gelmiyor, çıtını çıkarmıyordu. Oyuncak bir bebek gibi yerine oturmuş, hareketsiz duruyordu. Sesler nihayet dindi ve kemanların sesi yükseldi. Kısa boylu, kızıl saçlı bir dişi vampir kâseyi dairenin etrafında dolaştırırken vampirler ciddileşti.

Kadın kâseyi Mikhail'in birkaç sandalye ötesinde oturan bir

vampire uzattı. Vampir, Nell'in kanından bir yudum aldı. Sonraki iki erkek vampir de aynı şeyi yaptı. Kadın Anastasia'yı atlayıp dosdoğru Mikhail'in önüne geldi.

Mikhail kendisine uzatılan kâseye bakarak ne yapması gerektiğini düşündü. Nell'in dışında herkes pür dikkat ona bakıyordu. Mikhail'in kalbi deli gibi çarpıyordu. Kâseyi ona uzatan kadın tehditkâr bir biçimde dişlerini gösterdi. Mikhail vampirleri daha fazla kızdırmamak için buz kesmiş elleriyle kâseyi aldı.

Bu, onun kanı değil. Kimsenin kanı değil. Bu, kan bile değil! Ahşap kâsenin ve kanın ılık olduğunu fark etti. Kandan bir yudum aldı ve ağzının tuzlu sıvıyla dolduğunu hissetti. Kanı yutmamıştı, dilinin altında tutuyordu. Sonra, adeta acı çekerek kanı yuttu ve vampirlere baktı. Nell'in, gözlerinin içine baktığını görünce, kanı yuttuğunu unuttu. Nell'in bal rengi gözlerindeki, korku değil, düpedüz dehşetti.

Kızıl saçlı kadın, dairede oturan erkekleri dolaştıktan sonra, kadınlara yöneldi. Parmağını kâsedeki kana batırıp kadınların alınlarına dikey bir çizgi çizdi. Nell'i sona bırakmıştı. Vampir, kanlı parmağını Nell'in alnına değdirince, Nell'in irkildiğini gördü Mikhail. Sonunda kâse bir köşeye kaldırıldı.

Mikhail daha sonra olacakları bildiğinden iyice gerilmişti. Kadınlar kendilerine birer partner seçecek ve hayat kutlamasını tamamlamak üzere şatodaki odalara çekileceklerdi. Tek istisna liderlerdi. Onlar, partnerlerini kendileri seçerlerdi. Mikhail, Ramil'in kendisini bir lider olarak gördüğünden emindi. Şayet Nell'i seçecek olursa...

Mikhail, partner seçiminin başlamasını bekledi. Yarı karanlıkta vampirlerin suratlarını incelemeye koyuldu. Müzik tuhaf bir hal almıştı. Müzisyenler odanın bir ucunda karanlıkta bekliyorlardı. Mikhail sağ tarafında ani bir kıpırdanma hissetti. Ufak tefek, kahverengi saçlı bir kadın üstündeki cüppenin başlığının gümüş renkli tokasını açıp cüppesini yere düşürdü. Diğer vampirler de teker teker aynı şeyi yapınca, odada bir tek Mikhail ve Nell giyinik kalmıştı.

Kahretsin! Mikhail ayinin bu kısmını hatırlamıyordu! Vampirler gözlerini dikmiş onlara bakıyorlardı. İkisi de tereddüt edince, Ramil adamlarından ikisini yanlarına yolladı. Nell'in gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı.

Mikhail boğuk bir sesle, "Bir dakika!" dedi. "Kendimiz soyunamaz mıyız?" Ramil'e baktı. Vampir gülüp, "Pekâlâ" diyene dek gözlerinin içine baktı.

Nell, Mikhail'in gözlerinin içine bakıyordu. Mikhail bu durumdan memnundu. Ona cesaret vermek için başını hafifçe salladıktan sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Bunun üzerine Nell de gözlerini ondan ayırmadan, elbisesinin düğmelerini açmaya koyuldu. Mikhail, ilk birlikte oldukları gece onun ne kadar çekingen olduğunu, teninin nasıl da yumuşacık olduğunu hatırladı. Her ikisi de çırılçıplak kaldığında, Mikhail ona bakamıyordu. Nell'i o sırada, bu şartlar altında arzulamak doğru değildi. Hele ölüm yanı başlarında kol gezerken bunu asla yapamazdı.

Kahverengi saçlı kadın ayağa kalkınca Mikhail düşüncelerinden sıyrıldı. Kadın, kızları odaya getiren iriyarı adamın önüne geçti. Sonra adamın önünde diz çöktü. Adam da alnını onunkine dayamak için öne eğildi. İkisi birlikte doğruldular. Bir başka dişi vampir yerinden kalkıp Nikolai'ın önüne geçti.

Sıra Anastasia'ya gelmişti. Mikhail'in dehşet dolu bakışları altında Anastasia önüne dikildi. Mikhail ne yapacağını bilemiyordu. Bu duruma itiraz etmesi gerekiyordu, ama bir şey yapmaya fırsat bulamadan, kadın elini tutup onu ayağa kaldırdı. Sonra inanılmaz bir güçle onu Nell'in ayaklarının dibine fırlattı.

Yüksek sesle, "İnsanlar bize layık değiller!" dedi. "Bizler hayatı kutluyoruz! Vampir hayatını! Birlikte kutladığımız bu geceden sonra umarım ki yeni bir vampir dünyaya gelir!"

Odadaki vampirlerden sevinç çığlıkları yükselirken Mikhail dirseklerinin üstünde doğruldu. Anastasia'nın konuşmasını böler diye ayağa kalkmaya cesaret edememişti. Anastasia bunu kıskançlıktan yapsa da ona minnettardı. "Haydi insan, git de *insan* partnerini al. Yoksa sana, bunu nasıl yapacağını da göstermem mi gerek?"

Mikhail hemen kendine geldi. Ramil'in öfkeyle onlara baktığını fark edince içinden onun müdahale etmemesi için dua etti. Nell'in önünde diz çökerek suratına baktı. Nell ona, adeta ne yapması gerektiğini sorarak bakıyordu. Mikhail, "Öne eğil" diye fısıldadı. Nell alnını Mikhail'in alnına dayarken elleriyle çıplak göğüslerini örtmeye çalışıyordu. Mikhail elinden geldiğince sakin bir ses tonuyla, "Şimdi elimi tut Nell" dedi. Genç kadın öne eğilip heyecanla onun elini tuttu. Mikhail, Nell'in buz gibi elini tutunca derin bir oh çekti. Çırılçıplak vaziyette, her an kanlarını içmeye yeltenebilecek vampirlerin arasında duruyorlardı. Yapabilecekleri tek şeyse, yavaş yavaş daireden uzaklaşmaktı.

Mikhail o anda çiftlerin hiçbirisinin odadan çıkmadığını fark etti. İki çift masalara doğru yürürken, bir çift de oracıkta çiftleş-

meye başlamıştı. Ramil, Mikhail'in aklından geçenleri okumuş gibi gülmeye başladı. "Bu odadan dışarı adım atmayacaksınız, *insan*" dedi.

Mikhail suratını ekşiterek, Nell'i masalardan uzağa çekip odanın kuytu bir köşesinde yanmakta olan şöminenin önüne götürdü. Şöminenin önünde bir sandalye vardı. Sandalyenin sırtı odaya dönüktü. Mikhail sandalyeye oturup Nell'i kendine doğru çekti. Suratını okşayıp, "Nell, iyi misin?" diye sordu. Nell onaylarcasına başını salladı. Saçları omuzlarına dökülmüştü. Hâlâ elleriyle göğüslerini kapatıyordu.

Yavaşça, "Çocuklar nerede?" diye sordu.

"Çocuklar iyiler. Ramil onları yukarıda tutuyor. Onlara zarar vermeyecek."

Nell derin bir oh çekip, "Güzel" dedi. "Mikhail." Nell tir tir titriyordu. Gözlerini kapatıp ellerini iki yana sarkıttı. Sonra fısıltıyla, "Kendi geleceğimi göremiyorum" dedi.

Mikhail, Nell'in çenesini havaya kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Ne demek istiyorsun Nell?"

Nell nihayet bakışlarını ona çevirdiğinde, gözlerinde korku değil hüzün vardı. Nell oracıkta, gözlerinin önünde pes etmek üzereydi. Artık titremiyordu. Suratı solmuştu, gözleriyse boş boş bakıyordu. Mikhail hiddetle, "Hayır, Nell!" dedi. "Bunların hiçbir anlamı yok." Çaresizlik içinde onu omuzlarından sarstı. "Bunu bilemezsin" dedi. Nell ne Mikhail'in onu sarsmasına ses çıkardı, ne de bir şey söyledi. Gülümseyip ellerini Mikhail'in göğsüne dayadı. Sonra onu öptü. Mikhail hayatı boyunca kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Mikhail onu öpmeye başladı. Dudakları Nell'in suratından boynuna, omuzlarına ve göğüslerine kaydı. Onu kaybedebileceğini düşündükçe Mikhail daha da çıldırıyordu. Odadaki vampirlerin çıkardıkları sesler ve Nell'in inlemeleri tahammülünü aşınca ellerini Nell'in saçlarında ve sırtında gezdirip onu kendine çekti. Nell'in içine girerken onun "Mikhail" dediğini duydu.

Hayır, onu kaybedemezdi. Bunu yapamazdı. Hayat onsuz anlamsızdı. Mikhail, Nell'in kalçalarına yapışıp onu yukarı çekti ve o anın keyfini çıkardı. Nell başını geriye atınca saçları Mikhail'in bacaklarını okşadı. "Mikhail" diye inledi. Mikhail, Nell'in içine girip çıkarken onu sıkı sıkı tutuyordu. Nell kulağına, "Seni seviyorum" diye fısıldadı. Mikhail suratını Nell'in boynuna gömerken, tüm dünyanın etrafında patladığını hissetti. "Seni seviyorum Nell" dedi.

41

Nell uyandığında, gözlerinin önünde türlü renkler uçuşuyordu. Başı fena halde ağrıyor, gözlerini açıp nerede olduğunu görmeye çalışırken her yanı sızlıyordu. Gördüğü ilk şey, açık bir pencereden içeri sızan ve karanlık tavanı aydınlatan ay ışığı oldu. Derin bir nefes alıp başını sağa doğru çevirince her yanına müthiş bir acı yayıldı. Neresi acıyordu? Başı, göğsü, kolları, her yanı acıyordu!

Dazlak bir adam üstüne eğilip "Demek uyandın!" dedi. Adamın, kanca gibi bir burnu, insanı delip geçen bakışları vardı. Endişeli görünüyordu. Adam onun için endişeleniyor muydu? Peki... Neredeydi?

Boğazı kurumuştu. Güçlükle, "Neredeyim?" diye sordu, ama adam onu duymazdan geldi. Dazlak adam bir şeyler homurdanıp etrafında dolandıktan sonra gözden kayboldu.

Bir yatakta mı yatıyordu? Neyin üstünde yattığını anlamaya çalıştı, ama hissettiği tek şey soğuktu. Parmaklarını oynatmaya çalıştı. Bacağının çıplak olduğunu fark etti. Hâlâ çırılçıplak mıydı?

Zihninden bin bir görüntü geçti. Mikhail'le birlikte bir odadaydı ama sonra onu oradan götürmüşlerdi. Birisi ya başına bir şeyle vurmuştu ya da başını bir yere çarpmıştı. Bir anda gözlerinin kararduğını hatırlıyordu. *Mikhail neredeydi?* Gözlerinin önünden rengârenk bir şey geçti. Çimler ve ayaklar gördü.

Başını oynatmayı deneyip soluna döndü.

"Mikhail?"

Mikhail bir masanın üstünde yatıyordu. Kollarına iki tane tüp bağlanmıştı. Tüplerden biri bir makineye bağlıydı, diğeri de yavaş yavaş kan kırmızısı bir sıvıyla dolmakta olan bir kâsenin üstüne sarkıtılmıştı.

Nell bir kez daha "Mikhail!" diye bağırdı, ama ona sesini duyuramadı. Suratı bembeyaz kesilmiş, alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Onu öldürüyorlardı! *Aman Tanrım*, diye düşündü. Onu gerçekten de öldürüyorlardı! Bir anda Mikhail gözlerinin önünden kayboldu. Nell ayı ve gökteki birkaç yıldızı gördü. Gözlerini hızla kırpıştırarak panik içinde görüntünün kaybolmasını bekledi. Bir kez daha Mikhail'i görebiliyordu.

"Göğsünde ve suratında morluklar vardı, ama hepsi bir anda geçiverdi!" dedi dazlak adam. Adamın hemen peşinden Ramil de odaya girmişti. Nell çaresizlik içinde, iki vampirin, yanından geçip Mikhail'in yanına gidişlerini izledi.

"Annesinin kanı yüzünden olmalı! Kendisi insan, babası da insan, ama annesi Kutsanmış kanı taşıyor olmalı. Kanı bizimkiyle uyumlu! Dolayısıyla, ona verdiğim kan tıpkı bizim bedenimizde yaptığı etkiyi yapıyor. Tüm yaraları içten iyileşiyor!" Dazlak adam Mikhail'in yattığı masaya doğru yürürken sesindeki heyecan hissediliyordu. "Kadın olmaması ne yazık" dedi. "Ama kız çocuk sahibi olursa *onlar* vampirlerle çiftleştirilebilir ve çocuk sahibi olabilirler!"

Ramil, makineye bağlı olan tüpün üstüne eğilip hızla Mikhail'in kolundan çekti. Mikhail'in acıyla inlediğini duyan Nell gözlerini yumdu. Odadaki vampirler, ikisinin de orada olduğunu unutmuş gibi kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

"Sonra ne olacak *bilim adamı*? Kutsanmış denen o mahluklardan mı elde edeceğiz? Hayır! Boş ver gitsin! O ölse de olur." Ramil, Nell'i işaret etti. "Asıl uğraşman gereken kişi o!" dedi. "Ya kanını olduğu gibi akıt ya onu bir vampire dönüştür ya da öldür, umurumda değil!" Ramil hışımla odadan çıktı. İçeride Mikhail ile bilim adamından başkası kalmamıştı!

Vampir sırıtıp "Liderimizi duydun!" dedi. Nell'in üstünde yattığı masayı Mikhail'in yanına çekti. Ramil'in Mikhail'in kolundan çekip çıkardığı tüpü eline alıp Nell'in sağ kolunun üstüne eğildi. "İğne biraz kör olabilir, canın yanabilir" dedi.

Nell kolunda müthiş bir acı hissetti. Mikhail'in cansız parmaklarını tuttu. Vampir kör iğneyi damarına batırdıkça batırıyordu. Nell iğnenin neredeyse kolunun diğer tarafından çıkacağını düşündü.

Gaddar bilim adamına acı çektiğini belli etmemek için dişlerini sıkıp ses çıkarmamaya gayret etti. Ama onun bu çabasını gören vampir gülmeye başladı. Nell'in koluna taktığı tüpü bir iki kez salladıktan sonra, tüpün diğer tarafına dudaklarını dayayıp kanı-

nı emmeye koyuldu. Vampir tüpü emdikçe Nell'in kanı tüpün içine doluyor, bilim adamının ağzına akıyordu. Nell artık çığlıklarını bastıramayacak hale geldiği sırada aşağı katta büyük bir gürültü koptu.

42

Alexander kılıcını aşağı doğru salladı ve tekrar havaya kaldırmadan önce vampirin kalbini deşti. Kiril hemen onun yanı başında, üstüne hücum eden bir dişi vampiri haklamakla meşguldü. Bu arada, Patrick, İsmail, James ve Margaret da arka tarafta vampirlerle dövüşüyorlardı. Sayıları vampirlere göre bir hayli azdı. Kırka karşı on kişiydiler. Vampirler kılıç darbelerinin altında birer birer yere yığılırken, yan kapılardan ve merdivenlerden sürekli daha da fazla vampir giriyordu içeri. Derken...

Alexander merdivenlere yönelirken "Patrick!" diye bağırdı. Patrick onun koştuğunu görünce hemen peşine takıldı.

Kahretsin! Angelica'yı eline geçirdiği anda bir güzel pataklayacaktı! Angelica'ya dışarıda beklemesini söylemişti, ama ne o ne de Violet ona kulak asmışlardı. Nasıl bu kadar aptalca davranabilirlerdi? Alexander öfkeden, mantıklı düşünme becerisini de kaybetmek üzereydi. Kılıcını rasgele oraya buraya sallayarak ilerledi. Etrafındaki vampirler çığlıklar ata ata dört bir yana kaçışıyorlardı. Alexander, James'in adamlarından birinin yere kapaklandığını gördü. Bir diğeriyse köşeye sıkıştırılmıştı, ama Angelica ve Violet yukarı katta tehlikedeyken adamlar için hiçbir şey yapamazdı.

Merdivenleri ikişer üçer çıkan Alexander, karısının açık yeşil elbisesinin eteğinin bir kapının ardında gözden kaybolduğunu gördü. Bir saniye sonra, Patrick'le birlikte kılıçlarını çekip odaya dalmışlardı.

"Bu da ne?" İlk konuşan Patrick olmuştu. Alexander'ın aklından geçenleri o söylemişti. Violet ve Angelica hançerlerini, her an üstlerine atlamaya hazır dazlak bir vampire doğrultmuşlardı. Onların arkasındaysa, ay ışığının altında masaların üstünde yatan iki kişi vardı.

Alexander, kanı çekilmiş bedenlerin kimlere ait olduğunu anlayınca çıldırdı. Hiç tereddütsüz kılıcını havaya kaldırdı, hızla Angelica ile Violet'ın yanından geçip dazlak vampirin kafasına doğru savurdu. Ortalık bir anda kan gölüne dönmüştü.

"Mikhail! Nell!" Angelica ve Violet ikisinin yanına koşarlarken, bilim adamının kafası Alexander'ın ayaklarının dibine yuvarlandı. Alexander, kan kokusu sinen havayı içine çekince başının döndüğünü hissetti.

Patrick'e bakınca, onun da gözlerinin kan kokusu yüzünden kapkara kesildiğini gördü. İradeleri gitgide zayıflıyordu; kan içmek için büyük bir istek duymaya başlamışlardı.

"Alexander?" Angelica'nın sesi onu kendisine getirmişti. Karısı, gözü yaşlı bir halde erkek kardeşinin başında duruyor, yardım istiyordu. "Onlara yardım et."

* * *

Sesler uzaklardan geliyordu. Birilerinin ona *Mikhail!* diye seslendiğini duyuyordu. Kimdi o? *Alexander!* Angelica mıydı seslenen? Angelica'nın sesinde endişe vardı. Gözlerini birazcık açabilse...

Mikhail gözlerini aralayınca karşısında ablasını ve Alexander'ı gördü. Her ikisi de son derece endişeli gözüküyorlardı. Bir an için nerede olduğunu, ona neden öyle baktıklarını anlayamadı, ama çok geçmeden her şey bir bir aklına geldi.

Hızla yerinde doğrulup ayağa fırladı. "Nell!" diye bağırdı. Çırılçıplak oluşuna aldırış etmeden etrafa göz gezdirdi. Nell'in Violet'ın kollarında olduğunu fark edince de bilim adamının cansız bedeninin üstünden geçip yanına gitti. "Nell, iyi misin?" dedi. Nell gözlerini açıp ona baktığında sanki başka bir âlemdeydi. Mikhail Violet'a baktı. "Nesi var? Neler oldu?"

"Kanını boşaltmışlar, ne kadar aldıklarını bilmiyoruz, ama o iyileşecek Mikhail" dedi Violet. Sonra endişeli bir ifadeyle Mikhail'in dirseğinin iç kısmındaki izleri işaret etti.

Mikhail, "Merak etme, iyiyim" dedi. Kendini gerçekten de iyi hissediyordu. Hatta kendini hiç bu kadar dinç ve güçlü hissetmemişti. "Bizi nasıl buldunuz? Çocuklar nerede?"

"Patrick onları bulmaya gitti. Derhal gitmeliyiz Mikhail. Yürüyebilecek misin?" Ona yanıt veren Alexander'dı. Yere eğilmiş, bilim adamının pantolonunu çıkarıyordu. Arkadaşı pantolonu ona uzatınca, Mikhail hâlâ çırılçıplak olduğunu fark etti.

"Evet, iyiyim dedim ya" diyerek pantolonu üstüne geçirdi. Bu arada Alexander kan lekeleriyle kaplı gömleğini çıkarıp giymesi için Nell'e uzattı.

Alexander kasvetli bir ifadeyle, "Aşağı kattaki kargaşa henüz bitmedi" dedi. "Kadınları hemen buradan götürmelisin."

Angelica itiraz edecekmiş gibi ağzını açmıştı ki Alexander onu engelledi. "Hayır, Angel. Bu sefer sözümü dinleyeceksin. Hepinizi birden koruyamam."

Tam o sırada iki vampir çığlıklar atarak içeri daldı. Mikhail etrafına bakınıp bir silah aradı, ama bulabildiği tek şey yanındaki masada duran bir ameliyat bıçağı ve birkaç da şırıngaydı. Hemen bıçağı eline alıp vampirlere döndü. Alexander kılıcını bir vampirin karnına sapladı. Diğer vampir, hançerini havaya kaldırıp üstüne atladı. Mikhail vampirlerin arkasına geçip hamlesini yapmak için doğru zamanı bekledi. Düzenli nefes alıp veriyor, gözlerini bir an olsun onlardan ayırmıyordu. Sonra, hançerli vampiri arkadan yakalayıverdi. Vampir arkasını dönmeye fırsat bulamadan Mikhail ameliyat bıçağını gırtlağına sapladı. Alexander kılıcını diğer vampirin karnından çekip çıkartırken, Mikhail üstüne yığılan vampirin cansız bedeninin altında kaldı.

Angelica ile Violet "*Mikhail!*" diye bağırıp hemen yanına koştular. Vampiri Mikhail'in üstünden çekmeye çalışırlarken, vampirin yarasından oluk oluk kan akmaya başladı. Kan hem vampirin boynunu hem de Mikhail'in göğsünü tamamıyla kaplamıştı.

Alexander onları geriye çekip canavarı Mikhail'in üstünden kaldırdı. Sonra da Mikhail'in başladığı işi hiç tereddütsüz tamamladı. Üçüncü kafa da dehşet verici bir biçimde diğer iki kafanın yanına yuvarlandı.

Doğu Klanı'nın lideri, "Kadınları buradan götür!" diye bağırdı. Mikhail doğrulup söyleneni yapmak üzere hareket geçmişti ki Nell'in hareketsiz kalakaldığını fark etti. Alexander'ın gömleğini giymiş, gözlerini boşluğa dikmiş tir tir titriyordu.

Alexander başka bir şey demedi. Gözleri kapkara kesilmiş halde çenesindeki kaslar seğirirken kapıya yöneldi. Mikhail, Nell'i kolundan tutup Angelica ve Violet'ın peşinden gitti. Koridorda kimse yoktu, ama aşağıdan gelen dehşet verici çığlıkları duyabiliyorlardı.

Angelica, Violet'a, "Patrick nerede?" diye fısıldadı. "Çocukları buldu mu, kaçtılar mı?" Violet onların kokusunu alabilirdi. Bu sırada, aşağısını görebilecekleri büyük pencerenin önüne geldiler. Mikhail Nell'i sıkı sıkı tutuyor, Alexander'dan emir bekliyor-

du. Ortaya çıkacak olurlarsa, aşağıdaki Gerçek Vampirlerin dikkatini çekeceklerdi.

Mikhail, Alexander'a bir şey söylemeye fırsat bulamadan Violet'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hızla açıklığa doğru koştu. Kimse ona ne olduğunu sormadı, çünkü aşağıdaki manzarayı hepsi görmüştü.

Ramil aşağıdan, "Her şey *bitti*!" diye bağırdı.

Hep birlikte tırabzanların yanından aşağı bakıyorlardı. Ramil, savaşmayı kesmiş vampirlerin arasında duruyordu. "Silahlarınızı bırakın, yoksa çocuklar ölür. Hemen!"

Mikhail, İsmail'in, James'in, Margaret'ın, Kiril'in ve çocukları bulamayınca aşağıya inmiş olan Patrick'in suratlarının endişeyle gerildiğini gördü. Angelica tırabzanı, elleri bembeyaz kesilene dek sıkmıştı. Alexander ve Violet oldukları yerde donup kalmışlardı. Kimse yerinden kımıldamadı, gıkını da çıkarmadı. Ta ki Nell "Hayır!" diye bağırana dek.

43

Sessizliği Nell'in çığlığı ve paldır küldür merdivenlerden aşağı koşuşu bozmuştu. Etrafındaki vampirler hayretle ona bakıyorlardı, ama Nell onlara aldırış etmeden çocuklara yöneldi. Ramil'in kucağında olan çocuklar Nell'in kendilerine doğru geldiğini gördükleri halde ses çıkarmadan ona bakıyorlardı.

Nell eğilip yerde bulduğu kılıcı alırken birisi sola doğru kaçtı. Kılıç ince uzundu, kabzası da tıpkı Nell'in düşündüğü gibi oymalıydı. Nell'in gözlerinin önünde renkler uçuşuyordu. Şatonun çıkış kapısını, kapının üstündeki tokmağı görebiliyordu. Yaklaşmışlardı, çok yaklaşmışlardı...

Sanki bir duvarın ardında duruyormuş gibi, "Bana çocukları ver" dedi yavaşça. Olanları uzaktan izliyormuş gibi bir hali vardı. Zihninde Ramil'in yere düştüğünü gördü. Ama Ramil her zamanki küstahlığıyla karşısında dikiliyordu.

"Seni ilk gördüğümde ne kadar eğlenceli bir kız olduğunu anlamıştım" dedi.

Nell, Ramil'in dediğini duymazdan geldi. Bunu zihninde o ana dek birkaç kez duymuştu. Gelecek, başının içinde yankılanıyor, zihnini adeta bir balon gibi sarıyordu. Sadece görmek istediği, onların görmek istediği zamanlara dokunabileceğini hissediyordu. Artık tek bir zihin haline gelmişlerdi. O ve kardeşleri. Nell gülümsedi. Tam vaktinde yetişmişlerdi.

Odaya dört kadın ile altı erkek girdiğinde Nell kılıcını havaya kaldırmıştı. Erkekler ile kadınların önünde Morag duruyordu. Morag, Nell'e bakmadı. Zihinleri bir olan kişilerin anlaşmak için birbirlerine bakmalarına gerek yoktu.

Ramil, Nell'in peşinden aşağı kata inen Alexander'a bakıp, "İnsanlar mı?" dedi gülerek. "Ne yapabileceklerini sanıyorlar?"

Alexander ona yanıt vermedi. Nell onun olacaklardan en az Ramil kadar habersiz olduğunu anladı, ama artık bunun bir önemi yoktu. Arkadaşları, ailesi sayesinde kurtulacaktı.

Ramil gözlerini kısarak, Nell'in elinde sıkı sıkı tuttuğu kılıca baktı ve vampirlere, "İnsanları öldürün!" diye emir verdi.

Birleşen zihinler, geleceği ve sonraki birkaç dakika içinde olacakları görürken zaman adeta durdu. Sonrasında her şey bir anda gözlerinin önünden geçti. Gerçek Vampirler en yakınlarındaki insanlara saldıracaklar, liderler onlara karşı gelecek, ama kâhinler yerlerinden bile kıpırdamayacaklardı. Vampirlerin silahlarından korunmak için atacakları adımları bilerek, kılıçlarını sadece bir kez havaya kaldırıp Gerçek Vampirlerin kalplerine saplayacaklardı.

Ramil'in verdiği emirden birkaç saniye sonra, odada sadece inleme sesleri duyuluyordu. On altı tane Gerçek Vampir yerde cansız yatıyordu. Bunlardan ikisini Nell tek başına öldürmüştü. Gerçek Vampirler yenilmiş bir halde insanlara bakarlarken, Nell kanlı kılıcını bir kez daha Ramil'e doğrulttu.

"Çocukları ver dedim" dedi. Ramil'in bunu asla yapmayacağını biliyordu, ama kılıçların hepsi Ramil'e doğrultulmuştu. Nell ailesinin seslerini zihninde duydu. Hiçbiri de vampirleri öldürmekten hoşnut değildi, birçoğu ilk kez bir canlıyı öldürüyordu. Ancak hepsi de, bunu zafiyetten değil, mecbur olduklarından yaptıklarının farkındaydı. Morag'in gücü hepsine geçmişti. Aralarındaki en yaşlı kişi olan Morag, liderleri, büyük büyükanneleri ve koruyucularıydı. Geleceği görmelerini sağlayan şey de Morag'in gücüydü. Yaşlı kadın onların gözüydü. Morag'in bilgeliği Nell'in içinden soğuk bir nehir gibi geçti.

Ramil öfkeyle, "Bu da ne?" diye haykırdı. Kılıcını ta havaya kaldırıp çocukların boyunlarına doğrulttu.

Angelica, "Hayır!" diye çığlık attı. Ama ne endişelenmesine ne de bir şey söylemesine gerek vardı. Nell ona, "Angelica bak!" diye seslendi.

Nell'e Angelica'nın ne yapabileceğini gösteren Morag'di. Ancak arkadaşının zihnini, kâhinlerin etrafını saran baloncuğun kenarında görmek yine de Nell'i şaşırtmıştı. Bazı şeyleri bildiğiniz halde, gönülden kabullenmek güç bir işti. *Demek Angelica bir zihin okuyucuydu! Bunu kim tahmin edebilirdi ki?*

Nell ve kâhin kardeşleri düşüncelerini Angelica'dan uzaklaştırıp ona ne bilmesi ve diğerlerine söylemesi gerektiğini gösterdiler. Vampirler de zihin okuyabildikleri için Angelica aralarında bir bağ kurabilirdi.

Angelica kocasının zihnine ulaşırken hiçbir şey söylemedi. Doğu Klanı'nın lideri bir anda ne yapacağını anlamıştı. Neyin ne olduğunu, gelecekte neler olacağını ve Ramil ile adamlarını nasıl yeneceğini artık biliyordu. Nell'in Angelica'ya seslenmesinin üzerinden sadece birkaç saniye geçmişti, ama Nell, Angelica, Alexander, Patrick, İsmail, Margaret, Kiril ve James birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlardı.

"Bu kadar yeter! Hepsini öldürün!"

Ramil'in sözleri odada yankılandı. Angelica, Mikhail'i ve Violet'ı ellerinden tutup yukarıdan aşağıya inmelerini engelledi. Kâhinler hızla hareket ederek vampirleri öldürmeye giriştiler. Alexander, Nell'in sağ tarafına geçip öne atıldı. Nell içine derin derin nefes alırken vampirler de sapır sapır yere dökülüyorlardı. Nell beş saniye bekledikten sonra kılıcını tam arkasına doğrulttu. İki saniye sonraysa kılıcı arkasında duran vampirin kalbinin tam ortasına saplanmıştı.

Nell daha sonra kılıcını cansız vampirin bedeninden çekip Alexander'ı takip eden Ramil'e baktı. Vakit gelmişti. Ramil kılıcını çocukların boynundan uzaklaştırdı. Alexander'a arkadan saldırabilirdi. Her şey o anda sona erecekti.

Ramil kolunu havaya kaldırırken, zaman bir kez daha yavaşladı. Nell gözlerini kıstı. Bu hamleyi çok ama çok dikkatli bir biçimde yapmalıydı. Ramil çocukları göğsüne bastırarak sola kaydı. Kolunu çocukların başlarının üstünden Alexander'ın sırtına doğru kaldırdı. Nell hızla Ramil'e yönelip kılıcını salladı. Kılıç çocukların başlarının üstünden dosdoğru Ramil'in boğazına saplandı.

Kâhinlerin daha önceden de gördüğü gibi odada canhıraş bir çığlık yükseldi. Odada sağ kalan birkaç Gerçek Vampir'i de Anastasia'nın çığlığı durdurdu. Hepsi şaşkın şaşkın Ramil'in cansız bedenine bakarken, Nell eğildi ve ağlayan çocukları Ramil'in kucağından aldı.

Nell diğer vampirlere bakıp "Ya teslim olursunuz ya da ölürsünüz" dedi. Gerçek Vampirler bir anlık bir tereddüt yaşadılar. Hiçbirinin karşı koymaya yeltenmemesi kararlarını açıkça belli ediyordu. Patrick, Nell'in yanına geldi. Nazikçe çocuğunu Nell'in kucağından aldı ve Catherine'in alnına hafif bir öpücük kondurdu. Sonra, kılıcını Ramil'in göğsüne indirip karısının yanına gitti.

44

Mikhail, Angelica ve Violet'la birlikte şatodan çıkarken şafak sökmek üzereydi. Klan liderleri tutsaklarını alıp birkaç gün önce şatodan ayrılmışlar, Mikhail'e, Angelica'ya ve Violet'a çocuklarla birlikte kalmalarını söylemişlerdi. Çok geçmeden bir arabayla geri döneceklerdi oraya, ama hiçbiri o lanet şatoda beklemek istemiyordu.

Violet ile Angelica, çakıllı patikaya ve yeşillik alana doğru giden taş basamaklara oturmuşlardı. Mikhail henüz onların yanına gelecek durumda değildi. Savaş sona erdiği, çocuklar güvende olduğu halde yüreği sızlıyordu. *O, gitmişti.*

Nell, Ramil öldükten hemen sonra, hayatlarını kurtaran Morag ve diğer kâhinlerle birlikte gitmişti. Angelica kardeşine neler olup bittiğini anlatmaya çalışmış, ama Mikhail anlayamamıştı. Belki de Nell çekip gittiği için bir şey söyleyecek ya da düşünecek durumda değildi. Nell yeni ailesiyle birlikte gitmeyi tercih etmişti. Angelica, kâhinlerin Nell'in yeni ailesi olduğunu söylemişti. Gerçi onlarla arasında bir kan bağı yoktu, ama hepsi kâhin soyundan geliyorlardı. Angelica onların Druid soyundan geldiğini söylemişti.

Nell bir daha geri gelecek miydi? Neden gelecekti ki? Kendisi gibi insanların da olduğunu öğrenen bir kâhinin geri gelmesinin ona ne faydası olabilirdi? Mikhail, büyük bir kasvet içinde bunları düşünerek bahçede yürüyordu. Ablasından ve kuzeninden çok uzaklaşmaması gerektiğini biliyordu, ama yürümek ona iyi gelmişti. Attığı her adımda soğuk rüzgâr göğsünü okşuyor, içini rahatlatıyordu. Bu sırada onları gördü.

Kâhinler tepenin ardında bir daire oluşturmuş, sanki geleceğini biliyorlarmış gibi ona bakıyorlardı.

Mikhail, *Tabii ki geleceğini biliyorlardı*, diye düşündü. Son-

ra. Nell'in onlarla birlikte olmadığını fark etti.

Hızla onlara doğru ilerlerken ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Mikhail?"

Mikhail tepeden aşağı inerken neredeyse tökezleyip aşağı yuvarlanacaktı. Başını kaldırınca, Nell'in, üstündeki gömleği dizlerine çekmiş, çimlerde oturduğunu gördü. Onun orada olduğunu nasıl da fark etmemişti? Bu önemli miydi? Mikhail doğrulup Nell'in karşısına dikildi.

"Neden onlarla birlikte değilsin?"

Nell omuzlarını silkip özlemle, tepenin aşağısında duran kâhinlere baktı. Kâhinler hiç konuşmadan, daire biçiminde orada duruyorlardı.

"Zihinlerin birleşmesi o kadar da kolay bir şey değil" dedi Nell. "Onlara katılmadan önce öğrenmem gereken çok şey var." Gözleri parıldayarak ona baktı. "Morag, bana bilmem gerekenleri öğretecek. Ama diğerlerinin gitmesi gerek. Ailemle bir arada yaşamam mümkün değil. Onlarla bir olmaya karşı çıkmak, ayrı hayatlar yaşamak çok güç..."

Mikhail onun neden söz ettiğini tam olarak anlamasa da içinde bir umut kıvılcımının oluştuğunu hissetti. Nell kâhinlerle yaşamayacaksa belki de onunla kalabilirdi!

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

Nell sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum" dedi.

Mikhail, cesaretini kaybetmeden önce "Benimle kal" dedi.

Nell gözlerini kâhinlerden ayırarak ona baktı. "Seninle mi kalayım?"

Mikhail ona biraz daha yaklaşıp dizlerinin üstüne çöktü ve elini tuttu. "Benimle kal Nell. Uzun bir hayatım olmayabilir, ama hayatta olduğum sürece sana iyi bakacağıma ve seni seveceğime söz veriyorum. Her şeyin karmakarışık olduğunu biliyorum ama... Kendinden ve ailemden korktuğunu da biliyorum."

Nell hafifçe gülümseyerek, "Hayır, korkmuyorum" dedi. "Ablan bir zihin okuyucu, kuzenin bir kilometre öteden koku alabiliyor, enişten ve arkadaşların da vampir..." Nell bunları gülerek söylemişti.

Mikhail, yaşadığı onca şeyden sonra sinirlerinin bozulmuş olduğunu düşünüp "Nell?" dedi.

"Hayır. İsmim Nell değil. Annem bana Storm ismini vermişti" dedi Nell gözlerini ona dikerek. "O bilge bir kadındı. Sevecen bir anneydi. Tüm bunların olacağını da biliyordu." Nell ellerini geri

çekip etrafını işaret etti. "Vampirleri, karşılaşacağım tehlikeleri ve seni de biliyordu." Nell bunları daha yumuşak bir ses tonuyla söylemişti. Rüzgâr saçlarını sağa sola savuruyordu. "Bana bir gün bir prense âşık olacağımı söylemişti. Onun gerçek bir prensten bahsettiğini kim bilebilirdi?"

Mikhail bu sözleri duyunca derin bir oh çekip gülümsedi. Öne eğilip Nell'in çenesini havaya kaldırdı ve dudaklarını hafifçe öptü.

Nell onu öperken "Mikhail?" dedi.

"Evet?"

"Sana çok saçma bir şey sorabilir miyim?"

Mikhail geri çekilerek şaşkınlıkla ona baktı. "Nasıl yani?" dedi.

"Şey, ben küçükken annem bana Rusça bir cümle ezberletmişti. Ama bana bunun ne manaya geldiğini asla söylemedi..."

Mikhail merakla yanına oturdu. "Neydi?" diye sordu.

"Благодаря волшебству Ученого теперь твое сердце сильное и чистое. Я благославляю тебя, Принц, на долгую и счастливую жизнь с моей Бурей. А теперь можешь пойти и предложить ей руку и сердце, ты ждал этого слишком долго."

Bilim adamı gerekli büyüyü yaptı, artık yüreğin güçlü ve saf. Sevgili prens, kızım Storm'la uzun ve güzel bir hayat yaşamak için rızamı aldın. Şimdi ona evlenme teklif et. Bunun için yeterince bekledin. Mikhail Rusça cümleyi zihninde tercüme edip gülümsedi.

Nell, "Ne anlama geliyor?" diye sordu.

Mikhail gülümseyip onu bir kez daha öptükten sonra, "Hiçbir şey, aşkım" dedi. "Sadece annen sana evlenme teklif etmemin vaktinin geldiğini düşünüyor" dedi.

Storm'un suratı kıpkırmızı kesildi. Başını diğer yöne çevirmeye çalıştı, ama Mikhail onu engelledi.

"Seni seviyorum. Evlen benimle" diye fısıldadı Mikhail.

"Bir kadına böyle mi evlenme teklif edilir? Sanki bana emir veriyorsun!"

"Tamam, Tamam!" Storm Mikhail'in kollarından kurtulmaya çalışırken Mikhail'in ağzı kulaklarındaydı. "Bir daha deneyeyim, tamam mı?"

Nell debelenmeyi kesip kaşını havaya kaldırarak Mikhail'in evlenme teklifini bekledi.

"Aşkım. Storm'um. Benimle evlenir misin?"

Storm yanıt vermek üzere ağzını açtı, ama sonra vazgeçti. Bir şeyler düşünüyordu. Mikhail gülerek, "Pekâlâ, şartların neler?" diye sordu.

Nell gayet kayıtsız bir tavırla, "Şey..." dedi. "Margaret'ın benim için açacağı fırında evlendikten sonra da çalışmak istiyorum. Arada sırada da Georgina'yı, Adam'ı ve Sarah'yı ziyaret etmek için New Hampton'a gitmek istiyorum."

Mikhail, "Tamam" dedi. "Başka bir şey var mı?"

Nell başını hafifçe havaya kaldırıp düşündü. "Hayır. Sanırım şimdilik bu kadar" dedi.

Mikhail kahkahalarla gülerek "Şimdilik mi?" dedi.

Storm, "Evet, şimdilik" dedi. Kahkahaları, kıpırdamadan bir arada duran kâhinlere kadar ulaştı.

